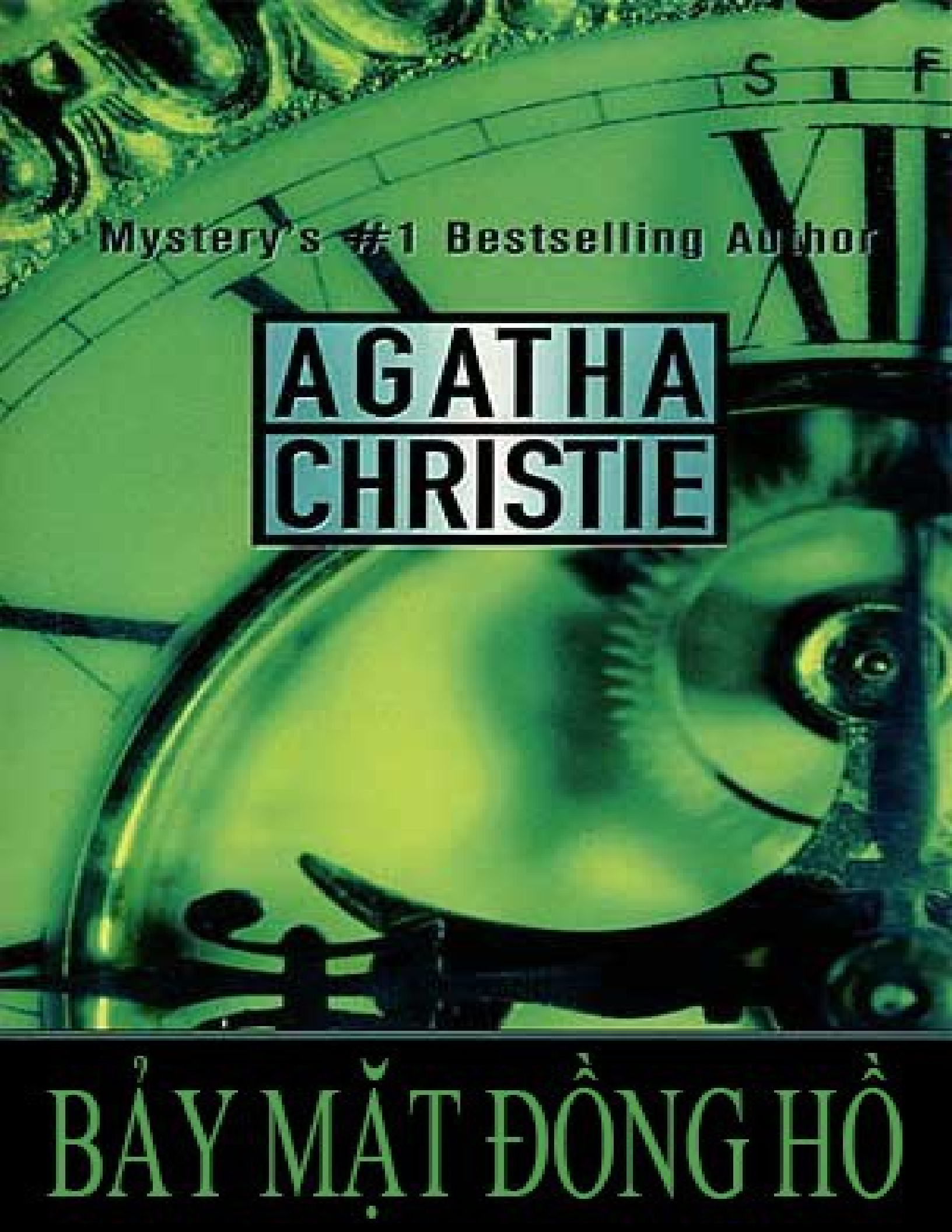

Mystery's #1 Bestselling Author

**AGATHA
CHRISTIE**

BẢY MẶT ĐỒNG HỒ

Chương I

NGHỆ THUẬT DẬY SỚM

Dịch giả: Vũ Liêm^[1]

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Chàng trai dễ thương có tên là Jimmy Thesiger bước mau xuống thang gác. Vì lao xuống quá nhanh, anh suýt đụng vào Tredwell, quản gia của biệt thự Chimneys giữa lúc bác này đi ngang qua đại sảnh, tay bưng khay các món ăn phụ cho bữa điểm tâm sáng. May mà bác tránh kịp nên không xảy ra điều gì đáng tiếc.

“Xin bác tha lỗi,” Jimmy nói.

“Không phải, thưa ngài. Ngài Wade cũng hãy còn chưa thấy xuống mà.”

“VẬY THÌ TỐT” Thesiger nói và bước vào phòng ăn.

Chàng chỉ thấy ở trong phòng bà chủ nhà, phu nhân Coote. Bà này đưa mắt nhìn chàng vẻ như trách móc làm chàng cảm thấy bần khoản. Nhưng không biết tại sao mà bà ta lại nhìn mình như thế nhỉ.

Ở nông thôn, chẳng bao giờ người ta dùng bữa điểm tâm đúng giờ đúng giấc. Đúng là lúc này đã mười một giờ mười lăm, kể cũng đã là quá muộn, nhưng...

“Tôi xuống có hơi bị trễ một chút thưa bà – Chàng trai dè dặt nói.”

“Ồ! Chẳng sao cả đâu mà” Phu nhân Coote buồn rầu đáp.

Thực ra thì bà rất sợ là những khách mời của mình tỏ ra không sốt sắng, chuệch choạc trong bữa ăn điểm tâm đầu tiên. Trong mười năm đầu của cuộc sống vợ chồng, ngài Oswald Coote (mà lúc đó hãy còn là ông Coote) cứ mỗi lần được phục vụ bữa ăn này, chỉ nửa phút sau tám giờ sáng là nổi khùng lên dữ dội. Phu nhân Coote thế là thành thói quen, coi sự không đúng giờ như một tội nặng. Mà, thói quen là tập tính thứ hai của con người. Thêm nữa phu nhân Coote là một phụ nữ siêng năng cần mẫn nên luôn luôn tự hỏi là cái đám trẻ này chuyên ngủ dậy muộn thì liệu có mang lại lợi ích gì cho cuộc sống? Ngài Oswald luôn nhắc đi nhắc lại với các phóng viên và mọi người khác:

“Sở dĩ tôi thành đạt là vì có thói quen dậy sớm, sống đăm bạt và làm việc có

phương pháp.”

Phu nhân Coote to lớn và khá xinh đẹp, kiểu người phù hợp với các vai bi kịch: đôi mắt to vẻ thê lương, giọng nói âm u sâu thẳm. Hoạ sĩ nào muốn đi tìm người mẫu để miêu tả và tái hiện lại cảnh "Nàng Rachel khóc con" thì sẽ rất đổi mừng vui được đón tiếp thiếu phụ này.

Dường như luôn luôn có một nỗi buồn ghê gớm và bí ẩn đè nặng xuống cuộc sống bà ta mặc dầu trọn đời bà chẳng xảy ra bất cứ một điều gì đáng phàn nàn ngoại trừ việc thăng tiến với tốc độ chóng mặt của ngài Oswald trên bước đường danh vọng.

Hồi còn là thiếu nữ, bà ngây thơ vui vẻ, đầy sức sống và phải lòng, say như điệu đờ chàng thanh niên Oswald Coote, nhân viên của hãng sản xuất xe đạp cạnh cửa hàng đồ gỗ của cha mình.

Suốt hai năm trời, họ sống thật hạnh phúc. Đầu tiên ở căn hộ hai phòng, rồi trong một ngôi nhà nhỏ, tiếp theo là trong một ngôi nhà lớn hơn, cuối cùng là trong những công trình kiến trúc mỗi ngày một to đẹp và quan trọng hơn trước nhưng luôn luôn là ở bên cạnh "xí nghiệp" cho đến lúc mà ngài Oswald trở thành một nhà doanh nghiệp độc lập ông mới bắt đầu thuê những toà nhà rộng rãi và đẹp đẽ mà ông bỏ công ra lòng tìm trên khắp nước Anh Cát Lợi.

Chimneys là một lâu đài lịch sử và khi đặt thuê trong thời hạn hai năm của huân tước Caterham, ngài Oswald có cảm tưởng như tham vọng của mình đã đạt tới điểm tột cùng.

Phải có rất nhiều sự gắng gượng phu nhân Coote mới cảm thấy hạnh phúc. Lúc nào bà cũng thấy mình cô đơn. Sự giải trí duy nhất trong những năm đầu của cuộc hôn nhân là trao đổi chuyện trò với cô hầu và ngay cả khi cô này đã tự nhân mình lên thành ba người thì những buổi tâm sự của người đàn bà trẻ với cô người hầu vẫn là những phút thư giãn tinh thần quý báu. Lúc này bà đã có dưới trướng của mình cả một lô người hầu: một bác quản gia có dáng điệu lúc nào cũng trịnh trọng như một vị giám mục, nhiều tòng bộc thân hình to lớn, một số lớn các cô gái phụ bếp, một tổng quản quốc tịch nước ngoài và một người đàn bà trông nom việc giặt giũ, bếp núc thân hình đồ sộ mà mỗi bước đi là áo váy lại xột xoạt, xột xoạt. Thế mà phu nhân Coote vẫn coi như mình bị dày trên một hoang đảo.

Bà thở một hơi sâu và bước ra khỏi phòng ăn. Jimmy Thesiger thấy nhẹ cả người.

Ra đến hiên, bà gọi Mac Donald, người coi sóc khu vườn đang đứng nhìn lãnh địa của mình bằng con mắt của một nhà độc tài. Mac Donald là vua của tất cả những người làm việc dưới quyền mình và anh ta cai trị họ một cách thật chuyên chế hà khắc.

Phu nhân bước tới gần y vẻ dè dặt:

“Chào anh Mác Donald.”

“Xin kính chào phu nhân.”

Y chào bằng giọng thật trịnh trọng.

“Tôi tự hỏi... là liệu chúng tôi có được một vài chùm nho cho bữa cơm chiều nay không nhỉ?”

“Nho chưa đủ độ chín để hái xuống được thưa bà” Người sếp khu vườn nói giọng từ tốn và cả quyết.

“Ồ!,” Phu nhân Coote thốt lên, rồi lấy lại can đảm nói tiếp.

Mac Donald nhìn bà. Bà đỏ mặt vì thấy là mình đã quá tự do không thể tha thứ được. Chắc chắn là cô nữ hầu tước Caterham chưa bao giờ phạm lỗi bất nhã là vào chính vườn của mình để nếm những quả nho chín trên giàn!

“Nếu phu nhân hạ lệnh,” Mac Donald nói một cách khô khan.

“Cảm ơn anh,” Phu nhân Coote lúng búng.

“Nhưng nho hãy còn chưa chín đâu ạ.”

“Tất nhiên rồi,” Bà ngượng ngùng đáp.

Mac Donald trịnh trọng lặng im. Phu nhân Coote lấy lại can đảm:

“Tôi muốn hỏi anh về cái bãi cỏ ở phía sau vườn hồng. Liệu có thể chơi cầu lăn ở đó được không. Ngài Oswald rất thích chơi môn cầu lăn.”

Phu nhân Coote đã học lịch sử nước Anh. Bà biết là ngài Francis Drake cùng với các hiệp sĩ bạn của ngài lúc đang chơi cầu lăn thì được tin hạm thuyền địch đã lấp ló ngoài cửa biển. Đó là một trò giải trí của tầng lớp quý tộc. Mac Donald chẳng có lý do nào để phản đối, nhưng bà chưa tính tới một cá tính nổi bật của tất cả những người làm vườn tận tụy, đó là trước tiên hãy làm khó dễ đã.

“Tất nhiên là có thể dùng bãi cỏ vào việc đó, thưa bà” Mac Donald nói giọng miễn cưỡng.

“Đúng, phải không nào, bằng cách sửa sang lại một chút... bằng cách... xén bớt cỏ đi chẳng hạn” Phu nhân Coote nói vẻ đầy hi vọng.

“Tất nhiên,” Mac Donald thông thả tuyên bố.

“Thật vậy ư?” Phu nhân Coote hỏi giọng hoài nghi.

Những chữ “Khu vực dưới” chẳng nói lên với bà một điều gì cả, nhưng rõ ràng đây là khó khăn mà Mac Donald cho là khó vượt qua.

“Thật đáng tiếc” Người làm vườn nói tiếp.

“Ồ! Đúng vậy!” Phu nhân Coote đáp và tự hỏi sao mình lại đồng tình dễ dàng như vậy.

Mac Donald nhìn bà nghiêm nghị:

“Tất nhiên là,” Y nói.

Y không nói hết và cái giọng thách thức đượm vẻ đe dọa làm phu nhân ngài Oswald hết hồn nên bà đầu hàng ngay.

“Ô! Không,” Bà kêu lên.

“Đó cũng là ý của tôi, thưa bà.”

“Tất nhiên rồi,” Phu nhân Coote bảo.

“Tôi đã biết trước là phu nhân sẽ đồng ý với tôi” Mac Donald nói.

“Ô! Tất nhiên rồi!” Phu nhân Coote nhắc lại.

Người làm vườn đưa tay lên vành mũ rồi bước đi. Người đàn bà tội nghiệp thở dài và nhìn theo y đi xa dần.

Jimmy Thesiger điểm tâm xong, bước ra hiên thốt:

“Buổi sáng mới đẹp làm sao!”

“Có lẽ thế” Phu nhân Coote thờ ơ đáp.

“Những người khác đâu cả rồi nhỉ? Ra hồ ư?”

“Có lẽ thế.”

Rồi bà quay vào nhà thấy Tredwell đang ngắm nghía cái bình cà phê.

“Ôi trời!,” Bà chủ nhà kêu lên.

“Dạ chưa, thưa bà.”

“Nhưng muộn lắm rồi.”

“Vâng, thưa bà.”

“Ta cho là ông ta sắp xuống đây TredWell ạ.”

“Có thể chứ, thưa bà. Sáng hôm qua, mãi tới mười một giờ rưỡi, ông Wade mới xuống kia.”

Phu nhân Coote liếc nhìn chiếc đồng hồ treo: mười hai giờ kém hai mươi. Bà nói về thông cảm:

“Thật rất phiền cho bác, bác TredWell ạ. Phải thu dọn các thứ và chuẩn bị cho bữa ăn trưa vào đúng một giờ.”

“Tôi cũng đã quen với những kiểu cách của những tôn ông trẻ tuổi rồi thưa bà.”

Lời trách móc được che giấu khéo nhưng khó chối cãi làm bà Coote đỏ mặt lần thứ hai trong cái buổi sáng đó. Nhưng một sự gián đoạn đáng hoan nghênh đã xảy ra đúng lúc. Cửa mở bất thành linh, một thanh niên mang kính đáng trang nghiêm bước vào:

“À, phu nhân Coote đây rồi! Ngài Oswald muốn gặp bà.”

“Ta đến ngay bây giờ” Bà vội bảo.

Rupert Bateman, thư ký riêng của ngài Oswald cũng bước ra nhưng lại bằng cái cửa mở ra hiên, ở đó Jimmy Thesiger vẫn tiếp tục đi dạo.

“Chào Pongo! Thesiger cất tiếng” Có việc gì với mình không đấy? Có lẽ bắt buộc mình phải tìm cách tiếp cận để tán tỉnh các cô gái trẻ mất thôi.

Người thư ký trẻ lắc đầu không nói gì và đi vào phòng thư viện, Jimmy mỉm cười trông theo. Bateman đã trở thành một chàng trai đứng đắn, đeo kính mắt và chẳng

hiếu sao lại được nhận biệt danh là Pongo.

Jimmy ngáp một cái và thông thả bước về phía hồ nước, ở đó lúc này có ba thiếu nữ, hai tóc vàng hoe và một tóc nâu, cả ba đều cắt ngắn. Cô gái hay cười nhất có tên là Hélène, cô thứ hai là Nancy và cô thứ ba thường được gọi là "Socks". Cùng với các cô lúc đó còn có hai người bạn của Jimmy là Bill Eversleigt và Ronny Deverenx làm ở cơ quan ngoại giao.

"Trông kìa, Jimmy đó," Bill kêu lên.

"Có thể đến một ngày nào đó," Ronny nói.

"Thật đáng xấu hổ," Cô gái có biệt danh "Sock" bảo.

"Bạn hãy cùng đi với tớ," Bill nói.

"Ô! Hãy nên thông minh một chút nào" Sock rất hay dùng cụm từ này, nói.

"Tớ chẳng cần thông minh" Jimmy tuyên bố.

"Nào, nào," Ronny đề nghị.

"Cậu chẳng hiểu Gerry đâu," Jimmy nói.

"Ô! Phải tìm một cái gì đó thông minh hơn là nước lạnh kia!" Sock kêu lên.

"Nhưng mà là cái gì?" Ronny hỏi.

"Kìa Pongo đã đến kìa," Jimmy bảo.

Bateman (tức là Pongo) chăm chú nghe tất cả những ý kiến chẳng ra đầu vào đầu của mọi người, rồi cuối cùng anh bảo:

"Tớ đề nghị là sẽ dùng một chiếc đồng hồ báo thức. Bản thân tớ cũng vẫn thường dùng."

Rồi anh ta bỏ đi.

"Một chiếc đồng hồ báo thức ư! Phải cần đến cả tá đồng hồ mới có thể đánh thức được Gerry Wade."

"Vậy thì, tại sao lại không nhỉ?," Bill nói.

Những tiếng cười, những lời bàn luận, rồi Bill và Ronny đi sửa soạn xe, còn Jimmy về xem Wade đã dậy chưa. Một thoáng anh đã trở lại và bảo:

"Hắn dậy rồi và đang nhồm nhoàm ăn y như muốn tranh thủ lấy lại thời gian đã mất. Làm sao bây giờ để ngăn hắn không đi theo chúng ta?"

Mọi người quyết định nhờ phu nhân Coote tìm cách giữ hắn lại. Jimmy, Nancy và Hélène chịu trách nhiệm trao đổi với bà. Nhưng nữ chủ nhân tỏ vẻ sợ hãi:

"Một trò đùa ư? Cần phải thận trọng đấy, các cô cậu ạ. Không được làm cái gì gây đổ vỡ cả đấy. Hợp đồng thuê nhà chấm dứt vào tuần sau và tôi không muốn là ngài Caterham tưởng là..."

Bill vừa ở garage trở về, ngắt lời bà bằng giọng chắc nịch:

"Xin phu nhân đừng lo, thưa phu nhân Coote. Bundle, con gái hầu tước Caterham là bạn thuở nhỏ của tôi có tinh thần rất khoáng đạt. Trò đùa của chúng tôi chẳng gây

nên một sự đổ vỡ nào cũng không làm rối trật tự một chút nào.”

“Và tất cả sẽ rất thông minh” Socks chen vào.

Phu nhân Coote buồn bã bước trên hiên giữa lúc Gerald Wade ra khỏi phòng ăn.

Jimmy Thesiger là một thanh niên tóc vàng nâu và khuôn mặt có những nét thật thuần khiết. Wade tóc vàng hơn và khuôn mặt có vẻ thuần khiết hơn nhưng trông lơ đãng trái hẳn với Jimmy với vẻ thông minh rõ rệt.

“Xin chào Phu nhân Coote,” Wade nói.

“Họ đi đến cửa hàng Market Basing.”

“Để làm gì vậy?”

“Đâu như để tiến hành một trò đùa vui” Bà Coote đáp vẻ nghiêm trọng.

“Họ bắt đầu đi từ sáng chăng?”

“Đâu có được sớm như vậy” Bà chủ nói với giọng có hàm ý.

“Tôi sợ là đã xuống hơi trễ giờ một chút,” Wade nói tiếp với một sự thành thực đáng yêu.

“Kể cũng lạ thật đấy!”

“Tôi cũng chẳng hiểu ra sao nữa” Wade nói với vẻ suy tư.

“Tại sao anh lại không dậy sớm được?”

“Ồ!” Wade kêu lên anh ngăn người chẳng biết giải thích ra sao.

Bà chủ nhà nói tiếp giọng chắc nịch:

“Tôi được nghe ngài Oswald thường nói là không có gì tốt hơn đối với một thanh niên là trong cuộc sống phải hết sức đúng giờ trong tất cả mọi trường hợp.”

“Tôi biết lắm chứ. Ở Luân-đôn, tôi bắt buộc phải như thế đấy, vì cứ đúng mười một giờ sáng là tôi phải có mặt ở cơ quan ngoại giao rồi. Xin bà đừng cho là tôi lúc nào cũng lười biếng, phu nhân Coote ạ... Bà có khá nhiều hoa đẹp trên bờ đường hiên này. Hình như chúng ta cũng có nhiều trong vườn nữa, phải không ạ. Ôi, em gái tôi rất thích chăm nom vườn tược.”

Phu nhân Coote ngay lập tức thấy thích cuộc trao đổi chuyện trò với chàng thanh niên này và bắt đầu bàn luận phê bình về những thói xấu của những người làm vườn.

Trong lúc này, quầy chính của cửa hàng Market Basing bị một đám đông vây quanh và người chủ quầy tỏ ra chút nào đó ngạc nhiên thấy một lúc bao nhiêu khách đều hỏi mua đồng hồ báo thức.

“Tiếc là Bundle không ở đây,” Bill lẩm bẩm.

Anh này lắc đầu.

“Cậu không biết Bundle ư? Vô lý!”

“Nào, nào Bill,” Socks cắt ngang.

Ông Murga Troyd, chủ quầy hàng nói:

“Nếu được phép có một lời khuyên, thưa cô, thì tôi sẽ bảo với cô là chớ nên lấy

chiếc đồng hồ với giá bảy Shillings và mười một Pence. Nó cũng tốt đấy, tôi chẳng muốn hạ thấp nó, nhưng thành thực khuyên cô là nên lấy chiếc mười Shillings và sáu Pence thì hơn bởi vì chắc chắn là...”

“Nhưng cái đó chẳng có gì quan trọng,” Một cô gái ngắt lời ông ta.

“Cái chúng tôi cần...” Bill tiếp nhưng không nói được hết câu vì Jimmy đã lên giây tất cả các đồng hồ để trên mặt quầy và suốt trong năm phút, toàn cửa hàng vang lên tiếng chuông đồng hồ báo thức.

Cuối cùng, bọn trẻ chọn lấy sáu chiếc, rồi Ronny tuyên bố:

“Tớ mua thêm một chiếc cho Pongo. Ý tưởng này xuất phát từ nó, không nên đuổi nó ra rìa.”

“Rất tốt,” Bill tán thành.

Thế là những chiếc đồng hồ báo thức được bao gói lại, được thanh toán tiền và ông chủ quầy ngõ ngàng nhìn theo bọn trẻ trèo lên ô tô, nghĩ bụng: thế hệ trẻ ngày nay rõ ràng là rất thông minh nhưng cũng khá là khó hiểu. Và ông chỉ như thấy lại được bình thường khi quay về phía một người khách phụ nữ đang muốn mua một cái ấm đun nước.

[\[1\]](#) Các chương từ 1 tới 31 do Vũ Liêm dịch.

Chương II

ĐỒNG HỒ BÁO THỨC ĐẶT Ở ĐÂU ĐÂY?

“Chúng ta đặt những chiếc đồng hồ này ở đâu bây giờ?”

Đã xong bữa ăn tối và ngài Oswald đề nghị chơi một ván bài bridge. “Đề nghị” không phải là một từ chính xác vì ngài Oswald như một ông “Vua kỹ nghệ” chỉ cần tỏ ra ý muốn của mình là tất cả mọi người xung quanh vội vàng đáp ứng.

Rupert Bateman và ông là đồng minh chơi với cặp phu nhân Coote và Gerald Wade thật xứng.

Ngài Oswald chơi bài bridge cũng như làm tất cả mọi việc có nghĩa là cực tốt và ông muốn liên minh với người nào ngang tài với mình. Thế mà Bateman chơi bài cũng giỏi chẳng kém gì công việc thư ký riêng. Cả hai đều thông thạo những câu ngắn gọn như “Hai không chủ”, “Bắt!” “Ba Pic”... Trong khi phu nhân Coote và Wade thân mật chuyện trò. Chàng trai không bao giờ bỏ lỡ để nói sau mỗi cú ra bài: “Đồng minh của tôi, bà chơi thật tuyệt!” làm cho bà Coote thật phấn khởi, hơn nữa họ cũng có bài đẹp.

Người ta cứ tưởng là đám thanh niên nam nữ đang ôm nhau nhảy trong phòng khách lớn trong tiếng nhạc của đài truyền thanh nhưng không phải. Tất cả bọn họ tập trung trước cửa phòng ngủ của Gerald Wade.

“Bày thành hàng dưới gầm giường ấy” Jimmy đáp sau câu hỏi của Bill.

“Và để chuông đánh vào lúc mấy giờ? Tất cả cùng một lúc hay lần lượt?”

Chi tiết này được bàn cãi sôi nổi. Người này thì bảo đối với một người ngủ say như Wade thì cả tám cái chuông đổ cùng một lúc là cần thiết. Người khác thì bảo lần lượt cho chuông đổ kéo dài sẽ có hiệu quả hơn và phe này thắng. Thế là các đồng hồ được điều chỉnh kim báo thức làm sao cho chuông đổ cái nọ sau cái kia, bắt đầu từ 6 giờ 30.

“Tớ mong,” Bill nói.

Họ đang lần lượt đặt những chiếc đồng hồ dưới gầm giường thì bỗng Jimmy kêu:

“Xuyết! Có người đang bước lên thang gác... ồ! Đó là Pongo.”

Bateman (Pongo) lợi dụng thời gian bị “chết” (loại ra khỏi cuộc chơi) nên về phòng ngủ của mình tìm chiếc khăn mùi - soa. Anh dừng bước, hiểu câu chuyện và cho một nhận xét rất thực tế:

“Nó sẽ nghe thấy những tiếng tíc tắc khi lên giường ngủ.”

Đám âm mưu nhìn nhau.

“Tớ đã luôn bảo là Pongo rất thông minh mà.” Jimmy nói đầy vẻ thán phục.
Con người thông minh bước đi.

“Đúng đấy,” Ronny Devereux nói.

“Tớ tự hỏi là nó có đến nỗi như người ta tưởng không” Jimmy Thesiger nói.

“Đến nỗi gì cơ?”

“Ngu ngốc như chúng ta thường gán cho nó ấy.”

Ronny ngạc nhiên nhìn anh:

“Sao! Tất cả chúng ta đều biết rõ nó mà.”

“Có chắc thế không?,” Jimmy hỏi.

Tất cả nhìn anh chăm chú và khuôn mặt Ronny trở nên nghiêm nghị bảo:

“Jimmy, cậu có một bộ não...”

“Như Pongo” Bill thêm.

“Ồ! Tớ chỉ vừa mới nghĩ đến chuyện như tớ vừa nói đó thôi” Jimmy nói như để bào chữa.

“Nào, thôi! Đừng có làm như tất cả chúng ta là những người thông minh ấy!,” Socks kêu lên.

“Này, Pongo nó trở lại. Chúng mình hãy hỏi nó phải làm gì bây giờ” Jimmy đề xuất.

Batemam được hỏi, đáp ngay:

“Các cậu hãy chờ nó lên giường và ngủ say rồi nhẹ nhàng đi vào trong buồng của nó, đặt những cái đồng hồ này trên sàn nhà.”

“Có lý đấy,” Jimmy nói.

Ván bài bridge chưa kết thúc nhưng lần này ngài Oswald cặp cùng với vợ và kiên nhẫn chỉ bảo cho bà những nước đi sai. Phu nhân Coote vui vẻ tiếp nhận nhưng ít chú ý và lại nhắc đi nhắc lại nhiều lần:

“Tôi hiểu, mình ạ. Mình thật đáng yêu khi cho tôi những lời khuyên đó.”

Nhưng rồi vẫn tiếp tục làm y như cũ.

Thỉnh thoảng, Gerald lại bảo Pongo:

“Chơi hay! Bạn đồng minh chơi rất hay!”

Bill Eversleigh hỏi Ronny Devereux:

“Nếu vào nửa đêm nó mới đi ngủ, thì sau đó bao lâu chúng ta mới có thể vào? Một giờ ư?”

Bill ngáp và thêm:

“Thật lạ, thường thường thì mình chẳng bao giờ đi ngủ trước ba giờ sáng. Nhưng tối nay vì biết là bắt buộc phải thức nên mình lại thấy rất buồn ngủ. Mình có thể cho ai bất cứ cái gì để được quyền đi ngủ!”

Tất cả tuyên bố cũng đều có cảm giác như vậy.

“Maria thân yêu,” Ngài Oswald hơi có vẻ bức mình nói.

Phu nhân Coote lẽ ra có thể hãnh diện trả lời là chồng bà ta đã "chết" (bị loại ra ngoài cuộc chơi) thì chẳng có quyền gì mà cho nhận xét về cách chơi của mình, nhưng bà chẳng nói gì cả mà nghiêng người về phía trước nhìn vào bài của Gerald Wade ngồi bên tay phải mình. Nhìn thấy con Q, bà hết lưỡng lự đánh ra con J và reo lên:

“Tôi thật là số đỏ!”

Phu nhân Coote thu vào mình những tờ giấy bạc và cả những đồng tiền lẻ.

“Tôi biết là chơi chưa được hay lắm,” Bà buồn rầu một cách khoái trá tuyên bố.

“Mình sẽ không bao giờ trở thành được một người chơi bài bridge lọc lõi.”

“Không đâu, ông bạn. Mình luôn luôn nói với tôi như vậy. Thế mà tôi đã hết sức cố gắng đấy!”

“Tôi biết là mình rất cố gắng để tiến bộ trong cuộc chơi,” Ngài Oswald trịnh trọng nói.

“Đúng đấy, ông bạn của tôi ạ... Nhưng mình hãy còn nợ tôi mười shillings nhé.”

“Thật thế ư?”

“Vâng. Mười bảy trăm điểm vị chi là tám livres mười shillings, mà mình mới trả tôi tám livres.”

“Ô! Tôi xin lỗi mình!”

Phu nhân cười buồn bã và cầm lấy tờ bạc chồng đưa. Bà rất yêu chồng nhưng chẳng tội gì mà biếu không ông mười shillings.

Ngài Oswald bước tới gần chiếc bàn, rót rượu Whisky và Soda mời khách. Đã quá nửa đêm, họ chúc lẫn nhau ngủ ngon.

Buồng ngủ của Ronny Devereux cạnh ngay buồng Gerald Wade. Ronny được trao nhiệm vụ là gọi các bạn đồng mưu khi tới giờ hành động. Vì vậy lúc hai giờ kém mười lăm, anh đi tới từng phòng bí mật gõ cửa. Bọn trẻ vận quần áo ngủ tập hợp lại cười nói lao xao nhưng thật khẽ khàng.

“Nó đã tắt đèn được hai mươi phút rồi,” Ronny bảo.

Mỗi người cầm chiếc đồng hồ của mình và một câu hỏi mới được đặt ra: Ai là người vào và đặt chiếc đồng hồ trên sàn nhà?

Ba cô gái bị gạt ra vì chắc chắn là họ sẽ cười ré lên. Bill Eversleigh cũng bị loại vì nặng cân, chân bước thiếu nhẹ nhàng. Jimmy và Ronny được đem ra cân nhắc, nhưng cuối cùng nhiệm vụ đặc biệt rơi vào Bateman.

“Nó đi êm nhẹ như mèo,” Jimmy nói.

“Đúng là cái gì đó thật thông minh” Socks trịnh trọng thì thầm...

Pongo thi hành công việc thật khéo léo; anh khẽ mở cửa không một tiếng động, lách vào trong mang theo hai đồng hồ, rồi quay ra, đứng bên trong ngưỡng cửa đón hai chiếc khác và làm như thế hai lần nữa.

Cuối cùng anh đi ra. Mọi người nín thở lắng tai nghe. Tiếng thở đều đều của Gerald Wade vẫn nghe rõ nhưng hầu như bị chìm lẫn trong những tiếng tíc tắc của tám chiếc đồng hồ báo thức mua tại quầy hàng ông Murgatroyd.

Chương III

CUỘC ĐUA VUI THẤT BẠI

“Trưa rồi!” Socks thất vọng tuyên bố.

Cuộc đua vui thế là như pháo tịt ngòi. Tuy nhiên các đồng hồ báo thức đã làm tròn trách nhiệm vì chúng đã đổ chuông dữ dội làm cho Ronny Devereux bật ra khỏi giường tưởng như đã tới ngày tận thế. Hiệu quả đối với phòng bên cạnh là thế, nhưng còn chính phòng đó thì sao?

Ronny đến áp tai vào cánh cửa phòng Geury... nhưng chỉ thấy những tiếng tíc tắc đơn điệu dội vào tai mình. Và ngay lúc đó, chiếc đồng hồ cuối cùng đổ chuông đến người điếc cũng phải thấy chói tai.

Đúng là ông Murgatroyd chẳng quá khoe khoang về món hàng của mình nhưng có điều chắc chắn là giấc ngủ của Gerald Wade thách thức mọi sự quấy rối.

“Không thể thế được” Jimmy cần nhẫn.

“Đó là một sự kỳ lạ,” Bateman nghiêm trang phát biểu.

“Mình thì cho là cậu ấy muốn nhạo báng chúng ta,” Socks bảo.

Tất cả nhìn cô.

“Có thể như thế” Bill nói.

“Đơn giản là cậu ta thật thông minh,” Socks bảo.

Vì lúc này đã quá trưa nên ý kiến này được tất cả đồng tình. Riêng Ronny Devereux cãi:

“Bạn quên là,” Anh nói.

“Ngay trên bàn đầu giường.”

“Tuyệt vời,” Ronny nói tiếp và hỏi Bill.

“Trời đất!,” Bill Eversleigh kêu lên.

“Tất nhiên,” Ronny tiếp.

“Và đã 12 giờ 20 rồi!” Một trong những cô gái nhận xét.

“Thật là quá đáng!,” Jimmy chậm rãi nói.

Bill nhìn anh:

“Cậu muốn nói gì vậy?”

“Thế này,” Thesiger bảo.

Anh không biết diễn tả sao cho rõ điều đang suy nghĩ nhưng lại không muốn nói dài và, tuy vậy...

Ronny trầm ngâm.

Giữa lúc đó thì bác quản gia Tredwell bước vào nhìn xung quanh vẻ do dự. Cuối cùng nói:

“Tôi tưởng ông Bateman ở đây.”

“Câu ta vừa đi ra ngoài hiên,” Ronny đáp.

Người quản gia đưa mắt từ anh tới Jimmy và hai chàng trai đi theo ông ta bước ra khỏi phòng ăn, cẩn thận khép cửa lại sau mình.

“Có việc gì vậy?” Ronny hỏi.

“Thấy ông Wade không xuống, tôi đã đánh bạo sai James lên phòng ngủ của ông ta và James trở xuống vô cùng xúc động...”

Tredwell ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

“Tôi sờ, thưa ông, là chàng trai tội nghiệp đã chết trong khi ngủ!”

Jimmy và Ronny nhìn ông và Ronny chột kêu lên:

“Nào... Nào! Thật không tin được!... Gerry.”

Môi anh run lên và anh nói tiếp:

“Tôi phải đi xem... đi xem... Có thể James đã làm!”

Nhưng Tredwell giơ tay ra và Jimmy nhận thấy con người này làm chủ tình thế một cách lạnh lùng đáng khâm phục.

“Không, thưa ông,” Tredwell nói.

Tredwell bước đi và Ronny như hoá đá.

“Gerry!” Anh lẩm bẩm.

Jimmy nắm lấy cánh tay bạn, dìu anh tới một chỗ vắng ngoài hiên và kéo anh ngồi xuống.

“Bạn hãy bình tĩnh lại đi” Anh dịu dàng bảo và ngạc nhiên nhìn bạn vì không ngờ là Ronny lại thân thiết với Gerald Wade như vậy.

“Gerry tội nghiệp,” Anh nói, giọng suy tư.

Ronny lặng lẽ gật đầu.

“Tất cả cuộc đùa vui của chúng ta về những cái đồng hồ báo thức lúc này dường như đó là một trò đùa ghê sợ,” Jimmy tiếp tục.

Anh nói hơi có vẻ như linh tinh một chút cốt làm cho Ronny bình tĩnh lại. Anh này lẩm bẩm:

“Mình rất mong được gặp bác sĩ để biết rõ...”

“Biết rõ cái gì kia?”

“Xem nó chết vì cái gì!”

Jimmy bĩu môi:

“Vì một cơn đau tim, mình đoán thế...”

Nhưng Devereux cười chế nhạo.

“Nào, nào, Ronny!”

“Sao kia?”

Jimmy khó khăn để nói tiếp:

“Cậu không tin... Không cho là... nó bị ám sát sao? Ronny không đáp và tiếp tục nhìn thẳng trước mặt mình.”

Thesiger lắc đầu chờ đợi. Tredwell đi vào phá tan sự im lặng.

“Ngài bác sĩ muốn gặp các ông trong phòng thư viện” Ông bảo.

Ronny lao vào phía trong nhà, Jimmy đi theo.

Bác sĩ Cartwright là một người đàn ông trẻ tuổi, có khuôn mặt thông minh và rắn rỏi. Bateman với vẻ nghiêm chỉnh nhất đời làm cuộc giới thiệu.

“Người ta cho tôi biết là ông rất thân với ông Wade phải không?” Bác sĩ hỏi Ronny.

“Tôi là bạn thân nhất của anh ấy.”

“Ô! Cái chết này, dù là một chuyện buồn, nhưng khá đơn giản. Cậu thanh niên này có một cơ thể thật tráng kiện. Ông có biết là cậu ta có thói quen hay dùng thuốc ngủ không?”

Ronny ngơ ngác nhìn người bác sĩ:

“Nhưng cậu ta thường ngủ rất say.”

“Ông có bao giờ nghe thấy cậu ấy ca cẩm về chuyện trần trọc khó ngủ không?”

“Không bao giờ cả.”

“Thế mà nguyên nhân cái chết thật rõ ràng và tôi e rằng chúng ta bắt buộc phải đòi hỏi có một cuộc điều tra.”

“Vậy thì nguyên nhân thực là gì? ”

“Một liều thuốc ngủ (chloral) quá mạnh: còn có chiếc lọ và một cái cốc để cạnh giường.”

Lại chính là Jimmy đặt câu hỏi mà anh thấy lấp ló trên đôi môi của bạn nhưng lúng búng không nói ra được.

“Chắc không thể là một vụ... sát nhân chứ, tôi đoán vậy?”

Người bác sĩ quay phắt lại phía anh:

“Vì sao ông lại hỏi câu đó? Ông có cứ gì để nghĩ như vậy?”

Jimmy nhìn Ronny. Nếu cậu này có biết điều gì đó thì đây là lúc để nói ra nhưng rất đáng ngạc nhiên là Ronny lắc đầu.

“Không có một cứ nào cả,” Anh tuyên bố dứt khoát..

“Chắc chắn là không.”

Ronny nói bằng một giọng cả quyết nhưng người bác sĩ dường như chưa tin anh hẳn.

“Ông không rõ những điều quan tâm nhất của cậu ta ư? Có gì phiền toái về vấn đề tiền bạc, về tình ái không?”

Devereux lại lắc đầu.

“Cần phải báo cho gia đình cậu ta” Bác sĩ Cartwright nói tiếp.

“Gerry có một người em gái hay đúng hơn là em cùng cha khác mẹ hiện sống ở Deane Priory cách đây hai chục cây số. Những khi Wade không ở Luân-đôn, anh thường tới ở đây.”

“A! Nếu vậy phải báo cho cô ấy” Bác sĩ nói.

“Tôi sẽ tới báo,” Ronny nói.

“Cũng có biết đôi chút. Mình đã nhảy với cô ấy một hai lần gì đó.”

“Vậy, nếu cậu muốn, thì cùng đi với tớ bằng xe của cậu. Mình không đủ can đảm để đi một mình báo tin này cho cô ta.”

“Tớ đang định đề nghị như thế. Tớ đi sửa soạn ô tô đây.”

Jimmy đi ra, nhẹ người có việc gì đó để làm vì thái độ của Ronny làm anh ngạc nhiên. Cậu ta biết gì hoặc nghi ngờ gì? Và nếu cậu ta có điều gì thắc mắc, tại sao lại không hỏi người bác sĩ?

Chỉ một lát sau đó, xe của hai chàng trai đã phóng hết tốc lực trên đường và Ronny nói:

“Jimmy ạ... Mình thấy cậu là người bạn tốt nhất của mình còn lại...”

“Thế rồi sao?”

“Mình muốn nói với cậu cái gì đó mà cậu cần phải biết...”

“Về Gerry Wade ư? ”

“Đúng.”

Jimmy chờ đợi.

“Nhưng tớ không chắc chắn là có cái quyền đó.”

“Tại sao vậy?”

“Mình bị ràng buộc bởi một thứ lời hứa.”

“Ô! Vậy có thể cậu chẳng nói gì cả có lẽ lại hơn.”

Lại một lúc im lặng.

“Tuy nhiên, mình muốn là... Jimmy, cậu thông minh hơn tớ...”

“Mình chẳng đáng được như thế đâu” Jimmy phản bác mạnh mẽ.

“Không, mình không thể!” Ronny bất chợt nói.

“Được thôi.”

Sau một lát suy nghĩ, Ronny tiếp:

“Cô ta ra sao?”

—Ai?

“Em gái Gerry ấy.”

Jimmy không đáp ngay và khi nói tiếp, giọng anh hầu như đổi khác đi một chút:

“Cô ta rất hay... đúng là rất hay.”

“Mình biết là Gerry rất gắn bó với cô ta. Cậu ta nhắc tới cô em luôn.”

“Còn cô ta cũng rất quý mến ông anh. Cái đó... cái đó sẽ làm cho cô ta choáng váng ghê gớm đấy.”

“Đúng là chúng ta phải hoàn thành một sứ mệnh thật nhọc nhằn.”

Họ giữ yên lặng mãi đến khi tới Deane Priory.

Một cô hầu phòng cho biết là cô Lorraine lúc này đang ở trong vườn, và bảo họ trước tiên hãy gặp bà Coker đã.

“Là ai thế?” Ronny hỏi.

“Bà già làm bạn tùy tùng cô Lorraine.”

Họ men theo một lối đi nhỏ và khi tới đầu đường thì nhìn thấy một cô gái trẻ dắt hai con chó xù đen giống Tây

Ban Nha. Cô gái nhỏ nhắn tóc hung, vận bộ váy áo đã tầu tàu. Không phải là cái mẫu phái đẹp mà Ronny chờ gặp.

Nàng đi tới gặp đôi bạn sau khi đã nắm vòng cổ một trong hai con chó.

“Các anh khoẻ cả chứ?,” Nàng nói.

Phong thái của Lorraine Wade vô cùng giản dị và vừa ngẩng đầu lên nở một nụ cười, đôi má nàng vừa đỏ ửng. Nàng có đôi mắt màu xanh rất đậm bất chợt mở to như đoán ra điều bất hạnh.

Jimmy vội vàng nói:

“Đây là Ronny Devereux, thừa cô Wade. Chắc hẳn là cô đã thường nghe nói đến.”

“Ồ đúng vậy,” Cô gái đáp và cười thân mật với Ronny.

“Chúng tôi... Chúng tôi không thể...” Devereux lúng búng dừng lại.

Jimmy nhìn thấy một ánh loáng lên trong đôi mắt của Lorraine, anh nói:

“Tiểu thư Wade, tôi sợ là... Chúng tôi mang đến cho cô những tin tức xấu!”

“Gerry?”

“Vâng... cậu ấy...”

Nàng dậm mạnh chân.

“Ôi! Nói đi... Các anh nói đi!”

Rồi nàng ngoảnh về Ronny nói thêm:

“Hãy nói với tôi sự thật đi!”

Jimmy cảm thấy ghen và tới lúc này anh mới thấy rõ một điều mà anh chẳng dám tự thú nhận: anh thấy rõ lý do vì sao mà Hélène, Nancy và cả Sock nữa chẳng ưa anh và anh chỉ nghe loáng thoáng Ronny bằng giọng nghiêm trang, đáp:

“Vâng, tôi sẽ nói tất cả, tiểu thư Wade ạ. Garry đã ra người thiên cổ.”

Cô gái tỏ ra dững cảm. Nàng giật thót người, lùi lại một bước và sau một phút, nàng dồn dập hỏi:

“Như thế nào? Vào lúc nào?”

Ronny chậm rãi và nhẹ nhàng nói rõ tất cả sự kiện và nàng kêu lên:

“Gerry uống thuốc ngủ? Không thể thế được!”

Jimmy ném cho Ronny một cái nhìn cảnh báo vì anh có cảm giác là Loraine trong sự ngây thơ của mình sẽ nói nhiều.

Đến lượt mình, anh giải thích cho nàng nghe là có thể sẽ cần thiết phải mở một cuộc điều tra được chừng nào hay chừng ấy.

Nàng rùng mình và từ chối việc hai chàng trai mời nàng lên xe cùng về Chimneys. Nàng cũng có một ô tô nhỏ hai chỗ ngồi...

“Nhưng vì tôi cần một thời gian ngắn chỉ có một mình đã” Nàng đau đớn giải thích.

“Tôi hiểu rõ điều đó” Ronny nói.

“Phải, đúng vậy” Jimmy thêm.

Rồi cả hai nhìn nàng chẳng biết phải làm gì nữa.

“Tôi rất cảm ơn các anh đã tới đây” Loraine nói.

Họ yên lặng ra xe. Một cái gì đó gò bó trĩu nặng trong họ.

“Đúng là một phụ nữ can trường!” Ronny nói, còn Jimmy thì gật đầu.

“Gerry là bạn thân của tớ,” Ronny nói.

“Ồ! Tất nhiên rồi.”

Rồi họ thật sự im lặng.

Về tới Chimneys, Jimmy gặp phu nhân Coote đang tràn trề nước mắt và không ngừng nhắc đi nhắc lại:

“Ôi chàng trai tội nghiệp! Chàng trai tội nghiệp!”

Và bà kể cho anh với bao chi tiết thương tâm về cái chết của rất nhiều người bạn của bà.

Jimmy làm ra vẻ chăm chú nghe và chờ đợi dịp thuận tiện rút lui mà không làm bà phật ý. Anh trèo vội lên thang gác, gặp Ronny vừa ở buồng của Gerald Wade đi ra. Trông thấy anh, cậu ta có vẻ sửng sốt.

“Tớ vừa vào thăm cậu ấy,” Ronny nói.

“Có lẽ không” Jimmy đáp.

Jimmy trẻ, đầy sức sống, ý nghĩ về cái chết làm anh cảm thấy khó chịu.

“Tớ nghĩ là tất cả những ai biết cậu ta thì đều nên tới. ”

“Thật thế ư?” Jimmy đáp. Anh cảm thấy Ronny Devereux tỏ ra thật khác lạ trong trường hợp này.

“Đúng, đó là biểu hiện của sự tôn trọng.”

Jimmy thở dài nhưng nhượng bộ.

“Được thôi” Anh nói, và mím đôi môi lại, anh bước vào phòng.

Người ta đã đặt những bó hoa trắng phía dưới chân và gian phòng được sắp đặt gọn ghẽ. Jimmy đưa nhanh mắt nhìn trên khuôn mặt trắng bệch và bất động.

Có phải thật đây không Gerry Wade với khuôn mặt tươi tắn dễ thương?

Anh rùng mình và quay người để bước ra thì luồng nhìn của anh vô tình rơi xuống mặt lò sưởi và anh giật thót: những chiếc đồng hồ báo thức được sắp xếp thật ngay ngắn trên đó... Jimmy bước ra ngoài và thấy Ronny.

“Cậu ta đã yên nghỉ,” Anh lắp bắp.

Rồi anh thêm:

“Ai đã xếp hàng những chiếc đồng hồ đó?”

“Tớ cũng chẳng biết nữa. Có thể là một người đầy tớ.”

“Nhưng thiếu mất một chiếc, chỉ còn bảy. Cậu có nhận thấy không?”

“Bảy thay vì cho tám,” Jimmy cau mày.

Chương IV

MỘT BỨC THƯ

“Tôi tuyên bố đây là một sự thiếu thận trọng” Huân tước Caterham nói.

Ông nói bằng giọng nhẹ nhàng ai oán và như thật hài lòng với từ được chọn.

“Đúng! Thiếu hoàn toàn sự thận trọng. Hơn nữa, tôi thường nhận thấy những người sớm sống tự lập đều có khuyết điểm ấy. Có lẽ cũng vì thế mà họ vớ được hàng đồng của cái ketch xù.”

Vừa nói ông vừa buồn rầu đưa mắt nhìn cái giang sơn của tổ tiên để lại mà ông được làm chủ bắt đầu từ ngày hôm nay. Con gái ông, tiểu thư Eileen Brent mà các bạn cô tặng cho biệt danh “Bundle” phá lên cười.

“Chắc là ba sẽ chẳng bao giờ vớ được một khoản tiền lớn,” Cô nói.

“Đó là một người đàn ông to lớn,” Huân tước Caterham đáp.

“Nhưng mà một người vô tích sự và dễ thương có thể lại không đủ khả năng để trả tiền thuê cái “lăng mộ cổ” này của ba” Bundle cười nói.

Huân tước Caterham nhú mày.

“Con chẳng nên dùng cái từ ấy, Bundle. Chúng ta bắt đầu ít nghĩ tới chuyện không vui đó.”

“Con không hiểu sao ba lại dễ bị xúc động như vậy. Ngày nào chẳng có người chết ở đâu đó.”

“Nhưng không có lý nào lại là ở nhà mình” Huân tước Caterham nói.

“Tại sao ư? Chẳng phải là cũng tại nhà này biết bao nhiêu tổ tiên, ông bà đã nằm xuống hay sao?”

“Cái đó hoàn toàn khác con ạ! Tất nhiên là dòng họ Brent phải chết ở đây rồi, nhưng cái mà làm cho ba ghét cay ghét đắng là phải mở một cuộc điều tra tại nhà mình. Điều này sẽ trở thành một thông lệ! Con có nhớ cách đây bốn năm, chúng ta đã phải chịu bao nhiêu sự phiền toái không? Thế mà đó lại là lỗi của Georges Lomax!”

“Và bây giờ ba lại cho là tại lỗi của Coote chứ gì? Con chắc là ông ta cũng phiền não chẳng kém gì ba đâu.”

“Đó là một sự thiếu thận trọng,” Huân tước Caterham ương ngạnh nhắc lại.

“Nhưng đâu có giống như trường hợp lần trước hả ba,” Cô gái nói giọng dàn hoà.

“Người ta có thể nghĩ là như thế căn cứ vào cái tầm quan trọng mà cái tay thanh tra ngớ ngẩn đó đặt vấn đề và tiến hành công việc. Hắn chưa quên việc xảy ra bốn năm trước và cứ tưởng tượng ra là mỗi một cái chết xảy ra tại đây là do một vụ cố ý

sát nhân kèm theo là âm mưu về chính trị. Con không thấy được những sự phức tạp hẳn làm cho phát sinh ra đầu! Tredwell đã kể cho ba biết tất tậ: hẳn cho tìm khắp mọi chỗ những dấu vân tay, và dĩ nhiên là chỉ thấy mỗi vân tay của người chết. Chẳng có gì ám muội trong vụ việc này, dù chưa biết rõ đây là một vụ tự sát hay là một tai nạn.”

“Con đã gặp Gerald Wade một lần,” Bundle nói.

“Không một người nào đến và chết ở nhà mình mà ba thích” Huân tước Caterham bướng bỉnh nói.

“Con không sao tưởng tượng được là một người nào đó lại có ý đồ sát hại anh ta. Thật là quá vô lý.”

“Tất nhiên là tất cả mọi người đều nghĩ thế. Phải là một con lừa như viên thanh tra Haglan mới đặt vấn đề ngược lại.”

“Con cho là ông ta muốn ra vẻ tinh thông nghề nghiệp trong việc đi tìm những dấu vân tay. Hơn nữa người ta đã kết luận đó là một cái chết vì tai nạn phải không ba?”

Huân tước Caterham gật đầu.

“Phải, người ta bắt buộc phải tôn trọng những ý kiến của người em gái nó. Wade là em gái anh ta sao? Thế mà con không biết đấy.”

“Em gái cùng cha khác mẹ, ba cho là thế... Ông ngừng lại vì Bundle vừa chạy ra ngoài hiên và hách dịch gọi:,” Mac Donald! Vua của những người làm vườn bước tới gần và nhếch một nụ cười giấu dưới vẻ thường vốn rầu rầu thay cho lời chào..

“Ông có khoẻ không?” Bundle hỏi.

“Sức khỏe của tôi không được tốt lắm.”

“Ta muốn trao đổi với ông về cái bãi chơi cầu lặn, cỏ mọc lu bù. Cần phải cho sửa sang ngay lại.”

Mac Donald lắc lắc đầu nghi ngại:

“Cần phải rút William từ khu dưới lên, thưa tiểu thư.”

“Cóc cần cái khứ dưới ấy. Phải bắt đầu sửa bãi chơi ngay, à! Còn một việc khác nữa đây.”

“Dạ vâng, thưa tiểu thư.”

“Hãy hái về đây cho chúng ta một vài chùm nho. Ta biết là chưa phải lúc để hái vì chẳng bao giờ là phải lúc cả, nhưng ta vẫn muốn có ngay bây giờ.”

Rồi Bundle trở lại thư viện nói:

“Con muốn trao đổi một chút với Mac Donald ba ạ. Ba có muốn nói gì không?”

“Có, nhưng chẳng có gì quan trọng. Tại sao con lại muốn trao đổi với Mac Donald?”

“Để thử ngăn hẳn chó có tự so mình với đức Chúa Cha! Nhưng đó là một việc khó. Con thấy như họ nhà Coote không làm cho hẳn phục... Phu nhân Coote thuộc vào loại

phụ nữ như thế nào hả ba?”

Huân tước Caterham suy nghĩ một phút.

“Ba cho là bà ta rất sợ tất cả mọi thứ và đã thật sự khiếp hãi về chuyện những chiếc đồng hồ báo thức.”

“Những chiếc đồng hồ báo thức nào vậy?”

“Tredwell vừa kể lại với ba: bọn thanh niên trọ ở đây muốn bày một trò đùa vui với cậu thanh niên Wade, bạn của họ, bằng cách mua nhiều đồng hồ báo thức và giấu vào trong buồng ngủ của cậu ta. Nhưng rồi chàng trai tội nghiệp này bị chết và cái trò đùa ấy trở thành khủng khiếp.”

Bundle gật đầu.

“Tredwell còn kể với ba chuyện gì đó khá kỳ quặc về những chiếc đồng hồ báo thức này. Một người nào đó hình như đã bày thành hàng ngay ngắn trên mặt lò sưởi, sau cái chết của chàng trai xấu số này.”

“Thế thì có gì là kỳ quặc?” Bundle hỏi.

“Ba cũng không rõ như thế nào, nhưng coi như một việc ngẫu nhiên vì chẳng có ai chịu thú nhận là đã sắp xếp có trật tự những chiếc đồng hồ đó cả. Tất cả các đầy tớ đều bị tra hỏi và đều sống chết thề là không hề đụng tay vào. Riêng chuyện này cũng đã tạo nên một cái gì đó bí hiểm rồi. Viên khám cấp^[1] đã đặt các câu hỏi về việc đó trong quá trình điều tra, nhưng không có một tia sáng nào. Vả lại, rất khó biết được từ xa những sự việc như loại đó và ba cũng chỉ nắm được một phần những gì mà Tredwell nói... Và... còn đây nữa, chàng trai đó đã chết trong buồng ngủ của con, Bundle à!”

“Tại sao lại là buồng con?”

“Đúng như điều ba đã nói,” Huân tước nói giọng chiến thắng.

“Tuy nhiên điều đó cũng chẳng làm cho con xao xuyến,” Bundle dững cảm tuyên bố.

“Này, với ba thì chuyện như thế là đã làm cho khó chịu. Rồi ác mộng sẽ quấy rối, rồi sẽ nhìn thấy những bàn tay xương xẩu hoặc những dây xích sắt kêu lên kèn kẹt.”

“Thế mà,” Bundle nói.

“Thỉnh thoảng ba cũng nhìn thấy đấy!,” Huân tước Caterham vừa thốt lên vừa run.

“May thay là con lại không mê tín dị đoan” Bundle đồng ý bảo.

Tuy vậy, buổi tối hôm đó, lúc ngồi trước lò sưởi, ý nghĩ của tiểu thư Eileen cũng trở về với chàng trai trẻ vui tươi Gerry Wade. Không sao có thể tin được là một con người yêu đời như vậy mà lại có thể có ý tự sát. Có thể đúng là anh ta đã vô tình uống một liều thuốc ngủ quá mạnh. Có thể như thế lắm chứ. Bundle đâu có ngờ Wade là một chàng trai rất mực thông minh.

Luồng nhìn của nàng quay về phía lò sưởi và nàng bắt đầu nghĩ tới những chiếc

đồng hồ báo thức.

Cô hầu phòng đem đến cho nàng một chi tiết chắc là Tredwed đã bỏ sót, nó đã gọi trí tò mò của cô thiếu nữ: bảy chiếc đồng hồ được sắp hàng trên mặt lò sưởi sau cái chết của Gerry và cái thứ tám thì được tìm thấy trên cỏ, dưới cửa sổ chắc là qua đó người ta đã ném nó ra. Nhưng tại sao?

Eileen ngạc nhiên vì chi tiết này. Rất có thể là một người đầy tớ đã xếp các đồng hồ trên nóc lò sưởi nhưng bị tra hỏi, sợ và chối biến, nhưng chắc là chẳng có đứa nào trong bọn chúng lại ném một vật như thế ra vườn.

Gerry Wade, nổi giận vì hồi chuông đầu tiên đã có một cử chỉ bức bối chẳng? Nhưng không: Bundle nhớ là đã nghe nói trước khi chết vào lúc gần bình minh thì anh ta đã ở trong tình trạng mê man bất tỉnh kia mà.

Thực sự cái câu chuyện về những chiếc đồng hồ này thật là kỳ quặc và Bundle nghĩ là có thể trao đổi chuyện này với Bill Eversleight trước đó cũng là một trong những khách mời.

Cô gái có thói quen là muốn làm gì là làm ngay lập tức. Cô đứng lên, tới gần bàn giấy vốn là một cái bàn khảm, ngăn kéo có trụ xoay. Khi mở, cô cảm thấy có cái gì giữ lại, nhớ là cũng một lần như thế vì có một chiếc phong bì làm nghẽn tầm xoay. Cô bèn cầm một lưỡi dao mỏng luồn vào khe: một mảnh giấy tòi ra.

Bundle cầm lấy và thấy đó là những dòng đầu của một bức thư. Ngày tháng ghi ở trên cũng làm nàng chú ý: 21 tháng Chín.

"21 tháng Chín" Nàng chậm rãi nói, nhưng đúng là..

Nàng dừng lại để suy nghĩ. Đúng là ngày hôm sau người ta thấy Wade đã chết. Vậy thì lá thư này phải được viết ngay tối hôm xảy ra thảm kịch. Bundle lấy tay vuốt phẳng ra rồi đọc:

Loraine thân mến>

Anh trở lại vào ngày thứ tư. Anh rất khỏe và sẽ rất hài lòng được gặp lại em. Em hãy quên đi những gì anh nói về bảy chiếc mặt đồng hồ: anh cho đó chỉ là chuyện đùa vui, nhưng vô cùng nghiêm trọng đấy. Anh thấy hối hận là đã nói với em chuyện đó vì không phải là loại công việc mà một đứa trẻ như em được dính vào. Vậy thì em hãy quên cái đó đi... Anh muốn nói với em chuyện khác nữa... Nhưng buồn ngủ quá rồi, anh không sao giữ cho đôi mắt không díp lại nữa... Ô! Đó là chuyện về Lurcher. Anh tin là...>

Bức thư dừng lại ở đây.

Bundle yên lặng, đôi mày cau lại: "Bảy chiếc mặt đồng hồ"! Có phải là có một khu phố thấp của Luân Đôn mang cái tên này? Hơn nữa mấy tiếng này gọi lên trong cô một kỷ niệm khác, nhưng trong lúc cô không sao nhớ lại được đó là cái gì. Cô chú ý đến hai câu: "Anh rất khỏe" và "nhưng buồn ngủ quá rồi, anh không sao giữ cho đôi mắt khỏi díp lại nữa". Dường như nó không ăn nhập chút nào với điều người ta được

biết. Vì buổi tối đó Gerry Wade đã uống một liều chloral rất mạnh đến nỗi anh không thức dậy được nữa. Vậy, nếu những dòng viết của anh là đúng, thì tại sao anh lại uống liều thuốc mạnh đó?

Bundle lắc đầu, nhìn xung quanh và khẽ rùng mình.

Gerald Wade đã chết trong buồng này... Cô vẫn im lìm bất động duy chỉ có tiếng tíc tắc nhỏ nhỏ của chiếc đồng hồ mạ vàng bé xíu của cô phá vỡ sự yên lặng.

Rồi đột nhiên cô đưa mắt nhìn lên bệ lò sưởi: bảy chiếc đồng hồ báo thức hiện ra, tiếng tíc tắc của chúng vang lên đầy ắp gian buồng và cô nhìn thấy người chết nằm trên giường của cô...

[\[1\]](#) Người trông coi việc khám các vụ hoả hoạn, tai nạn chết người, các vụ chết bất thường ở nước Anh.

Chương V

NGƯỜI THANH NIÊN TRÊN ĐƯỜNG VẮNG

“Ba ơi!,” Bundle đẩy cửa phòng làm việc của huân tước Caterham thò đầu vào nói.

“Nhưng chúng ta mới trở về đây hôm qua” Cha cô nói bằng một giọng rên rỉ.

“Con biết chứ; nhưng dường như đã hằng một thế kỷ rồi. Con đã quên là ở nông thôn thật vô cùng buồn chán.”

“Ba không nhất trí với con đâu. Không một nơi nào người ta tìm thấy sự yên bình và tiện nghi như ở nông thôn. Ba không biết nói với con là ba hài lòng đến mức nào khi có Tredwell ở bên cạnh. Con người này đã tiên đoán được ý muốn của ba một cách tuyệt vời.”

“Điều đó đối với con chưa đủ,” Bundle nói.

Huân tước Caterham giật nảy người.

“Chúng ta há là chẳng đã có đầy đủ cách đây bốn năm rồi ư?” Ông rên rỉ hỏi con.

“Nhưng con còn muốn có những cảm xúc khác nữa kia,” Eileen cãi.

“Kinh nghiệm đã dạy ba,” Cha cô đáp.

“Vậy thì, ba đi với con! Nhưng phải khẩn trương vì con rất vội.”

Huân tước Caterham đang bắt đầu đứng lên liền dừng lại.

“Con vội à?” Ông hỏi.

“Rất vội” Bundle nói.

“Vậy thì ba quyết định là không đi nữa. Ngồi trong chiếc Hispano do con lái lúc đang rất vội là một thử thách nghiệt ngã đối với một người ở tuổi ba.”

“Tuỳ ba thôi” Con gái ông vừa nói vừa bước đi.

Cô vừa ra khỏi thì Tredwed xuất hiện.

“Ngài Phó Giám mục rất muốn được gặp để bàn với ngài huân tước về cuộc tranh cãi nổi lên từ qui chế tổ chức đội nam thanh niên.”

Huân tước Caterham rên rỉ vẻ thất vọng.

“Tôi có thể hiểu là,” Bác quản gia nói tiếp.

“Bác đã bảo ông ta thế chứ?” Huân tước vội vàng hỏi.

“Vâng, thưa ngài Huân tước. Và ngài Phó Giám mục đã ra về, vừa đi vừa chạy. Mong là tôi không nhầm thưa Huân tước.”

“Chắc chắn là không rồi. Tredwell, bác đã xử sự rất hay.”

Bác quản gia mỉm cười và lui ra.

Trong lúc đó, Bundle bóp còi inh ỏi trước hàng rào khu vườn. Một cô gái nhỏ từ

chòi chạy ra và mẹ cô bé bảo cô:

“Mau lên, Katie. Tiểu thư Eileen đấy. Cũng như mọi khi, cô rất vội đó.”

Đúng vậy, theo thói quen Bundle bao giờ cũng rất vội vã, nhất là khi cô điều khiển ô tô. Cô khéo léo, dũng cảm và có thực tài lái xe. Nếu không thì tốc độ xe phóng như điên, cô đã gây ra rất nhiều điều bất hạnh.

Đó là một ngày tháng mười đẹp trời: bầu trời xanh, mặt trời chói lọi. Không khí sống động quất mạnh vào đôi má cô gái. Cô cảm thấy như đang sống lại.

Cô đã gửi lá thư viết dở của Gerry cho Loraine Wade sáng nay thêm vào một vài lời chia buồn. Sự ám ảnh nặng nề và lạ kỳ của lá thư đó đè nặng lên cô giảm đi một phần nhờ ánh sáng trời và tốc độ của chiếc Hispano trên con đường vắng vẻ.

Tuy nhiên cô muốn có một lời giải thích. Cô sẽ đi gặp Billa Eversleigh để nắm được những điều chính xác về cuộc hội tụ ở Chimneys đã kết thúc thật là bi thảm.

Bất thành linh, một người đàn ông nhô lên cạnh hàng rào bên đường, đứng ngay trước mũi ô tô làm xe không sao dừng lại kịp. Bundle dùng hết sức đánh tay lái sang bên phải, chỉ một chút nữa là xe lăn xuống hố. Cô đã hãm kịp và tin chắc là không đụng vào người đàn ông đó.

Rồi cô quay lại và thấy bị một cơn "sốc" kinh hoàng khi nhìn thấy người đàn ông nằm sóng xoài bất động, mặt úp xuống đất.

Cô gái nhảy ra ngoài xe và chạy đến.

Từ trước đến giờ xe cô chỉ mới chệt chết một con gà mái già và cái ý nghĩ không phải mình gây ra tai nạn cũng không làm cho cô thấy một chút an ủi nào.

Người đàn ông có vẻ như say rượu, nhưng chính cô đã giết gã. Tim trong ngực cô đập mạnh vang lên đến cả hai tai.

Cô quỳ xuống bên cạnh và lật người gã lên một cách thận trọng. Người đàn ông không quen biết này im lìm, không có đến một tiếng rên.

Cô gái thấy gã là một thanh niên, có khuôn mặt ưa nhìn và ăn vận chỉnh tề. Cô không thấy một vết thương nào bên ngoài, nhưng rõ ràng là gã đã chết hoặc sắp chết. Mi mắt gã giật giật, mắt gã hé mở, đôi mắt màu nâu lộ vẻ đau đớn.

Gã thanh niên như muốn nói điều gì đó, Bundle nghiêng người xuống gã...

Cô cảm thấy gã có điều gì muốn cấp tốc nói ra nhưng cô chẳng sao giúp gã được.

Cuối cùng gã thì thào bằng giọng rin rít:

“Bảy Con Số..., bảo...”

“Rõ” Bundle nói.

Chắc hẳn là tên một người nào đó mà con người khốn khổ này đang cố sức phát âm.

“Nào, tôi phải báo cho ai đây?”

“Jimmy Thesiger” Cuối cùng gã lắp bắp rồi bất ngờ đầu gã ngật ra sau và cơ thể gã

xếp xuống hoàn toàn.

Eileen lùi lại. Cô run rẩy từ đầu đến chân vì không ngờ là một sự kiện khủng khiếp như vậy lại có thể xảy ra với mình: người đàn ông này đã chết và chính cô đã giết gã.

Cô gắng sức lấy lại bình tĩnh. Phải làm gì đây?

Cô nghĩ ngay tới một thầy thuốc. Rất có thể là nạn nhân chỉ ngất đi thôi...

Lý trí bảo ngược lại, nhưng cô cứ gắng hành động như không phải thế.

Bằng cách này hoặc cách khác, cô phải đưa được gã vào trong xe và đến nhà một người thầy thuốc gần nhất.

Chỉ có mỗi một mình trên đường, vậy là chẳng có ai giúp được cô.

Bundle mảnh dẻ nhưng cứng cáp và bắp thịt rắn chắc. Cô lái chiếc Hispano đến sát nạn nhân rồi tập trung toàn lực cô kéo và đẩy gã vào trong xe.

Đó là một việc thê thảm nhưng cô đã làm gọn.

Rồi cô ngồi vào xe và nổ máy. Được hai cây số, cô đi vào một thành phố nhỏ và người ta chỉ cho cô nhà của người thầy thuốc.

Bác sĩ Cassel, một người đàn ông dễ gần, trạc trung niên lấy làm ngạc nhiên khi thấy một cô gái bước vào đang trong tình trạng sắp ngất, lắp bắp nói thật đột ngột:

“Tôi... cho là mình đã giết chết một người. Xe của tôi đã dừng... tôi chờ đến cho ông... tôi... tôi đã phóng quá nhanh... tôi luôn cho xe đi quá mau.”

Người bác sĩ liếc nhìn Bundle rồi đến gần cái kệ cầm lấy một chiếc cốc, rót vào đó một chút thuốc tăng lực, đưa cho cô, bảo:

“Uống đi và cô sẽ thấy tỉnh hơn.”

Cô nghe theo, uống cạn và đôi má nhợt nhạt của cô đã có một chút sắc hồng. Người bác sĩ tỏ vẻ ưng ý.

“Tốt! Bây giờ cô hãy ngồi chờ đây để tôi xem có làm gì được cho chàng trai tội nghiệp này không. Rồi tôi trở lại và chúng ta sẽ nói chuyện.”

Ông đi ra và Bundle máy móc nhìn cái đồng hồ treo, thấy ông vắng mặt hai mươi phút.

Cánh cửa lại mở và người thầy thuốc bước vào. Cô gái nhận thấy thái độ ông đổi khác. Ông có dáng vẻ nghiêm trọng đồng thời kém bình tĩnh hơn. Cô không rõ tại sao hình như ông có một xúc động nào đó.

“Nào, cô hãy kể cho tôi nghe cái gì đã xảy ra nào. Cô cho là xe mình đã chệt vào người đó ư?”

Bundle kể lại cho ông nghe tất cả những gì xảy ra. Người bác sĩ chăm chú nghe.

“Vậy xe của cô không đè lên người anh ta chứ?” Cuối cùng ông hỏi.

“Không, tôi còn tin là đã tránh được...”

“Cô bảo là anh ta đi ngất ngưỡng?”

“Vâng tôi nghĩ là anh ta say rượu.”

“Anh ta từ phía hàng rào đi ra?”

“Có một rào chắn ở chỗ ấy. Anh ta bắt buộc phải qua đó.”

Người thầy thuốc gật đầu, ngồi ngả người trên ghế, hạ kính đeo mắt xuống và tuyên bố:

“Tôi vẫn cho là cô rất liều lĩnh và một ngày nào đó sẽ chệch người và gây án mạng... nhưng lần này thì cô vô can!”

“Thế là sao, thưa bác sĩ?”

“Xe ô tô không hề chạm vào người này. Anh ta bị chết vì một viên đạn! ”

Chương VI

LẠI LÀ BẢY CON SỐ

Bundle ngơ ngác nhìn ông. Nhưng tất cả những gì xảy ra trong bốn mươi lăm phút vừa qua đối với cô như là hư ảo thì lúc này lại trở thành bình thường.

Trong khoảng một hay hai phút cô giữ yên lặng. Khi lại lên tiếng thì người thiếu nữ sôi nổi điên cuồng đã nhường chỗ cho Eileen đích thực, bình tĩnh, thực tế và mực thước.

“Làm sao lại có thể như thế được?”

“Tôi đâu có biết,” Người bác sĩ lạnh lùng nói.

Bundle gật gật đầu.

“Vấn đề là phải biết,” Bác sĩ Cassel tiếp tục.

“Không.”

“Thật kỳ cục vì nếu đó là một tai nạn thì người gây ra phải chạy tới cứu hộ... nếu còn chút lương tâm.”

“Không có một ai trên đường cả” Bundle nói.

“Theo tôi,” Người thầy thuốc nói tiếp.

“Có thể là động cơ xe của tôi đã át đi.”

“Có thể như vậy. Trước khi tắt thở, anh ta có nói gì không?”

“Có lẩm rầm một vài tiếng: anh ta muốn báo cho một trong những người bạn... và nói đến Bảy Con Số.”

“Hừm!,” Bác sĩ Cassell nói.

Họ cùng lên xe, chiếc Hispano của cô gái đi tới đồn cảnh sát gặp một viên thanh tra. Viên thanh tra tỏ ra đặc biệt quan tâm đến sự việc này khi cô gái khai rõ danh tính của mình.

“Đó là bọn trẻ nhãi ranh nghịch ngợm thường luôn dùng súng bắn vào bầy chim sẻ mà không ngờ là có người sau một cái hàng rào!”

Người bác sĩ thấy khó mà chấp nhận được giả thiết này nhưng ông biết là vụ việc sẽ mau chóng được trao vào tay những người thông thạo hơn nên nghĩ là chẳng cần phải phản kháng lúc này.

“Ông có biết tên nạn nhân không?” Viên thanh tra hỏi và nhăm nhăm chiếc bút chì.

“Anh ta có trên người một danh thiếp mang tên Ronny Devereux gợi lên trong đầu cô một kỷ niệm. Hình như cô đã nghe thấy tên này ở đâu đó nhưng mãi đến lúc xe cô

trên đường phóng về lâu đài Chimneys cô mới nhớ ra. Ronny Devereux (hoặc Ronald Devereux) là một người bạn của Bill ở cơ quan ngoại giao, bạn của Bill và cũng là bạn của Gerald Wade.”

Khi nhớ lại được điều này, Bundle bị chệch tay lái làm xe xuýt đâm nhào xuống hố bên đường.

“Trước tiên là Gerald Wade, rồi sau đó Ronny Devereux!”

Cái chết của Gerald có thể do hậu quả của một sự vụng dại nào đó, nhưng còn cái chết của Ronny thì chắc chắn có một nguyên nhân bi thiết hơn.

Bất chợt, cô gái nhớ tới một điều khác nữa: Bảy Con Số!

Khi người hấp hối nói ra những từ này, cô nghe như có cái gì đó quen tai và lúc này cô nhớ lại là vì sao. Gerald Wade đã nói đến BẢY MẶT ĐỒNG HỒ trong lá thư viết dở, lá thư cuối cùng gửi cho cô em gái cùng cha khác mẹ, một vài giờ trước khi chết. Ở đây có một sự trùng hợp mà ý nghĩa ra sao thì Eileen hoàn toàn không rõ.

Vừa nghĩ đến những điều đó cô vừa cho xe đi chậm lại một cách khác thường nên chẳng ai còn nhận ra cô nữa. Cô cho xe vào gara và đi tìm cha.

Huân tước Caterham đang mê mải vùi đầu vào đọc một bản tổng kê các loại sách quý hiếm, vô cùng ngạc nhiên nhìn thấy con gái mình xuất hiện.

“Sao!,” Ông kêu lên.

“Con chưa đi tới Luân Đôn,” Bundle đáp.

“Thế nào! Con nói sao?”

“Không phải là chệt sống. Người ta đã bắn gã.”

Không thể thế được.

“Con cũng chẳng biết là có thể thế được không, nhưng là như thế đấy.”

“Vậy tại sao con lại bắn vào người ta?”

“Không phải là con...”

“Con không bao giờ được bắn vào bất kỳ ai,” huân tước Caterham tiếp tục.

“Nhưng con đã nói là không phải con bắn!”

“Vậy thì kẻ nào bắn?”

“Chẳng có ai biết cả.”

“Xem nào,” Huân tước Caterham nói.

“Người đó không bị xe cán” Bundle nói.

“Nhưng con vừa nói với ta xong.”

“Con nói là con tưởng cán vào anh ta.”

“Ba giả dụ là một bánh xe của con bị nổ. Tiếng nổ trong trường hợp này thường giống với tiếng súng nổ, ít ra thì người ta cũng khẳng định như vậy trong các tiểu thuyết trinh thám.”

“Ba ơi! Ba hoàn toàn vô lý và bộ óc của ba hình như chẳng hơn bộ óc một con thỏ

là mây.”

“Nhưng đó là lỗi ở con,” Cha cô phản bác.

Bundle phát ra một tiếng thở dài.

“Ba hãy chú ý nghe con,” Cô bảo, rồi sau khi kể xong cô hỏi.

“Hiếu, hiếu rất rõ. Ba tha cho con cái tội là đã hơi bị hoảng hốt đấy, con gái ạ. Và ba thấy là mình đã không bị xa sự thật là mấy khi cha nói trước khi con đi là người nào muốn đi tìm kiếm những điều phiền toái thì bao giờ cũng dễ dàng tìm được. Ba lấy làm sung sướng,” Ông khẽ rùng mình nói tiếp.

Ông cầm lấy quyển mục lục sách và Bundle lại cất tiếng hỏi:

“Ba ơi! BẢY MẶT ĐỒNG HỒ ở đâu vậy?”

“Ở khu phía Đông, nhưng chưa chắc lắm, ba chưa tới đó bao giờ. Ba lấy làm vui mừng vì tin là ở đó chẳng có làm cho ba thích cả... nhưng này thật là lòng hình như gần đây ba có nghe thấy ai nói đến cái đó.”

“Ba có biết một người nào đó tên là Jimmy Thesiger không?”

Huân tước tại chúi đầu chúi mũi vào cuốn mục lục sách. Ông đã cố gắng để hiểu con gái ông muốn nói gì về vấn đề BẢY MẶT ĐỒNG HỒ, nhưng vô ích.

“Thesiger,” Ông khẽ lầm bầm.

“Nhưng chính là cái đó mà con hỏi ba đấy. Ba hãy nghe con, quan trọng đấy ba ạ.”

Huân tước cố gắng một cách thất vọng để tỏ ra chú ý và ông nói:

“Có một dòng họ Thesiger ở Yorshire, nhưng cha tin rằng cũng có ở Devonshire nữa. Cô ruột con, cô Celina đã lấy chồng là một người trong dòng họ Thesiger đấy.”

“Nhưng điều đó thì giúp ích gì được cho con chứ” Bundle kêu lên.

Huân tước Caterham cất tiếng cười.

“Điều đó, dù sao chẳng nữa, đối với cô Celina cũng chẳng giúp ích được gì nhiều, nếu ba không nhớ nhầm.”

“Ôi, ba thật là quá đáng!,” Bundle nói và đứng lên.

“Đúng thế,” Cha cô bảo, vẻ lơ đãng.

Tiểu thư Eileen thở dài và như tự bảo:

“Ta muốn nhớ lại thật đúng những gì viết trong bức thư đó. Ta đã chưa đọc thật kỹ. Hình như đây là một trò đùa vui và Wade nói là vụ việc về Bảy Con Số không phải như vậy.”

Huân tước Caterham chột buông cuốn sách xuống:

“Bảy Con Số!,” Ông nói.

“Ba hiểu như thế nào về thư cảnh cáo?”

“Ba không biết rõ lắm. Anh ta không cho ba biết chi tiết. Nhưng ba nhớ là lá thư viết: “Hãy liệu hồn sẽ có tai họa giáng xuống đầu... và lá thư đó từ khu Bảy Con Số gửi tới. Rồi Lomax đi Luân Đôn để báo với Scotland Yard^[1]. Con có biết anh ta chứ?”

Bundle gật đầu. Đúng là cô có biết Georges Lomax, Quốc vụ thứ khanh phụ trách công tác đối ngoại mà nhiều người xa lánh vì cái tật kinh niên thường như đọc diễn văn trong các cuộc chuyện trò.

“Ba hãy cho con biết,” Cô hỏi cha.

“Ba không biết nữa. Ba và ông ta không nói gì về việc đó.”

Cô gái giữ yên lặng trong một lát. Cô đang tìm cách nhớ lại những câu viết trong bức thư cô đã gửi cho Lorraine Wade. Cô cũng gợi lại trong trí nhớ hình ảnh của người nhận lá thư, càng suy nghĩ cô lại càng thấy những lời lẽ trong lá thư thật khác thường. Một người anh viết thư cho em gái không lẽ lại viết như vậy,

“Ba có bảo con là cô bé Wade chỉ là em gái cùng cha khác mẹ với Gerald phải không ạ?” Bundle bất chợt hỏi cha.

“Thực ra cũng chẳng phải là anh em nữa.”

“Nhưng cô ta mang họ Wade!”

“Không phải thế đâu. Cha của Gerald tục huyền với một người đàn bà đã ly hôn với một tên tướng cướp. Ông ta rất thương yêu con bé, con riêng của vợ nên đã cho cô bé này mang họ của ông ta.”

“Thế là mọi cái đều sáng tỏ” Bundle lẩm bẩm.

“Cái gì sáng tỏ?”

“Cái gì đó mà con cũng không hiểu nữa.”

“Ba thấy con bé Lorraine là một cô gái xinh đẹp đấy” Huân tước Caterham kết luận.

Bundle trầm ngâm suy nghĩ lúc nàng đi lên buồng riêng. Nàng có rất nhiều việc để làm. Đầu tiên là tìm gặp cái anh chàng Jim Thesiger ấy. Bill có thể giúp nàng tìm dễ dàng vì Ronny Devereux là bạn anh ta và nếu Thesiger quen biết Ronny thì tất là Bill cũng phải biết anh ta. Rồi Lorraine Wade có thể cung cấp cho anh ta một vài điểm rõ ràng về bí ẩn của cái gọi là Bảy Con Số vì rõ ràng là Gerry Wade đã nói với cô... và cái điều Wade yêu cầu cô ta hãy quên đi mang một ý nghĩa xấu và thật đáng sợ.

[1] Sở cảnh sát Anh.

Chương VII

MỘT CUỘC THĂM VIẾNG CỦA BUNDLE

Không có gì là quá khó khăn với cô gái là liên lạc với Bill Eversleigh. Cô lái xe vào thành phố, lần này không có gì xảy ra và gọi điện cho anh. Bill tỏ ra rất vui và lập tức mời Bundle cùng đi ăn trưa hoặc ăn tối với anh, nhưng cô từ chối và nói thêm:

“Tôi vào thành phố vì có một việc quan trọng. Anh có biết một thanh niên tên là Jimmy Thesiger không?”

“Tất nhiên là có biết rồi và cả cô nữa chứ.”

“Nhưng không, tôi có biết đâu.”

“Không thể như thế được... Tất cả mọi người đều biết Jimmy mà.”

“Tất cả mọi người, có thể như thế, nhưng tôi thì không.”

“Thế nào? Chắc là cô đã nhìn thấy Jimmy với bộ mặt đỏ hồng và dáng điệu từ tốn giản dị, nhưng đầu óc cậu ta cũng chẳng kém gì tôi đâu.”

“Thật thế ư?”, Bundle vui vẻ đáp lại.

“Có phải đây là một lời nhạo báng?”

“Chỉ đơn giản là một ý muốn hài hước đùa vui.”

Jimmy Thesiger làm gì vậy?

“Chẳng có gì đặc biệt.”

“A! Tôi thấy rồi, Anh ta có nhiều tiền hơn là đầu óc?”

“Tôi không nói điều đó. Trái lại, vừa nãy tôi đã bảo cậu ta thông minh hơn là cô có thể tưởng.”

Bundle yên lặng, vì chàng trai vô công rồi nghề này dường như chưa thể làm một đồng minh đáng tin cậy. Thế mà chính là tên chàng ta mà người hấp hối nhắc đến.

Tiếng Bill lại vang lên trong máy:

“Ronny luôn có ý niệm tốt về cậu này. Cô có biết Ronny Devereux chứ? Thesiger là bạn tốt nhất của Ronny đấy.”

Bundle thấy lưỡng lự. Rõ ràng là Bill chưa biết cái chết của Devereux và cô gái rất ngạc nhiên là các tờ báo buổi sáng không đăng tải tin này, tin mà lẽ ra các báo phải đổ xô đến. Chỉ có một lời giải thích duy nhất cho hiện tượng này là: vì những lý do đặc biệt, cảnh sát đã giữ kín vụ việc.

Bill tiếp tục nói:

“Đã lâu rồi tôi chưa gặp Ronny... Kể từ cái chết của Gerry Wade tội nghiệp tới giờ...,” Anh ngừng lại rồi tiếp.

“Tất nhiên rồi.”

“Vì thấy cô chẳng đáp lại, tôi cho là cô đã treo máy rồi. ”

“Không, tôi đang bận suy nghĩ...”

Liệu có nên cho Bill biết cái chết của Ronny không? Cô quyết định là chưa nên... Đây không phải là một thông tin để liên lạc bằng điện thoại. Nhưng cô phải cho Eversleigh biết sớm là cần thiết.

-Bill -A lô!

“Anh có muốn chúng ta cùng ăn tối vào ngày mai không?”

“Ô thế thì còn gì hơn nữa, rồi sau đó chúng ta đi khiêu vũ chứ? Tôi có rất nhiều điều để nói với cô. Thời gian gần đây tôi không được may mắn lắm.”

“Anh sẽ kể với tôi điều đó vào ngày mai nhé,” Rồi Bundle đột ngột cắt đứt câu chuyện.

“Của Jimmy Thesiger?”

“Vâng.”

“Cậu ta có một căn hộ tại Jermyn Street. Hãy chờ một tí, tôi tìm số nhà...,” Yên lặng một lát, rồi.

“Tất nhiên rồi.”

“Số nhà là 103.”

“103. Cảm ơn Bill.”

“Vâng, nhưng... vì sao cô lại cần cái đó? Cô đã bảo với tôi là không quen biết cậu đó mà.”

“Tôi sẽ quen anh ta trong khoảng nửa giờ nữa.”

“Cô đến thăm cậu ta ư?”

“Hoan hô, Sherlock!”

“Nhưng... trước hết là cậu ta chưa ngủ dậy.”

“Sao, chưa ngủ dậy?”

“Tại sao cậu ta lại phải dậy sớm khi không cần thiết?”

Chắc cô chẳng nghĩ rằng tôi đã phải gắng sức như thế nào để có mặt tại đây lúc mười một giờ sáng vì nếu tôi đến muộn thì Lomax chẳng để tôi yên. Cô thấy đấy, cô Bundle! Đúng là tôi kéo dài cuộc sống của một người tù khổ sai.

“Anh sẽ nói với tôi chuyện đó vào ngày mai” Cô vội vàng bảo rồi treo ống nghe lên giá và ngằm tóm tắt tình thế: lúc này là mười hai giờ kém hai mươi lăm phút. Dù Bill đã nói rồi, Bundle cho là tay Thesiger đó vẫn sẵn sàng tiếp khách.

Vì vậy cô gọi taxi và bảo đưa tới số nhà 103 phố Jermyn Street.

Một người đầy tớ trai có dáng vẻ của những người hầu ở các nhà danh giá ra mở cửa cho cô.

“Xin mời bà đi theo lối này!” Gã nói và dẫn tiểu thư Eileen tới một phòng khách rất

sang với những ghế bành bọc da to rộng. Một cô gái tóc hung, váy áo đen, trẻ hơn Bundle chút ít đang ngồi lọt thỏm trong một chiếc ghế bành.

“Thưa bà, tôi phải báo chủ như thế nào đây?” Người đầy tớ hỏi.

“Ông Thesiger chưa biết tôi,” Bundle đáp.

Anh người hầu trịnh trọng nghiêng mình và đi ra, khẽ khép cửa lại phía sau hẳn.

Một lát yên lặng.

“Một buổi sáng thật đẹp” Cô gái tóc hung rụt rè.

“Rất đẹp” Bundle công nhận.

Lại yên lặng.

“Tôi từ nông thôn đi ô tô tới đây sáng nay, cứ tưởng bị một buổi mù sương thì rất trở ngại, nhưng rất may trời lại sáng đẹp.”

“Đúng vậy” Cô gái tóc hung đáp và thêm, tôi cũng từ nông thôn ra.

Bundle chăm chú nhìn cô ta. Sự có mặt của cô gái vào lúc này có thể làm cho cuộc trao đổi của nàng với Thesiger có khi phải lùi lại vì không nói chuyện đó trước một người lạ được.

Nhưng lúc này nàng nhìn kỹ, một ý nghĩ bỗng lướt qua trong đầu: Cô gái mang đồ đại tang và Bundle linh cảm là mình đoán đúng.

“Xin lỗi,” Nàng hỏi.

Cô này tròn mắt ngạc nhiên.

“Vâng, sao chị biết? Có phải chúng ta đã gặp nhau rồi không?”

Bundle lắc đầu.

“Không, nhưng tôi đã viết thư cho cô hôm qua. Tôi là Eileen Brent.”

“Chị thật tốt bụng đã gửi lá thư của Gerry cho tôi! Tôi đã viết mấy lời để cảm tạ chị, không ngờ lại được gặp chị tại đây.”

“Tôi sẽ nói cho cô rõ vì sao tôi lại đến đây. Có biết anh Ronny Devereux không?”

Lorraine gật đầu:

“Anh ấy có đến thăm tôi cái ngày mà anh tôi... và sau đó tôi còn gặp anh ấy vài ba lần. Đó là một trong những người bạn tốt của Gerry.”

“Tôi biết. Nhưng... Ronny chết rồi!”

Đôi môi Lorraine hé mở.

“Chết rồi! Anh ấy khoẻ thể cơ mà!”

Bundle kể vắn tắt cho cô ta nghe những chuyện xảy ra ngày hôm trước, một vẻ kinh hãi và ghê sợ hiện trên nét mặt Wade.

“Thật thế ư, vậy đó là sự thật ư?” Cô gái khẽ lầm bầm.

“Cái gì thật kia?”

“Điều mà tôi đã nghĩ, mà tôi tin với cái chết của Gerry: đó không phải là một cái chết tự nhiên, anh ấy đã bị sát hại.”

“Cô đã nghĩ như vậy sao?”

“Vâng. Anh tôi không bao giờ phải dùng đến thuốc ngủ cả,” Cô khẽ cười vẻ buồn rầu rồi tiếp.

“Anh ấy là ai kia?”

“Ronny. Và bây giờ anh ấy cũng đã chết!”

Cô ngừng lại một tí rồi lại tiếp:

“Cũng vì thế nên tôi mới tới đây. Ngay sau khi nhận được thư của chị, tôi đã muốn điện thoại cho Ronny, nhưng được biết là anh đi vắng... Thế là tôi nghĩ đến việc đến gặp anh Jimmy là người bạn cũng rất gần bó với anh, hy vọng là anh ấy cho tôi một lời khuyên về chuyện...”

“Cô muốn nói...,” Bundle dừng lại.

Lorraine gật đầu:

“Chị thấy không..” Cô bắt đầu nói.

Nhưng giữa lúc đó thì Jimmy Thesiger bước vào phòng khách.

Chương VIII

NHỮNG NGƯỜI KHÁCH NỮ CỦA JIMMY

Chúng ta phải quay lại trước đây hai mươi phút, lúc mà Jimmy bất thần bị một tiếng nói quen thuộc làm chàng tỉnh giấc. Đầu óc còn đang như bị một đám mây mù che phủ nên chưa sao hiểu được ý nghĩa của tiếng nói đó. Chàng ngáp và quay lại.

“Có một phụ nữ trẻ đang chờ, thưa ông.”

Jimmy sửng người, mở mắt, hỏi:

“Cái gì, Stevens?”

“Một phụ nữ trẻ muốn gặp ông.”

“Ồ! Vì sao vậy?”

“Thưa ông, tôi không rõ,” Stevens cầm lấy chiếc mâm nhỏ phía chân giường.

“Vậy là mày thấy tao phải trở dậy và tiếp cái bà đó ư?”

Stevens không nói gì, nhưng gã ta đứng thẳng lên và Jimmy chợt hiểu,

“Được,” Anh nói.

“Không, thưa ông.”

“Có phải bà Jemina, cô tao không?... Nếu đúng thì tao thà bị treo cổ còn hơn là trở dậy.”

“Bà này không thể là bà cô của ông được.”

“A, ai?? Vậy thì bà ta ra sao? Trẻ đẹp ư?”

“Đó là một người ra dáng một con người thưa ông. Stevens rời khỏi phòng, còn Jimmy vẫn nằm, tự hỏi cái cô gái xinh đẹp này là thế nào mà lại tới thăm mình. Người hầu trai trở vào bưng một chiếc mâm. Jimmy bảo:”

“Tao hy vọng là mày đã đưa báo cho cô ta đọc.”

“Vâng, thưa ông, tờ Morning Post và tờ Punch.”

Giữa lúc đó, tiếng chuông gọi cửa kéo Stevens ra ngoài. Một thoáng gã quay lại, thưa:

“Thưa ông, lại một bà khác nữa!”

“Thế nào?”

“Vâng, thưa ông, bà ấy cũng không chịu xưng tên nhưng nói là có một việc rất quan trọng nên mới tới gặp ông.”

Jimmy nhìn anh người hầu:

“Này, thật lạ lùng, Stevens, quả thật là rất lạ lùng. Đêm qua tao về vào hồi mấy giờ?”

“Thưa ông, quãng năm giờ sáng.”

“Và... tình trạng ra sao nhỉ?”

“Ồ! Rất vui vẻ, thưa ông, không hơn. Ông lầm nhầm hát: Rule Brilannial”

“Đó là một việc mà ta không muốn làm nếu ở trong trạng thái bình thường... Có thể là ta hơi quá chén... Có phải cũng vì trong cơn say mà ta đã cho đăng ở mục rao vặt của một tờ báo nào đó là cần một cô giáo dạy trẻ chẳng?”

Vừa nói Jimmy vừa khấn trương mặc quần áo và trong năm phút chàng đã sẵn sàng để ra tiếp những bà khách lạ.

Khi mở cửa phòng khách, trước hết chàng nhìn thấy một thiếu nữ tóc nâu hoàn toàn xa lạ đang chống khuỷu tay lên lò sưởi. Rồi đưa mắt nhìn sang chiếc ghế bành và tìm chàng giật nảy: Loraine!

Cô gái này đứng lên, giọng run run:

“Hẳn là thấy tôi, anh lấy làm ngạc nhiên đấy. Nhưng tôi buộc phải tới, tôi sẽ nói cho anh rõ vì sao... Đây là tiểu thư Eileen Brent.”

“Thông thường hơn gọi là Bundle” Cô này tuyên bố

“Chắc hẳn anh đã nghe Bill Eversleigh nói về tôi.”

“Nhất định rồi” Jimmy đáp, cố gắng tìm hiểu.

“Chúng tôi đến gặp anh về vấn đề cái chết của Gerry,” Loraine nói.

“Cô nói gì vậy?”

“Ronny bị sát hại hôm qua.”

“Cái gì?”

Bundle, lần thứ hai kể lại mọi chuyện, Jimmy nghe cô nói như đang ở trong giấc mộng:

“Ronny bị giết...,” Anh lầm bầm và để mình rơi phịch xuống ghế.

Anh nghĩ ngợi một lát rồi nói, giọng bình thản:

“Tôi thấy là cần phải cho các cô biết một vài chuyện...”

“Gì vậy?” Bundle hỏi như khuyến khích anh nói.

“Đó là vào cái ngày Gerry Wade quá cố. Trong lúc chúng tôi sửa soạn ra về thì cậu ta ra hiệu cho Loraine, để báo tin cho các cô, Ronny bắt đầu tâm sự với tôi, nhưng lại dừng lại giữa chừng nói là vì bị ràng buộc bởi một lời hứa nên không nói hết...”

“Bị ràng buộc vào một lời hứa” Loraine trầm ngâm nói.

“Cậu ta bảo tôi như vậy và tôi cũng chẳng nài nỉ làm gì. Nhưng tôi thấy cậu ta thật khác lạ, tôi cảm thấy như cậu ta nghi ngờ... đây là những hành động tội ác. Tôi tưởng là cậu ta sẽ nói chuyện đó với bác sĩ, nhưng không. Cũng vì vậy nên tôi nghĩ là mình đã bị hiểu lầm, cuối cùng là vụ việc có vẻ thật trong sáng và tôi tự cho mình là đã quá giàu trí tưởng tượng.”

“Nhưng lúc này anh cho là Ronny đã có những mối nghi ngờ phải chẳng?” Bundle

hỏi.

Jimmy gật đầu.

“Phải. Kể từ ngày đó, không một ai nhìn thấy cậu ta. Tôi cho là cậu ấy một mình cố tìm cách khám phá ra sự thật về cái chết của Gerry và hơn nữa tôi chắc là cậu ấy đã tìm thấy vì vậy nên chúng giết cậu ta. Cậu ấy đã cố gắng hết sức định chuyển cho tôi biết điều đó, nhưng chỉ còn đủ sức để phát ra mấy tiếng mà các cô đem đến cho tôi thôi.”

“Bảy chiếc mặt đồng hồ!” Bundle run run nói

“Bảy chiếc mặt đồng hồ!,” Jimmy nghiêm trang nhắc lại.

Bundle quay lại phía Lorraine:

“Bạn định nói gì với tôi?”

“À! Vâng. Trước hết về cái bức thư... Cô ngoảnh sang Jimmy giải thích” Gerry có để lại một lá thư, tiểu thư Eileen...

“Bundle!”

“À Bundle thấy...” Rồi cô nói trong trường hợp như thế nào. Jimmy chăm chú nghe.

Lorraine lấy lá thư trong túi ra, đưa cho anh. Anh đọc và nhìn cô hỏi:

“Cô có thể cho chúng tôi biết: Gerry muốn cô quên đi cái gì vậy?”

Cô gái có vẻ bần thần.

“Tôi không nhớ kỹ các chi tiết. Tôi vô ý bóc một lá thư gửi cho anh tôi. Lá thư viết trên giấy xấu và chữ viết cũng rất xấu. Trên góc cao tờ giấy có ghi địa chỉ khu Bảy Con Số. Tôi thấy lá thư đó không phải gửi cho tôi nên lại cho vào phong bì.”

“Đúng vậy ư?”

Lorraine cất tiếng cười:

“Tôi biết là anh nghĩ gì,” Cô nói.

“Những tên người và niên đại!” Jimmy nói với vẻ trầm tư.

“Gerry tỏ ra chẳng có gì xúc động” Lorraine tiếp.

Anh ấy cười và hỏi tôi có bao giờ nghe nói đến Mafia không và nếu một tổ chức giống như thế mà thành lập ở Anh Cát Lợi thì thật là kỳ quặc. Anh còn nói thêm những sự tụ tập vào loại đó rất ít khi đạt thắng lợi. Những tội phạm ở ta, ít có đầu óc sáng tạo.

Jimmy huýt sáo nhẹ nhàng:

“Tôi đã bắt đầu hiểu,” Anh nói.

Jimmy ngừng lại, rồi nói tiếp:

“Tôi nghĩ là tất cả chúng ta hoặc nhiều hoặc ít đều gặp nguy hiểm... nếu chúng ta dính vào vụ này...”

“Sao lại nếu?...” Bundle bức bối kêu lên.

“Tôi nói là nói hai cô đó. Còn tôi thì khác, tôi là bạn của Ronny xấu số” Anh nói với

Eileen: cô đã hoàn thành sứ mệnh là đã chuyển cho tôi những lời cuối cùng của Ronny. Nhưng hãy vì lòng yêu Chúa, xin cô chớ có xen vào bất cứ chuyện gì, cả cô và cả Lorraine cũng thế.

Bundle nhìn Lorraine vẻ dò hỏi. Còn cô thì cô đã quyết định nhưng không muốn để lộ sợ là vì thế mà khuyến khích xui giục Wade lao vào một công việc nguy hiểm. Nhưng cô gái nhỏ nhắn này nổi giận:

“Anh tưởng thế ư!,” Cô kêu lên.

Gerry, người anh tốt nhất và là người bà con duy nhất của tôi.

Jimmy khẽ ho vẻ bối rối. Anh thấy Lorraine thật tuyệt.

“Nào, nào,” Anh bảo.

Tất nhiên là cô gái hiểu vì cô đỏ mặt lên và, để giấu đi sự ngượng ngùng, cô nói thật nhanh.

“Vậy là quyết định rồi nhé,” Cô tuyên bố.

“Tôi cũng thế, tất nhiên” Bundle nói và cả hai nhìn Jimmy.

“Được,” Jimmy nói chậm rãi.

Chương IX

NHỮNG DỰ ĐỊNH

Câu nói của Jimmy lập tức chuyển câu chuyện hướng vào bàn bạc thực tế.

“Xét cho cùng,” Anh nói.

“Điều tôi thấy thích ở anh,” Bundle nghiêm trang nói.

“Chớ vội nôn nóng,” Jimmy bảo.

“Vâng” Lorraine nói.

“Vâng” Bundle lặp lại.

“Được! Tôi cũng vậy. Ở chỗ này, dường như chúng ta có một vài cơ may để thành công, vì nếu không phải là Gerry tự mình uống thuốc ngủ thì tất là phải có kẻ nào đó vào buồng cậu ấy cho thuốc độc vào cốc nước mà cậu ta uống. Sau đó, nó để cái hộp hoặc cái lọ rỗng không trên mặt bàn... Các cô có cùng một ý kiến đó không?”

“Phải... phải,” Bundle chậm rãi.

“Hãy khoan, kẻ đó phải là người trong nhà vì một kẻ nào đó từ bên ngoài vào không thể làm như vậy được.”

“Chắc chắn là không rồi” Tiểu thư Eileen gật đầu.

“Rất đúng. Nhưng cái đó sẽ hạn chế rất lớn công cuộc tìm kiếm. Để bắt đầu, tôi giả dụ là phần lớn kẻ ăn người ở đều là những đầy tớ kỳ cựu trong gia đình ta?”

“Đúng vậy, tất cả bọn họ đều là những người đã ở lâu dài Chimneys khi chúng tôi thuê và những người chủ chốt cũng vẫn còn ở đó cho tới nay, tất nhiên là cũng có một vài thay đổi giữa sự phân công các công việc nhưng không mấy quan trọng.”

“Chính đó là điều tôi cần,” Jimmy nói.

“Một trong những tên hầu tuý tùng có tên John là mới mướn.”

“Vậy hãy chú ý tìm hiểu về hắn và cũng gắng nắm được tất cả những đầy tớ mới vào làm.”

“Tôi giả dụ,” Bundle chậm rãi nói.

“Ba cô gái: Nancy, Hélène và Socks.”

“Socks Dazventry? Tôi có biết cô này. Cô ta luôn luôn nói từ “thông minh”.”

“Đúng là cô ta đấy!”

“Rồi lại Gerry Wade, Eversleigh, Ronny với tôi và khách của chúng tôi; ngài Oswald, phu nhân Coote... A! và cả Pongo nữa.”

“Pongo là ai?”

“Là Bateman, thư ký riêng của Coote, một chàng trai lúc nào cũng trịnh trọng và

cần cù, bạn học cũ của tôi.”

“Nhưng xem ra thì không phải là những nhân vật mà ta đặt thành nghi vấn” Loraine nhận xét.

“Đúng vậy,” Bundle tán thành.

“Ném qua cửa sổ ư?,” Jimmy hỏi.

Anh tỏ vẻ bối rối, tái mặt và nói tiếp:

“Tôi xin lỗi, nhưng không hiểu sao mà những chiếc đồng hồ gây cho tôi ấn tượng mạnh khi nhìn thấy chúng trong phòng đó. Chẳng bao giờ tôi còn dám vào nhìn chúng trong bóng tối nữa.”

“Làm sao mà anh nhìn thấy được chúng trong bóng tối trừ phi mặt đồng hồ có dạ quang?,” Rất thực tế, Bundle bắt bẻ và bỗng cô giật thót người, má bừng đỏ, kêu lên.

Hai người đối thoại ngạc nhiên nhìn cô, nhưng Bundle như bị kích động, nhấn mạnh:

“Có thể đó là một sự trùng hợp!”

Một lát im lặng.

“Cô nói đúng,” Cuối cùng Thesiger bảo.

Bundle tức thì hỏi anh dồn dập.

“Ai đã mua các đồng hồ báo thức?”

“Tất cả chúng tôi.”

“Nhưng phải có người nào nghĩ ra trước tiên chứ?”

“Câu chuyện không xảy ra như thế đâu. Chả là tất cả chúng tôi cùng bàn cách làm thế nào để đánh thức Gerry dậy được và Pongo gợi ý là đặt một chiếc đồng hồ báo thức trong buồng ngủ của nó. Một đứa bảo là một chiếc chưa đủ, đứa khác, hình như là Bill Eversleigh bảo: “Tại sao không làm cả một tá?”. Tất cả đều tán thành và đi tìm mua. Chúng tôi sáu người, mỗi người mua một chiếc, thêm một chiếc cho Pongo và chiếc nữa cho phu nhân Coote... Chẳng có gì là có sự chuẩn bị trước cả.”

Bundle lặng im nhưng có vẻ chưa chịu và Jimmy thử làm cái việc tóm tắt lại tình thế:

“Tôi nghĩ là chúng ta đã chắc chắn khẳng định một vài sự kiện sau: Có một tổ chức bí mật có nhiều điểm giống như tổ chức Mafia. Gerry Wade đã nghe thấy nói đến tổ chức này, và lúc đầu coi đó chỉ là một trò đùa, một điều vô nghĩa và chẳng thấy có một tính chất nguy hiểm nào. Nhưng sau đó, tôi cũng chẳng hiểu tại sao, cậu ta thấy là nghiêm trọng và tôi đoán là cậu ta đã trao đổi với Ronny Devereux. Dù sao thì sau cái chết của Gerry, Ronny càng thêm hoài nghi và biết được khá nhiều bí mật của tổ chức này rồi đã lần đi theo cùng một đường và... Điều bất hạnh là chúng ta phải lần mò từng bước để tìm ra sự thật vì chúng ta không có được những chỉ dẫn như họ, những người đã bị sát hại.”

“Có thể đó lại là một lợi thế,” Loraine nhận xét.

“Tôi muốn được tin tưởng chắc chắn về điều này,” Jimmy nói bằng giọng quan tâm.

“Không,” Cô gái khẳng khái.

Đến đây, Jimmy nhìn lên đồng hồ và ngạc nhiên kêu lên.

Rồi anh đứng lên gọi: Stevens!

“Thưa ông?”

“Mày có thể dọn cho chúng ta một bữa ăn không?”

“Tôi đã lường trước chuyện này và vợ tôi đã sửa soạn đầy đủ rồi.”

“Đúng là một người hầu hoàn hảo!” Jimmy nói, và quay lại thở dài nhẹ nhõm.

Stevens trở lại dọn bữa ăn mà thực đơn khá cầu kỳ: chả trứng, chim cút và bánh phồng đặc biệt ngon.

“Vì sao mà những người độc thân bao giờ cũng được phục vụ chu đáo hơn những người đã có đôi?” Loraine hỏi.

“Đó là một ý kiến!,” Jimmy nói.

Anh ngừng nói và Loraine lại đỏ mặt.

“Sao mà mình ngu thế kia chứ!,” Bất ngờ Bundle kêu to.

“Cái gì vậy?”

“Anh biết Georges Lomax chứ?”

“Tôi thường nghe thấy Bill và Ronny nhắc đến ông này.”

“Thế này, Lomax tập hợp những nhà chính trị vào tuần trước và ông ta nhận được một bức thư hăm dọa của Bảy Con Số!”

“Không thể thế được” Thesiger nói.

“Có đấy, ông ta nói với cha tôi. Anh thấy cái này có nghĩa gì?”

Jimmy ngửa người ra trên ghế, suy nghĩ nhanh và cuối cùng nói chắc nịch:

“Có thể có chuyện gì xảy ra trong cuộc hội họp đó.”

“Đúng như tôi nghĩ đấy” Bundle bảo.

“Tất cả đều nối tiếp nhau một cách thật khớp” Jimmy mơ màng nói, rồi anh ngoảnh về Loraine: khi chiến tranh nổ ra thì lúc đó cô bao nhiêu tuổi?

“Chín... không, tám tuổi. ”

“Còn Gerry khoảng hai mươi, có lẽ thế, phần lớn thanh niên ở tuổi đó đều tham chiến, thế nhưng Gerry lại không đi lính.”

“Đúng thế,” Cô gái đáp.

“Tôi cho là có thể giải đáp được hay ít ra thì cũng thử đoán: Gerry không có mặt ở Anh quốc từ 1915 đến 1918, tôi chắc như vậy. Không ai có vẻ biết đích xác là cậu ta ở đâu. Tôi thì cho là cậu ấy ở Đức.”

Loraine đỏ mặt và nhìn Jimmy thán phục.

“Anh thật thông minh!”

“Cậu ta nói sôi tiếng Đức phải không?”

“Ô! Phải, hoàn toàn đúng!”

“Tôi chắc là mình đã đúng. Nghe này: Gerry Wade làm ở cơ quan Ngoại giao và hình như ở trong cái đám ngốc nghếch dễ thương đó,” Xin lỗi về từ dùng nhưng chắc các cô cũng hiểu là tôi muốn nói gì.

“Điều này giải thích rõ mọi việc! Tôi nhớ là đã vô tình nói ở lâu đài Chimneys chiều hôm nọ là Gerry chẳng đến nổi ngu ngơ như vẻ ngoài của cậu ta.

“Và nếu anh nhận xét đúng?” Bundle hỏi.

“Trong trường hợp này, thì vụ việc lại nghiêm trọng hơn ta tưởng và tổ chức BẢY MẬT ĐỒNG HỒ không những là tội phạm quốc nội mà còn là quốc tế nữa kia. Dù trong trường hợp nào, có một điều chắc chắn: một trong chúng ta phải có mặt trong cuộc tiếp khách tổ chức tại nhà Lomax.”

Bundle khẽ nhăn mặt:

“Tôi biết rất rõ Lomax, ông ta không ưa gì tôi và chẳng bao giờ có ý mời tôi khi ông ta phải tiếp những người nghiêm chỉnh... Tuy nhiên...” Và cô lặng im, đắm trong suy nghĩ...

“Vậy cô cho là tôi có thể bảo Bill mời tôi ư?,” Jimmy hỏi.

“Tại sao không?,” Bundle bảo.

“Cô khuyên tôi ra sao đây?” Jimmy khiêm tốn hỏi.

“Ô! Thật dễ mà. Bill sẽ giới thiệu anh như một thanh niên rất quan tâm đến chính trị và mong muốn được có chân trong Nội các. Goerges sẽ lập tức bị lôi cuốn vì anh cũng biết là các phe chính trị ấy thế nào rồi: họ luôn tìm kiếm những người trẻ tuổi và giàu có. Bill càng cho anh vay nhiều tiền thì việc vào phe họ càng dễ.”

“Mặc xác họ muốn nói gì thì nói miễn là mình không biến thành một Crésus^[1] là được rồi” Jimmy bảo.

“Coi như xong. Ngày mai tôi sẽ ăn tối với Bill và bảo cậu ta cho xem danh sách khách mời: Cái đó sẽ có ích đấy.”

“Tôi e là không có tên cô trong danh sách đâu. Nhưng dù sao, như thế lại còn hơn.”

“Tôi chưa thực chắc chắn là anh sẽ không nhìn thấy tôi tại nhà Lomax,” Bundle nói.

Nhưng có thể là có cách khác để có được một giấy mời...

“Thế còn tôi?” Lorraine nhẹ nhàng hỏi,

“Cô không lên sân khấu trong màn kịch này” Thesiser vội đáp. Hơn nữa, chúng ta cần có những người thám thính bên ngoài để...

“Để... sao kia?” Lorraine hỏi.

Nhưng Jimmy quyết định bỏ ý định này, anh kêu Bundle.

“Có phải không,” Anh bảo cô.

“Rất nên.”

“Lần sau,” Jimmy tiếp vẻ nhượng bộ.

“Nhưng nếu không có lần sau?” Cô gái kêu lên.

“Ô! Nhất định là sẽ có một...”

“Vậy tôi phải đi về nhà... Và ngồi đợi?”

“Vâng,” Jimmy an ủi.

“Cô thấy không,” Bundle nói.

“Vậy là nhất trí,” Jimmy nói.

“Tôi chẳng toan tính gì cả” Loraine đáp vẻ phục tùng. Bundle nhìn cô vì nàng thấy sự tuân phục này có vẻ thiếu tự nhiên, nhưng đôi mắt màu xanh của Wade ngây thơ nhìn sâu vào đôi mắt của tiểu thư Eileen. Tuy nhiên Bundle chưa hoàn toàn cho là có thể tin vào sự thụ động của Loraine.

^[1] Crésus: Tên một ông vua ngày xưa, nổi tiếng là giàu có. Thường dùng để chỉ những người đại phú.

Chương X

BUNDLE TỚI SỞ CẢNH SÁT ANH

Chúng ta tức khắc hiểu ngay là cả ba bạn trẻ đều không bộc lộ hoàn toàn ý nghĩ thầm kín của mình.

Như Lorraine Wade chẳng hạn, có phải nàng đã tuyệt đối thành thực trong việc giải bày tất cả những lý do vì thế mà tới để trao đổi với Jimmy Thesiger không? Mặt khác, anh chàng này, về cuộc hội họp tại nhà Georges Lomax, có những ý kiến và dự định nhưng đâu có nói ra hết với... Bundle. Cuối cùng, có gái này có cả một chương trình đã cân nhắc kỹ và tự đặt cho mình lập lúc đem ra hành động nhưng không nói ra.

Khi rời căn hộ của Jimmy Thesiger, cô đánh xe tới ngay Scotland Yard và đòi gặp Battle. Ông này là một nhân vật khá quan trọng chịu trách nhiệm hầu như độc quyền về tất cả những trường hợp mang tính chất chính trị phức tạp. Chính ông ta đã tới lâu đài Ghimneys hơn năm trước đây về một vụ việc vào loại này và Bundie hy vọng là ông ta còn nhớ.

Sau khi ngồi chờ một lát, nàng được đưa đi dọc theo rất nhiều hành lang rồi tới phòng riêng của Cảnh sát 82 trưởng. Là một người đàn ông có vẻ cương nghị, khuôn mặt lạnh băng, trông ông ta như một người làm nghề đi chào hàng thiếu thông minh hơn là một thám tử.

Khi Bundle đi vào thì ông ta đứng trước một cửa sổ đang lơ đãng nhìn bầu chim sẽ bay đi bay lại trước mặt mình.

“Xin chào tiểu thư Eileen! Xin mời cô ngồi!”

“Cảm ơn,” Bundle nói.

“Tôi nhớ tất cả mọi người,” Battle nói.

“Ô!” Bundle lẩm bẩm, hơi bối rối.

“Tôi có thể giúp được gì đây cho cô” Cảnh sát trưởng hỏi.

Bundle đi thẳng vào vấn đề:

“Tôi có nghe nói là Scotland Yard có bán danh sách tất cả những hội kín và những tổ chức khác vào loại bí mật đó đầy rẫy ở Luân-đôn.”

“Chúng tôi đã gắng sức để nắm được những tổ chức đó” Battle thận trọng đáp.

–Tôi cho có lẽ nhiều tổ chức loại đó không gây tác hại gì?

“Về vấn đề này có một qui luật phổ biến: Càng quấy mạnh thì chúng lại càng không đáng sợ và có thể thấy rõ khi có điều kiện tiếp xúc.”

“Tôi cũng nghe là ông đã để cho một số tổ chức đó tự do hành động.”

Battle gật đầu.

“Đúng vậy, tại sao một người đàn ông nào đó lại không có quyền tự xưng mình là “Anh Em của Tự do”, và gặp gỡ những người khác cũng tự xưng như thế mỗi tuần hai lần trong một hầm rượu và diễn thuyết về những suối máu cần phải cho đổ ra... Cái đó chẳng có hại gì cho hần, cho chúng ta... Và nếu hần gây rối, thì chúng tôi đã biết hần ở đâu.”

“Tuy nhiên,” Bundle chậm rãi.

“Không thể có được” Battle tuyên bố.

“Nhưng điều đó vẫn có thể xảy ra chứ” Cô gái nhấn mạnh.

“Ô! Tất nhiên!” Cảnh sát trưởng công nhận.

Có một lúc im lặng, rồi Bundle bình tĩnh nói:

“Ông có thể cho tôi một bản danh sách những tổ chức bí mật có trụ sở tại khu phố BẢY MẶT ĐỒNG HỒ được không?”

Battle vẫn tự phụ là mình không bao giờ tỏ ra xúc động dù chỉ thoáng qua. Thế nhưng cô gái có thể cam đoan chắc chắn là, trong một thoáng, đôi mi mắt ông ta giật giật và nét mặt tỏ ra bối rối... Nhưng... chỉ như một tia chớp, ông ta trở lại hoàn toàn lạnh băng, tuyên bố:

“Tiểu thư Eileen ạ, đúng ra thì chẳng có khu phố nào mang cái tên đó cả.”

“Thật vậy ư ông Cảnh sát trưởng?”

“Đúng như thế. Một phần lớn khu phố đã bị phá huỷ và xây dựng lại. Ngày xưa chẳng có mấy người qua lại đó nhưng lúc này đã khác rồi, đó chẳng phải là nơi lãng mạn lý tưởng để người ta nghĩ đến việc đặt ở đó những hội kín!”

“A!” Bundle kêu lên và im bật.

“Tuy vậy, tôi rất muốn biết điều gì đã khiến cô có ý tưởng đó, tiểu thư Eileen?”

“Liệu tôi có phải nói với ông điều đó không?”

“Trời đất ạ, điều đó sẽ làm cho chúng ta tranh thủ được thời gian...”

Bundle lưỡng lự một lát rồi chậm rãi nói:

“Một thanh niên hôm qua đã bị sát hại. Lúc đầu tôi cứ tưởng là xe của tôi đã cán phải.”

“Ông Ronald Devereux phải không?”

“Đúng đấy, ông cũng đã biết rồi đó, nhưng tại sao báo chí không nói gì đến cả vậy?”

“Có thật cô muốn biết tại sao không?”

“Có, xin ông cho biết.”

“Chúng tôi muốn để lại sau hai mươi bốn tiếng... Ngày mai báo chí sẽ đăng tải chuyện đó.”

“A!” Và Bundle kinh ngạc nhìn kỹ vẻ mặt của người đối thoại.

Có gì giấu sau khuôn mặt khó hiểu đó? Battle coi vụ ám sát Ronald Devereux là

khinh tội hay trọng tội?

“Lúc hấp hối, anh ấy nói lên mấy tiếng “Bảy Con Số”” Bundle từ từ nói.

“Cảm ơn cô,” Battle bảo.

Bundle đề cập sang chuyện khác.

“Hình như ông Lomax cũng có tới gặp ông hôm qua về chuyện một lá thư hăm dọa mà ông ta nhận được.”

“Đúng vậy.”

“Và thư đó từ khu phố Bảy Con Số gửi đi.”

“Những chữ đó viết ở phía trên tờ giấy, tôi thấy là... Dường như Bundle vừa đập mạnh vào cánh cửa đóng kín.”

“Tiểu thư Eileen, nếu được cô cho phép, tôi xin có một lời khuyên.”

“Tôi biết là ông sẽ nói gì rồi.”

“Xin cô hãy trở về nhà... và quên tất cả chuyện này đi.”

“Như thế có nghĩa là tôi phải để cho một mình ông cáng đáng...”

“Nhưng,” Cảnh sát trưởng Battle nghiêm trang nói.

“Vậy thì tôi chỉ là một tài tử? Phải, nhưng ông quên một điều: Tôi không có chuyên môn lại cũng không tinh khéo được như ông... nhưng lại có lợi thế hơn ông: tôi có thể hành động mà không lôi kéo sự chú ý của bất cứ ai.”

Baule có vẻ hơi bị chưng hửng vì những câu nói của Bundle.

“Thôi được,” Bundle tán công tiếp.

-Ồ! Không phải là tôi nói như vậy, tôi sẽ cho chép gửi cô.

Rồi ông đi mở cửa, thò đầu ra ngoài kêu lên vài tiếng và trở về phòng, ngồi xuống ghế.

Bundle cảm thấy mình chưa hẳn là thắng lợi, sự dễ dàng nhượng bộ của ông ta đáng nghi lắm. Lúc này ông bình thần nhìn nàng.

“Ông có nhớ cái chết của ông Gerald Wade?” Bundle bất ngờ hỏi cảnh sát trưởng.

“Ông ta chết ở nhà cô phải không? Vì đã uống mọi liều narcotique quá mạnh?”

“Em gái ông ta nói là chẳng bao giờ ông ấy uống bất cứ một loại thuốc ngủ nào...”

“Ồ!” Cảnh sát trưởng nói.

Bundle lại cảm thấy trù trừ và im lặng mãi tới lúc một người đàn ông đi vào tay cầm một tờ giấy đánh máy đưa cho cảnh sát trưởng.

“Đây,” Ông nói khi người nhân viên đã đi ra.

Nói rồi ông ta đưa tờ giấy đó cho Bundle, đôi mắt như phóng ra một tia chớp.

“Ông cho tôi bản danh sách này,” Người thiếu nữ tuyên bố.

“Tôi chẳng muốn chút nào, xin thú thực... Vì nếu cô tìm kiếm và khám phá ra được cái gì đó... thì sẽ gây cho chúng tôi rất nhiều phiền toái và tốn nhiều công sức.”

“Vì ông lại phải để ý theo dõi tôi, có phải thế không nào?”

“Đúng vậy, tiểu thư Eileen.”

Bundle đứng lên... cô tần ngần lưỡng lự vì cho đến lúc này, Cảnh sát trưởng Battle vẫn ở thế thắng. Nhưng cô chợt nhớ ra một sự việc và đánh một đòn cuối cùng:

“Vừa rồi tôi có nói một người làm tài tử có thể đảm trách được những công việc mà một người chuyên nghiệp khó làm tròn và ông đã phản bác vì ông rất trung thực nhưng chắc ông vẫn thấy là tôi có lý.”

“Cô hãy nói tiếp đi!” Battle bình tĩnh bảo.

“Trong vụ đầu tiên xảy ra ở Chimneys, ông đã cho phép tôi cộng tác. Tại sao trong vụ này ông lại khước từ?”

Battle im lặng về suy nghĩ. Như được tiếp sức, Bundle tiếp tục:

“Ông đã biết rõ tôi, ông Battle ạ. Tất nhiên là tôi chẳng có ý đồ làm phiền ông hoặc tự ý làm những việc mà để ông làm thì tốt hơn. Nhưng, nếu thấy tôi có thể có ích về một mặt nào đó, thì xin ông, hãy nhận cho tôi được tham gia.”

Lại một lát yên lặng, rồi Battle nói:

“Tiểu thư Eileen ạ, rất thẳng thắn tôi xin nói với cô, đơn giản như thế này: điều mà cô đề nghị với tôi là nguy hiểm, rất nguy hiểm đó. Xin cô hãy tin tôi.”

“Tôi biết rõ điều đó chứ,” Bundle đáp.

“Tất nhiên là cô không điên, tôi chưa từng gặp một cô gái nào thông minh như cô. Đây là điều tôi có thể làm: tôi sẽ cho cô một chỉ dẫn. Theo ý tôi thì một nửa số người suốt đời lo là mình có thể bị xe cán thì rất có thể sẽ bị như thế vì sống cũng chẳng được tích sự gì.”

Câu nói lạ lùng từ miệng Battle phát ra làm cho Dundee ngơ ngác.

“Ông định bảo tôi gì nào?” Cuối cùng cô hỏi.

“Cô biết ông Eversleigh, đúng không?”

“Bill ư? Tất nhiên rồi.”

“Vậy thì tôi tin là ông Eversleigh sẽ nói cho cô rõ tất cả những gì cô muốn biết về Bảy Con Số.”

“Bill biết rõ chuyện này ư?... Bill ấy?”

“Tôi không nói như vậy. Không phải như vậy. Nhưng vì cô rất thông minh, tôi cho là cô sẽ thu lượm được từ ông ta những gì cô muốn biết. Và còn bây giờ,” Ông cảnh sát trưởng nói thêm, giọng cương quyết.

Chương XI

BUNDLE CÙNG VỚI BILL ĂN TỐI

Bundle vội vã tìm gặp Bill vào chiều hôm sau và chàng thanh niên vui vẻ tiếp nàng.

"Anh ta đúng là một người dễ thương" - Cô nghĩ bụng.

Bill xuýt xoa:

"Trông cô rất khỏe, cô Bundle ạ... Không sao nói hết được niềm vui của tôi khi được gặp cô. Tôi đã gọi món sò rồi đấy. Cô thích ăn món này đúng không? Sao cô ở nước ngoài lâu vậy? Chắc vui vẻ lắm đấy nhỉ?"

"Chẳng vui lắm đâu. Nhưng, còn anh, anh đã làm những gì khi tôi chưa về nước, Bill?"

Đó là một câu hỏi hớ hênh mà Bundle chỉ vì xã giao mà hỏi vậy trước khi đi vào vấn đề chính cô quan tâm.

Chàng trai lập tức lợi dụng liền:

"Đúng là điều tôi đang muốn kể cho cô nghe," Anh bảo.

"Vâng, có biết."

"Vậy thì, tôi hé mở cho cô hay một sự bất công to lớn. Cô có tưởng tượng được có một thiếu nữ người Mỹ..."

Bundle cảm thấy nản nản vì Bill có thói quen là khi đã bắt đầu một câu chuyện nào đó thì thường là dài lê thê bất tận.

"Cô thiếu nữ này có tên là Babe Saint Maur"...

"Cô ta lấy cái tên ở đâu vậy?" Bundle hỏi vẻ châm biếm.

"Ô! Cô ta tự đặt cho mình đấy. Bill thành thực đáp."

"Bill à," Bundle cắt ngang.

"A! Cái tay Jimmy đôn hậu này!," Eversleigh nói.

"Còn anh? Anh vừa gặp Jimmy phải không?"

"Vâng, sáng nay... Tôi nói đến chỗ nào rồi nhỉ? À, phải! Đó là chuyện ghen ghét. Những nữ diễn viên khác tìm cách làm hại cô ta..."

Bundle dần lòng nghe cả câu chuyện vỡ mộng của Babe Saint - Maur và lúc Bill ngừng lại để lấy hơi, nàng bèn nói:

"Đúng đấy, Bill, thật là bi đát... Thế Jimmy có yêu cầu anh là chạy chọt cho cậu ta được mời tới Tu viện Abbaye tuần sau không?"

Lần đầu tiên Bill chú ý đến Bundie nói gì.

“Có, cậu ta tới kể cho tôi nghe một câu chuyện dài mà tôi phải kể lại với Lomax, nhưng nguy hiểm lắm đấy.”

“Nào nào! Nếu Georges khám phá ra sự thật, thì không phải anh mà ông ta có thể trách móc. Ông ta vẫn sẽ tin tưởng vào sự trung thực của anh.”

“Không phải là tôi muốn nói điều đó,” Bill cãi.

“Vậy thì chúng ta sẽ phải đương đầu với hiểm nguy đó,” Bundle tuyên bố.

“Ôi trời! Không. Trước hết là có bà Macatta.”

“Nhà nữ chính trị đó ư?”

“Vâng, cô cũng đã biết rồi đấy... Cái bà luôn nói về cuộc sống tiện nghi, về sữa nguyên chất... Những đứa trẻ cần phải giơ tay ra cứu vớt. Cô hãy thử tưởng tượng xem, Jimmy khốn khổ sẽ ra sao khi bắt buộc phải đổi chuyện với bà ta.”

“Lúc này hãy để Jimmy lại đã. Rồi còn vấn đề gì nữa.”

“Một phụ nữ Hung, một nữ bá tước có cái tên rất khó gọi. Bà này rất hay...”

Đến đây, Bill tỏ ra lúng túng và Bundle nhận thấy chàng ta bóp vụn tấm bánh mì trong tay một cách căng thẳng.

“Bà ta trẻ và đẹp chứ?” Bundle dịu dàng hỏi.

“Ồ! Thà là...”

“Này! Tôi không biết là Lomax lại chú ý đến giới nữ nhường ấy đấy!”

“Ông ta chẳng thế đâu nhưng bà bá tước nắm những vấn đề xã hội ở Budapest và bà ta muốn làm quen với bà Macatta.”

“Còn những khách mời khác là những ai?”

“Ngài Stanley Digby.”

“Ông Bộ trưởng không quân?”

“Vâng và thư ký của ông, Terence O' Rourke. Đó là một người lồi lạc hoặc ít ra thì cũng như thế khi ông hành động. Rồi còn có một người Đức đại vô liêm sỉ có tên Herr Eberhard. Tôi chẳng rõ tay này có khả năng gì nhưng xung quanh hắn là cả một câu chuyện... Đã hai lần tôi được trao cho việc mời ông ta tới ăn trưa. Tôi đoán chắc với Bundle là chẳng lấy gì làm thích thú vì không giống như những người các toà đại sứ đều là những người rất đàng hoàng chừng chặc. Còn cái lão này húp xúp nghe tòm tộp và dùng dao để ăn món đậu hoà lan. Hơn nữa lại còn có tật luôn cắn móng tay.”

“Nếu đúng vậy thì cũng thật khó chịu.”

“Tôi cho lão là một nhà sáng chế gì đó. Cuối cùng là ngài Oswald Coote.”

“Và vợ ông ta nữa chứ.”

“Vâng, và cả vợ ông ta.”

Bundle, lặng im suy nghĩ một vài phút. Danh sách những khách mời mà Bill vừa điểm khá khô khan, nhưng nàng chưa có thời gian để phân tích lúc này. Cần phải tiếp tục điều tra thêm nữa.

Cuối cùng nàng hỏi:

“Anh Bill này, cái câu chuyện về Bảy Con Số là thế nào nhỉ?”

Ngay lập tức Eversleigh tỏ ra vô cùng lúng túng. Anh chớp chớp mắt và tránh cái nhìn của cô gái. Anh bảo:

“Tôi chẳng rõ cô muốn nói về cái gì.”

“Thôi nào!,” Bundle nói.

“Năm được cái gì kia?”

Một câu hỏi khó mà trả lời được, Bundle thay đổi chiến thuật.

“Tôi không hiểu vì sao anh lại tỏ ra bí ẩn như vậy” Cô nói với giọng trách móc.

“Tôi có gì là bí ẩn đâu, nhưng bây giờ chẳng người nào đi tới cái xó ấy nữa. Sự ham thích đã qua rồi.”

“Đúng là chẳng bao giờ hợp thời khi vắng mặt” Bundle buồn bã nói.

“Ồ! Cô chẳng thiết thòi gì nhiều đâu,” Bill bảo.

“Nhưng mà anh nói về cái gì đó?”

“Nói về cái Câu lạc bộ Bảy Con Số đó, tất nhiên rồi,” Bill đáp.

“Tôi không biết lại là một Câu lạc bộ” Bundle bảo.

“Nó ở trong một khu phố khá phức tạp gần Tottenham Court Roall, nhưng bây giờ khu phố ấy đã bị san bằng. Tuy vậy Câu lạc bộ BẢY MẶT ĐỒNG HỒ vẫn như thế. Ở đấy vẫn có món cá rán và khoai tây.”

“Tôi hình dung đó là một Câu lạc bộ hoạt động về đêm như những câu lạc bộ khác và ở đấy người ta khiêu vũ phải không?” Bundle hỏi.

“Đúng, nhưng có đủ mọi thành phần tham dự ở đó nào là các loại nghệ sĩ, những người đàn bà khá kỳ cục và cả một vài người của tầng lớp trên. Mọi lời đồn đại các loại tập trung vào cái Câu lạc bộ đó, tôi cho là họ cố tình làm như vậy để lôi kéo khách.”

-Vậy thì - Cô gái bảo - Tối nay chúng ta tới đó.

“Ồ! Hãy bỏ cái ý nghĩ đó! Bill lại có vẻ bối rối bảo” Tôi đã nói là nơi ấy chẳng còn cái gì thú cả. Chẳng có ai tới đó nữa đâu.

“Nhưng, chúng ta sẽ tới đó.”

“Rồi cô chẳng thấy thích đâu, Bundle, chẳng có gì vui đâu mà.”

“Anh sẽ đưa tôi đến Câu lạc bộ Bảy Con Số, Bill ạ. Tôi muốn biết vì sao cái đó lại làm anh có vẻ bức dọc đến thế.”

“Tôi, cái đó làm tôi bức dọc ư?”

“Tôi đã thấy rõ. Đó là bí mật gì vậy?”

“Bí mật gì ư?”

“Nào, thôi đừng lặp lại điều tôi nói! Anh làm thế chắc là để kéo dài thời gian.”

“Không đâu!,” Bill vội nói.

“Tôi thấy có cái gì đó làm cho anh lúng túng, anh không biết che giấu bao giờ kia mà.”

“Tôi chẳng che giấu gì cả, nhưng..”

“Nhưng sao?”

“Đó là một chuyện lạ lùng. Một tối tôi đã đưa Babe Saint” Maur tới đó.

“Ồ! Lại Babe Saint” Maur, Bundle nhìn một cái ngáp dài, nói.

“Đúng, tôi đã đưa cô ta đi theo. Nàng muốn ăn một con tôm hùm. Tôi mua một con và cầm trên tay...”

Câu chuyện kể tiếp đến đoạn con tôm hùm bị xé nát ra nhiều mảnh trong một cuộc ẩu đả giữa anh và một người lác mắt. Bundle nói:

“Tôi hiểu, đã xảy ra một vụ xẫng-đan.”

“Đúng. Nhưng con tôm hùm là của tôi. Tôi đã mua nó và có quyền...”

“Nhất định rồi, nhất định rồi!,” Bundle nói nhanh.

“Nhưng dễ bị cảnh sát gây khó dễ lắm đấy vì ở đó, trên tầng một có sòng bạc.”

“Nếu trường hợp này xảy ra thì cha tôi sẽ ra tay can thiệp. Không lo. Đi thôi, Bill!”

Bill vẫn có vẻ lưỡng lự, nhưng Bundle tỏ ra cương quyết và họ vẫy một xe taxi.

Nơi đó đúng như tiểu thư Eileen hình dung: Một toà nhà cao trong một phố hẹp, số nhà 14 phố Hunstanton.

Bundle ghi địa chỉ vào sổ tay.

Một người đàn ông ra mở cửa, Bundle trông nét mặt anh ta ngờ ngợ như quen thuộc và thấy anh ta khẽ giật mình khi nhìn cô, nhưng anh ta đón tiếp Bill với vẻ tôn trọng đặc biệt. Đó là một người cao lớn tròng mắt xanh biếc với khuôn mặt như mắc bệnh thiếu máu trông yếu đuối và đôi mi run run. Bundle thầm tự hỏi không biết đã gặp hắn ở đâu trước đây. Còn Eversleigh đã lấy lại được phong thái thường ngày có vẻ như hài lòng đưa bạn gái tới đây. Họ khiêu vũ với nhau ở tầng trệt đầy khói và mùi cá nướng hầu như không sao chịu nổi.

Trên bức tường treo các bức phác thảo chì mà một vài bức thể hiện rõ tài năng đích thực của họa sĩ. Đám khách gồm đủ các hạng người, ở đây có những triệu phú người Do thái béo mập, một vài nhân vật sang quý và rất nhiều phụ nữ vào loại đáng ngờ.

Bill dắt cô gái lên tầng một. Người đàn ông đã ra mở cửa cho họ đang đứng canh và chăm chú xem xét tất cả những người vào phòng chơi bạc.

Tiểu thư Eileen chợt nhớ ra.

“Mình thật là ngớ ngẩn!,” Cô tự bảo.

“Rất khoẻ thưa tiểu thư.”

“Câu đã rời lâu đài Chimneys hồi nào vậy? Trước lúc chúng tôi trở về đã lâu ư?”

“Khoảng một tháng, thưa tiểu thư. Tôi đang có trường hợp được cất nhắc nhưng

tiếc là lại không nắm được.”

“Ở đây, cậu được trả lương rất hậu phải không?”

“Ô! vâng, thưa tiểu thư.”

Bundle bước vào phòng chơi bạc và hình như thấy lý do tồn tại của câu lạc bộ này là ở đây. Nàng nhìn thấy ngay những khoản tiền rất lớn đặt trên chiếu bạc và những con bạc có tiếng tăm lừng lẫy đều tập hợp tại đây.

Cô và Bill nán lại trong phòng này khoảng nửa tiếng đồng hồ rồi Bill đề xuất:

“Chúng ta xuống và tiếp tục nhảy đi! Bundle!”

Bundle gật đầu đồng ý, vì ở đây, đối với cô cũng chẳng tìm hiểu được gì hơn.

Thế là họ quay xuống tầng trệt, khiêu vũ nhiều lần nữa, ăn cá và khoai tây rán, rồi Bundle bảo, nàng muốn về nhà.

“Nhưng vẫn còn sớm mà” Bill phản bác.

“Không, muộn rồi. Hơn nữa ngày mai tôi sẽ có một ngày dài mệt nhọc đấy.”

“Cô sẽ làm gì vậy?”

“Còn tùy,” Bundle vẽ bí mật nói.

“Điều đó thì chẳng bao giờ đến với cô cả” Chàng thanh niên nhận xét.

Chương XII

BUNDLE ĐẶT NHỮNG CÂU HỎI CHO CHIMNEYS

Tiểu thư Eileen ắt hẳn là không kế thừa cá tính của cha mà nét nổi bật là sức dễ thương. Cũng như Bill Eversleigh vừa nhận xét, cô gái không để yên tay chân một lúc nào.

Sau cái hôm mà nàng ăn tối cùng với Bill, sáng hôm sau Bundle thức dậy thấy trong người tràn đầy nghị lực. Nàng có ba dự định rõ ràng muốn đưa ra thực hiện ngay trong ngày hôm đó nhưng thấy là thời gian và khoảng cách có thể gây ít nhiều trở ngại.

May là nàng không cảm thấy gặp khó khăn như Gerald Wade, Ronny Devereux và Jimmy Thesiger. Ngài Oswald Coote không có điều gì để trách nàng về việc quan hệ đó.

Tám giờ sáng, nàng đã điểm tâm xong và ngồi lên Hispano phóng tới lâu đài Chimneys. Cha nàng có vẻ như cũng có phần hài lòng lúc nhìn thấy nàng.

“Ba chẳng bao giờ biết lúc nào con về,” Ông bảo.

Đại tá Melrose, sĩ quan Chánh Cảnh sát hạt này là bạn cũ của huân tước Caterham.

“Ba muốn nói cuộc điều tra về cái chết của Ronny Devereux phải không ạ? Khi nào thì bắt đầu hỏi ba?”

“Vào buổi trưa ngày mai, Melrose sẽ tới gặp con đấy. Vì con đã thấy thi thể anh ta, nên phải báo cáo sự thể. Ông ta nói là con chẳng có gì phải lo ngại cả.”

“Mà làm sao con phải lo ngại nhỉ?”

“Con biết đấy,” Huân tước nói như để cáo lỗi.

“Buổi trưa hỏi ba?,” Bundle lại nói.

“Ô! Vì sao con lại nói vậy chứ?”

“Biết đâu được hỏi ba,” Nàng nói.

“Điều này làm ba nhớ là Georges Lomax mời ba tuần sau tới Abbaye nhưng ba đã từ chối.”

“Thế là phải, con không muốn thấy ba dính vào một chuyện phiêu lưu.”

“Con cho là sẽ xảy ra chuyện gì ư?” Huân tước Caterham hỏi và dường như tính hiếu kỳ thức tỉnh.

“Dù sao thì cũng đã có thư hăm dọa.”

“Lomax có thể là sẽ bị ám sát,” Huân tước Caterham nói giọng hầu như vui vui.

“Xin ba hãy ở yên tại nhà và đừng nghĩ tới những chuyện đổ máu nữa,” Nàng khuyên.

Bà Howell là nữ quản gia, con người đầy vẻ đường bệ, mỗi bước đi váy áo lại kêu sột soạt làm bà Coote khiếp hãi, nhưng chẳng làm cho Bundle e sợ chút nào.

“Chào Hovelly,” Bundle vui vẻ.

Chẳng khó khăn gì mà nàng nắm được tất cả những gì muốn biết. Nàng khế nhẩm trong đầu: “Có hai cô phụ bếp mới đều là xuất thân từ nông thôn, đối với mình thì không có gì đặc sắc cả, một cô hầu phòng mới lại là cô cháu của bà hầu phòng chính... Mình đoán là Howell phải hành hạ ra trò phu nhân Coote đáng thương”.

“Tôi chẳng bao giờ tưởng là một ngày nào đó lại có những người lạ ở trong lâu đài Chimneys này, tiểu thư Bundle ạ.”

“Ồ! Thời nào thế ấy mà!,” Bundle đáp.

Bà Howell hình như đã thấy rùng mình.

“Tôi chẳng biết gì về ngài Oswald Coote cả” Bundle nói.

“Ngài Oswald chắc là một người rất thông minh” Bà Hovvell lạnh lùng nói.

Và Bundle kết luận là ông ta không được lòng mọi người:

“Rõ ràng là chính ông Bateman đã để mắt đến mọi thứ,” Bà quản gia tiếp tục kể.

Bundle lái câu chuyện sang hướng khác và nói về cái chết của Gerald Wade. Bà Howell không đòi hỏi gì hơn là đề cập tới vấn đề này.

Bà ta than vãn thương xót số phận của chàng thanh niên tội nghiệp, nhưng tiểu thư Eileen chẳng biết thêm được điều gì mới cả. Vì vậy nàng cũng vội từ biệt bà quản gia, đi xuống tầng trệt bấm chuông gọi Tredwell.

“Alfred bỏ đi từ hôm nào?” Nàng hỏi.

“Vào khoảng được một tháng rồi, thưa tiểu thư.”

“Vì sao nó bỏ đi?”

“Đó là tự nó thôi, thưa tiểu thư. Tôi cho là nó đi Luân Đôn. Tôi hài lòng về công việc nó làm, nhưng hy vọng là tiểu thư cũng sẽ hài lòng về thằng hầu tùy tùng mới này. Đừng như nó hiểu thấu đáo công việc của nó và luôn luôn muốn hoàn thành tốt.”

“Nó từ đâu tới?”

“Nó có nhiều nhận xét tốt tiểu thư ạ. Nơi cuối cùng trước khi tới nhà ta là nhà huân tước Mountvernon.”

“Rất tốt!” Bundle đáp vẻ nghĩ ngợi, nàng nhớ là huân tước Mountvemon lúc này đang sẵn bản tit tận Đông Phi.

“Nó tên gì Tredwell?”

“John Bower, thưa tiểu thư.”

Người quản gia chờ một, hai phút, rồi thấy là cô chủ không hỏi gì nữa, bèn đi ra.

Runlle đắm trong suy nghĩ. John đã mở cửa cho cô hôm đó khi cô về và cô đã quan

sát tên này. Nó có dáng một tên người hầu nèn nếp, có vẻ mặt vô cảm. Nó có dáng đi có vẻ quân sự hơn những tên hầu khác và hình cái sọ của nó thật đặc biệt. Nhưng Bundle thấy là tất cả những chi tiết này cũng chẳng có gì ăn nhập lắm với hoàn cảnh, và nàng ngồi đó, cau mày nhìn cuốn sổ tay đặt trước mặt vạch một cách máy móc cái tên Bower.

Bất ngờ một ý nghĩ vụt qua trong đầu và nàng lại gọi Tredwell.

“Cái tên Bower viết thư thế nào nhỉ?”

“Thưa cô, viết thế này: B-a-u-e-r.”

“Nhưng đó không phải là tên chữ Anh.”

“Tôi ngờ nó gốc Thụy Sĩ, thưa cô.”

“À thế thôi. Cảm ơn Tredwell.”

“Gốc Thụy Sĩ! Không phải Đức! Cái dáng đi quân sự, cái sọ dẹt... Và cái con người này đã tới lâu đài Chimneys trước cái chết của Gerry Wade nửa tháng...”.

Bundle đứng lên. Nàng đã làm tất cả những gì cần làm ở Chimneys. Bây giờ, phải bắt đầu hành động.

Nàng đi tìm cha.

“Con lại đi đây,” Nàng bảo cha.

“Con phải đi thăm dì Marcia?,” Huân tước Caterham ngạc nhiên hỏi.

“Đây là lần đầu,” Bundle nói.

Huân tước Caterham nhìn nàng ngạc nhiên. Không thể nào hiểu được làm sao lại có người muốn chường mặt trước người chị dâu khủng khiếp của mình. Marcia, nữ hầu tước, goá phụ của Henry Caterham anh trai ông là một nhân vật tiếng tăm. Huân tước Caterham phải công nhận bà ta là một người vợ tuyệt vời, không có bà thì Henry chẳng bao giờ trở thành Quốc vụ Khanh cơ quan đối ngoại. Tuy vậy ông vẫn coi cái chết sớm của ông anh là một sự giải thoát, thế mà lúc này Bundle lại dám đưa đầu mình vào miệng sói...

“Ở vào địa vị con thì ba chẳng bao giờ đi gặp cô Marcia vì rồi chẳng biết cái gì sẽ xảy ra đây.”

“Con thì con biết rõ kết quả của cuộc thăm viếng này. Ba cứ yên tâm đi ba.”

Huân tước Caterham thở dài và ngả người thoải mái trong chiếc ghế bành đồ sộ và tiếp tục đọc báo.

Nhưng, chỉ một phút sau, Bundle lại xuất hiện.

“Con xin lỗi phải quấy rầy ba,” Nàng nói.

“Trong thép... sắt và thép. Ông ta có những lò luyện lớn nhất Anh quốc đấy. Tất nhiên là ông ta chẳng tự mình điều hành rồi. Ông thành lập một công ty vô danh. Ông đã chỉ định ba là thành viên trong hội đồng quản trị. Một việc rất là độc đáo: ba chẳng có việc gì làm cả mà chỉ phải tuần một hoặc hai lần đến ngồi vào bàn, trên đó đặt

những chiếc bàn thảm rất đẹp và lúc nào cũng mới. Rồi Coote hoặc một người đàn ông nào đó rất lanh lợi đọc một bài diễn văn lờm chờm đầy những con số mà may thay chẳng ai bắt buộc phải nghe. Nhưng cuối cùng, bao giờ cũng có một bữa ăn thật thịnh soạn.”

Bundle chẳng khoái gì về những bữa ăn của huân tước Caterham nên nàng đã đi ra cửa trước khi cha nàng ngừng nói.

Trên đường đi Luân Đôn, nàng tổng hợp lại trong đầu tất cả những thông tin thu lượm được. Xem xét mọi mặt, nàng thấy ông vua thép và bà vợ chuyên về các vấn đề xã hội cũng chẳng có điểm chung nào đáng kể. Một trong hai nhân vật này vậy là sẽ được mời cho đủ số và chắc người được mời là nhân vật thứ hai.

Tiếp theo luồng suy nghĩ thì dường như cuộc hội họp này được tổ chức là cốt để cho mọi người gặp gỡ Herr Eberhard, một nhân vật mờ nhạt. Chắc đó không phải là người mà Georges Lomax mời vào những ngày thường. Bill đã nói đó là một nhà sáng chế có thể tay bộ trưởng không quân và ngài Oswald muốn làm quen.

Bundle không muốn mất thêm thì giờ vô ích về những sự chấp nối như thế nữa và để tâm đến cuộc gặp mặt sắp xảy ra với bà cô Caterham.

Bà này cư trú trong một căn nhà to lớn và lạnh lẽo tại một trong những khu phố quý phái nhất Luân Đôn. Đó là một người đàn bà mạnh mẽ cả về tinh thần lẫn thể chất, với một cái mũi khoằm như mỏ đại bàng, cười lên đó là một cặp kính gọng vàng, với môi trên nhờ nhờ đen như bị bóng tối che mang dấu nghi ngờ của một đám rìa mới nhú.

Bà có vẻ ngạc nhiên một chút khi nhìn thấy cô cháu gái, lạnh lùng giơ má ra cho Bundle lướt nhẹ vào đó một chiếc hôn làm ra vẻ kính trọng.

“Đúng là niềm vui bất ngờ, cháu Eileen của cô!” Phu nhân Caterham nhận định.

“Cháu vừa mới về nhà thôi, cô Marcia ạ.”

“Cô biết. Cha cháu có khoẻ không? Chắc là vẫn như bình thường chứ.”

Giọng của bà phu nhân già đượm vẻ khinh thường: bà coi cậu em chồng chẳng có gì đáng giá, cái cậu Alastair Edward Brent, hầu tước thứ chín dòng họ Caterham ấy. Bà luôn coi cậu như là “một người đáng thương!”.

“Ba cháu khoẻ lắm, ông vẫn ở Chimneys cô ạ.”

“Thật vậy ư! Eileen, chắc cháu biết đấy. Cô chẳng bao giờ tán thành việc ba cháu thuê cái lâu đài ấy. Nó như là một công trình kiến trúc lịch sử. Chẳng nên tầm thường hoá nó!”

“Chắc lâu đài đó rất nổi tiếng thời bác Henry cô nhỉ!” Bundle thở dài nói.

“Ông chồng quá cố của cô luôn cảm thấy có trách nhiệm đối với toàn xã hội” Bà quả phụ tuyên bố.

“Cháu thấy vui khi nghĩ là,” Bundle vui vẻ nói.

Phu nhân Caterham thở dài. Cô thành thực có thể nói rằng, lâu đài đó nhiều lần đã được ghi vào sử sách... Nếu ba cháu...

Bà dừng lại và buồn bã lắc đầu.

“Ba cháu chẳng thích các vấn đề chính trị. Nhưng có thể có nhiều điều hấp dẫn, nhất là khi người ta biết mặt trái của nó.”

Bundle tuyên bố như thế không hề đỏ mặt và bà cô ngạc nhiên nhìn nàng.

“Cô rất vui khi nghe cháu nói thế, Eileen, cô vẫn tưởng cháu chỉ quan tâm tới những thú vui chơi thời thượng.”

“Ngày xưa thì thế cô ạ” Bundle nói.

“Đúng là cháu còn quá trẻ,” Bà cô tiếp tục nói, giọng suy tư.

Bundle cảm thấy run sợ, rất có thể bà cô giới thiệu ngay cho nàng một chàng hoàng tử!

“Nhưng mà cháu dốt lắm cô ạ!” Nàng đáp giọng hết sức nhún nhường.

“Người ta có thể dễ dàng cứu vãn được cái đó mà,” Phu nhân Caterham vội vã bảo.

“Cháu cảm ơn cô Marcia. Cô có biết bà Macatta?”

“Cô biết chứ. Bà ấy thật khả ái và rất thông minh.”

Nói chung thì cô không tán thành những người nào trong bọn cô tham gia vào chính trị vì ảnh hưởng có thể phát huy một cách rất... đàn bà.

Bà ngừng nói, chắc là để cho cô cháu có thời gian nhớ lại cách thức đàn bà mà phu nhân Caterham đã thúc ép ông chồng, ngoài ý muốn của ông, trên vũ đài chính trị và thắng lợi huy hoàng đã đền bù cho bao công sức bỏ ra của bà. Rồi bà tiếp:

“Thế nhưng, tất cả đều đổi thay. Bà Macatta đã hoàn tất một công trình có lợi rất lớn cho đất nước và mang lại lợi ích cho tất cả giới nữ. Cô có thể khẳng định là sứ mệnh mà bà tự trao cho mình đúng là nghiêng về phía những người đàn bà. Cháu cần phải làm quen với bà Macatta!”

Bundle thở dài một cách nuối tiếc và buồn bã nói:

“Tuần sau, bà ấy sẽ tới nhà Georges Lomax. Lomax có mời ba cháu, tất nhiên là ông chẳng nhận lời mời ấy đâu, nhưng Lomax lại không nghĩ đến việc mời cháu... Có lẽ ông ấy thấy cháu quá "thông minh" chẳng?”

Phu nhân Caterham thấy quả là cô cháu của bà có rất nhiều tiến bộ. Phải chăng nó bị điều gì đó không hài lòng về mặt tình cảm? Theo lối suy nghĩ của bà già này thì một sự bất mãn loại này thường rất có lợi cho các thiếu nữ vì nó sẽ giúp cho các nàng nhìn đời dưới một góc độ đúng mực hơn.

“Cô tin rằng Georges Lomax không biết được là... cháu đã... già dặn, cháu Eileen ạ. Cô sẽ phải cho ông ta biết điều này.”

“Ông ta không thích cháu,” Bundle nói.

“Không đâu, cô sẽ nói. Cô biết là Georges chẳng đến nổi tự cao tự đại như thế.”

Phu nhân Caterham vừa đứng lên vừa nói:

“Cô sẽ bảo mang sách đến cho cháu.”

Và bà cất tiếng the thé:

“Cô Connor đâu! ”

Một cô thư ký hốt hoảng chạy vào, nhận chỉ thị các loại của bà chủ, và lát sau đó, Bundle đi ra tay ôm những quyển sách thật đồ sộ.

Trước hết là cô điện thoại cho Jimmy Thesiger với giọng đầy vẻ chiến thắng.

“Tôi cũng đã thành công!” Anh nói.

“Chưa nghe nói bao giờ!” Bundie đáp.

“Tôi đã bỏ công ra nghiên cứu. Đó là một vấn đề vô cùng phức tạp đã tồn tại hàng nhiều năm. Tôi sẽ lấy nó làm đề tài chuyên môn của mình đấy.”

“Tôi cũng vậy, được nhồi nhét những tài liệu cùng loại đó. Chính là do bà cô Marcia của tôi cung cấp. Bà quan tâm về chính trị và sẽ làm cho tôi được mời tới nhà Lomax.”

“Ồ! Thật là tuyệt.”

Một lát im lặng, rồi Jimmy nói tiếp:

“Tôi nghĩ là chúng ta chẳng nên nói chuyện này với Lorraine thì hơn.”

“Có lẽ nên như thế.”

“Cô ta có thể buồn là không được tham gia cùng chúng ta, nhưng cần thiết phải báo đảm cho cô ấy ở ngoài vòng nguy hiểm.”

Bundle cho là Thesiger thiếu bất thiệp vì việc chính nàng cũng đang trong vòng nguy hiểm thì không làm anh bận tâm...

“Cô vẫn ở đó đấy chứ?” Anh hỏi.

“Vẫn, tôi đang suy nghĩ.”

“Cô có tham dự vào cuộc điều tra ngày mai chứ?”

“Tất nhiên rồi, còn anh?”

“Cả tôi nữa. Báo chí hôm nay có đề cập tới vụ việc nhưng có vẻ bàng quan. Điều này làm tôi ngạc nhiên vì nghĩ là đáng ra phải nêu lên một cách quan trọng hơn kia,”

“Tôi cũng tưởng vậy đấy.”

“Thôi nhé,” Jimmy nói.

“Tôi cũng bắt đầu nghiên cứu các tài liệu. Cả buổi tối này anh lao vào công việc của mình chứ.”

“Có thể như thế.”

“Tôi cũng vậy. Chào anh!”

Cả hai đều không nói thật vì Jimmy Thesiger sửa soạn đi gặp Lorraine Wade mà anh mời ăn tối cùng anh ở một hàng ăn... Còn Bundle, nàng vội vã khoác lên mình bộ áo váy của cô hầu phòng và lên đường đi tới Câu lạc bộ Bảy Con Số.

Chương XVI

CÂU LẠC BỘ "Bảy Con Số"

Vào khoảng mười giờ tối thì tiểu thư Eileen Brent tới số nhà 14 phố Hunstanton. Nàng đoán một cách hợp lý là Câu lạc bộ phải vắng vẻ và nàng có thể nói chuyện riêng với Alfred.

Nàng lưỡng lự trước cửa ra vào, không biết có ai trong nhà không thì chính người hầu tùy tùng cũ ra mở cửa.

“Chào Alfred!” Bundle cất tiếng trước.

Người đó giật mình.

“Ô! Kính chào tiểu thư... Mong tiểu thư tha lỗi, tôi không nhận ra...”

“Ta muốn nói chuyện với anh một chút, Alfred ạ. Có thể đi đâu được bây giờ nhỉ?”

“Thật không, thưa tiểu thư, tôi không biết là... Đây chẳng phải là nơi an toàn đâu ạ... vả lại...”

Bundle cắt ngang:

“Có ai trong Câu lạc bộ không?”

“Dạ, không có ai.”

“Vậy thì, chúng ta vào bên trong.”

Alfred mở to cửa, Bundle bước vào và người đầy tớ bước theo, về bối rối.

Cô thiếu nữ ngồi xuống và nhìn thẳng vào mắt y:

“Ta cho là anh không phải là không biết,” Nàng nói nhanh.

Alfred, lúng túng trông thấy, đáp:

“Cảnh sát đã hai lần tới khám xét, nhưng không thấy điều gì phạm pháp. Ông Mosgorovsky đã đề phòng thật chu đáo.”

“Tôi không chỉ muốn nói về cái sòng bạc đó, còn nhiều cái xảy ra ở đây.... Alfred, ta sẽ hỏi anh một câu và yêu cầu anh hãy trả lời trung thực: "Người ta đã trả anh bao nhiêu để anh rời khỏi lâu đài Chimneys?".”

Alfred lo ngại nhìn xung quanh y, ba bốn lần nuốt nước miếng rồi như tất cả mọi người kém thể đứng trước một người cương nghị, y quyết định đáp:

“Thưa cô, việc xảy ra như thế này: Ngài Mosgorovsky cùng với những người khác đã tới thăm lâu đài Chimneys lúc đó còn mở cửa đón tiếp tất cả mọi người. Bác Tredwell bị ốm, tôi đã đi theo họ. Trước khi ra khỏi lâu đài, ngài Mosgorovsky lùi lại sau, cho tôi một khoản tiền thưởng rất hậu và bắt đầu nói...”

“Ừ, anh tiếp đi!- Bundle khuyến khích.”

“Tóm lại là,” Alfred tiếp và nói nhanh hơn.

“Một trăm đồng livres!,” Bundle nói.

“Tôi có lương lự một chút, thưa cô. Tôi không muốn đi ngay vì sẽ rất phiền khi chưa có ai thay thế, nhưng ông Mosgorovsky bảo là ông có biết một người đã từng phục vụ ở nhiều chỗ tốt và sẵn sàng có thể tới đây ngay thay tôi.”

Thế là công việc được thu xếp ổn thoả.

Bundle gật đầu. Những điều nàng nghi hoặc đều đúng. Nàng đặt câu hỏi khác:

“Ông Mosgorovsky là người thế nào?”

“Là một người Nga, điều hành Câu lạc bộ rất khôn khéo.”

Bundle thay đổi chiến thuật:

“Cũng như ta đã bảo anh, Alfred! Một trăm đồng livres là một khoản tiền lớn”

“Tôi chưa bao giờ có được một khoản tiền như thế, thưa cô” Y nói một cách chất phác.

“Anh không bao giờ nghĩ là tại đây có một cái gì đó bất hợp pháp ư?”

“Sao kia, thưa cô?”

“Ta không nói đến chuyện sòng bạc... Anh không sợ đi tù khổ sai ư, Alfred?”

“Ôi, trời!”

“Ngày hôm qua, ta có tới Scotland Yard,” Bundle nghiêm trang nói.

“Tôi sẽ làm tất cả những gì có thể làm được, thưa cô... và, tôi sẽ làm bằng mọi cách...”

“Trước hết, ta muốn thăm tất cả mọi nơi trong nhà này.”

Có tên đầy tớ rất sợ hãi theo sau, Bundle xem xét kỹ lưỡng tất cả mọi xó xỉnh và chẳng nhận thấy có gì khác thường mãi tới khi đến phòng đánh bạc nàng mới chú ý đến một khung cửa khoá.

“Đó là một lối đi ra khi có báo động,” Alfred giải thích.

“Cảnh sát không biết có cái cửa này sao?”

“Cửa đã nguy trang kỹ. Nó chẳng khác gì một cái tủ tường.”

Bundle cảm thấy một chút xúc động, bảo:

“Tôi muốn vào cái phòng sau cửa đó.”

Alfred lắc đầu:

“Không thể được đâu, thưa cô. Ông Mosgorovsky mới có chìa khoá.”

“Nhưng anh cũng phải có những chiếc chìa khác chứ.”

Nàng thấy đó là một chiếc khoá thường chẳng khó khăn gì lắm để mở bằng những chiếc chìa khoá các cửa khác. Nàng bảo Alfred đang rất lo lắng, đi tìm cho nàng các chìa khoá khác và đến chiếc thứ tư trong chùm chìa khoá y đưa, Bundle đã mở được khoá.

Tiểu thư Eileen thế là bước vào gian phòng thứ hai nhỏ và sơ sài.

Một chiếc bàn dài đặt giữa phòng, những chiếc ghế dựa đặt xung quanh bàn. Không còn thứ đồ gỗ nào khác. Hai bên lò sưởi là hai cái tủ tường và Alfred chỉ tay vào một cái, bảo cô gái:

“Đó là lối ra bí mật.”

Bundle thử mở cửa nhưng thấy một cái khoá loại tốt chỉ có một chìa để mở.

“Đúng rất là tinh xảo,” Tên đầy tớ nói.

Bundle quay lại và ngắm kỹ gian phòng, vẽ nghĩ ngợi. Vật thứ nhất mà nàng chú ý là cái cửa thông sang phòng chơi bạc được bọc đệm cách âm, không để một tiếng động nào lọt ra ngoài. Rồi nàng đưa mắt nhìn những chiếc ghế tựa: có tất cả bảy chiếc, ba chiếc mỗi bên và một chiếc trông đồ sộ hơn đặt ở một đầu bàn.

Đôi mắt nàng sáng lên vì nàng đã khám phá ra cái gì đang tìm. Gian phòng này dùng làm nơi họp của cái tổ chức bí mật đó, được đặt ở một nơi thật là thuận lợi. Người ta có thể đi vào qua phòng chơi bạc hoặc bằng lối đi bí mật và tất cả những sự để phòng có thể giải thích thật hợp lý là vì có cái sòng bạc kế bên.

Bundle trong lúc suy nghĩ, đưa một ngón tay lên mặt đá lò sưởi, Alfred liền bảo:

“Ồ! Tiểu thư sẽ chẳng thấy một hạt bụi nào đâu!”

Ông Mosgorovsky mới bảo tôi lau dọn sáng nay.

“A! Mới sáng nay?” Nàng hỏi.

“Thỉnh thoảng cũng phải lau dọn dù cái phòng này rất ít khi dùng đến.”

“Alfred, làm sao ta có thể núp trong đây.”

Tên đầy tớ sợ hãi nhìn nàng.

“Nhưng không thể được, thưa tiểu thư! Tôi sẽ bị phiền phức và mất chỗ làm ngay!”

“Cách nào thì anh cũng mất việc khi anh phải đi tù,” Bundle khô khan giải thích.

“Nhưng chẳng có chỗ nào để nấp,” Alfred rên rỉ.

Bundle bắt buộc phải công nhận điều này là đúng.

Tuy vậy nàng thấy thật phấn hứng được dẫn mình vào cuộc phiêu lưu và chiến đấu.

“Xem nào! Nhất định là phải có một chỗ” Nàng tuyên bố.

Không có một căn phòng nào lại trống như căn phòng này. Những tấm màn cũ đều được kéo lên trước cửa sổ nhưng không có màn che và đồ đạc thì chỉ có bàn và ghế.

Nàng đi tới gần cái tủ tường thứ hai và mở cửa. Bên trong, những tấm ván đặt ngang, bên trên là những chén, cốc và đồ sứ.

“Đó là bát đĩa dự trữ,” Alfred bảo.

Bundle ngắm nghía những tấm ván gỗ và hỏi:

“Có một cái tủ nào khác để chuyển những thứ này sang đó không Alfred?... Có

hả?... Tuyệt! Anh đi tìm một cái mâm và dọn tất cả đi. Mau lên! Mau!”

“Nhưng không được đâu! Muộn lắm rồi! Chỉ trong chốc lát nữa là bọn nhà bếp đến rồi.”

“Thế còn ông Mosgorovsky thì sao?”

“Ông ấy ít khi tới trước nửa đêm. Nhưng mà.... ồ! Thưa tiểu thư!”

“Đừng có nói nhiều nữa Alfred, đi tìm ngay chiếc mâm! Nếu anh chậm trễ thì sẽ phiền đấy.”

Alfred nhả mẩu bánh mặt bước đi. Y quay trở lại ngay, tay cầm mâm, biết là phản đối cũng vô ích nên làm nhanh thoăn thoắt.

Cũng như Bundle đã thấy trước, việc hạ những tấm ván xuống thật dễ dàng.

Nàng dựng chúng vào tường hậu của cái tủ và bước vào trong.

“Hừm! Khá chật chội đấy,” Nàng bảo.

“Một cái khoan ư, thưa tiểu thư?”

“Ừ”

“Nhưng tôi làm gì có cái khoan nào!”

“Láo nào! Anh còn có cả cái khoan quay to tướng nữa ấy chứ!... Nếu không tìm thấy, anh phải đi mua ngay. Nhưng tốt nhất là anh tìm được một cái ngay tại đây.”

Alfred quay ra và chỉ một lát đã quay lại với cả một bộ đồ nghề gồm nhiều mũi khoan.

Bundle chọn lấy những cái cô cần và lập tức khoan ngay một lỗ nhỏ ngang tầm với con mắt phải của mình. Phía bên ngoài nàng sửa cho khó phát hiện và không dám khoan lỗ quá to.

“Thế là xong rồi!” Nàng bảo.

“Ô! Nhưng thưa tiểu thư, thưa tiểu thư!...”

“Sao nào?”

“Tiểu thư sẽ bị phát hiện khi họ mở cửa.”

-Họ sẽ không mở được cửa - Bundle nói - Vì anh sẽ khoá lại và mang theo chìa khoá đi.

“Nhưng nếu ông Mosgorovsky đòi?”

“Anh bảo là chìa khoá bị mất,” Bundle đáp nhanh.

“Nhưng, có thể là tiểu thư bị ngắt đi trong đó.”

“Ta chẳng bao giờ ngắt cả. Nhưng, anh cũng có thể mang cho ta một ly cốc-tai vì chắc là ta cần đấy. Đóng lại cửa buồng và để các chìa khoá vào chỗ của chúng. Nào, Alfred, đừng sợ hãi quá đáng như vậy và nhớ là nếu có xảy ra chuyện gì, đã có ta nâng đỡ cơ mà.”

“Thế là xong”, nàng nghĩ thầm khi người đầy tớ trao cho nàng ly cốc-tai rồi lui ra.

Nàng không sợ y phản bội vì chắc chắn là bản năng bảo toàn sẽ ngăn y lại và hơn

nữ y có thói quen là che giấu tình cảm của mình rất khéo dưới bộ mặt của một người đầy tớ mẫu mực.

Duy nhất một câu hỏi làm nàng bận tâm: liệu mình có đoán sai cái lệnh lau dọn căn phòng của ông Mosgorovsky sáng nay không? Nếu cuộc hội họp không xảy ra đêm nay, thì cái viễn tưởng ở yên hàng giờ trong cái tủ tường chật hẹp này làm nàng hơi hoảng một chút.

Chương XIV

CUỘC HỌP CỦA "Bảy Con Số"

Những giờ phút trôi đi sau đó, Bundle thấy hoàn cảnh của mình chẳng dễ chịu chút nào. Nàng đoán là cuộc họp nếu có, sẽ nhóm vào khoảng thời gian mà câu lạc bộ hoạt động náo nhiệt nhất, tức là có thể từ nửa đêm đến hai giờ sáng.

Nàng nghĩ là chẳng mấy chốc mà trời rạng sáng thì bỗng nghe thấy tiếng động, tiếng của một chiếc chìa khoá tra vào ổ khoá. Một phút sau, đèn bật sáng, những tiếng động trong một vài lúc nàng nhận thấy từ phía xa, bật hẳn và Bundle nghe thấy tiếng rút cái chốt cửa.

Một người nào đó chắc là từ phòng chơi bạc bước vào và trong một lát thấp thoáng trước cái lỗ nhỏ của cánh cửa tủ tường. Nàng nhận thấy đó là một người đàn ông to lớn, vai rộng, có hàm râu rậm đen. Bundle chợt nhớ ra là đã nhìn thấy gã ngồi trước bàn chơi bài tối hôm trước. Chắc hẳn đó là chủ nhân câu lạc bộ, lão người Nga Mosgorovsky khủng khiếp.

Tim trong ngực Bundle đập nhanh hơn một chút và chẳng giống mấy với cha mình, lúc này nàng tỏ thái độ về tư thế vô cùng bất tiện của mình.

Người Nga đứng vuốt râu cạnh chiếc bàn một lát rồi moi túi lấy đồng hồ ra xem. Gã nhún vai về thái độ lại cho tay vào túi lấy ra một vật gì đó rồi bước ra xa một chút, làm cho cô gái không sao nhìn thấy được nữa.

Khi gã lại hiện rõ trước cái lỗ ngắm nhỏ, tiểu thư Eileen suýt bật tiếng kêu ngạc nhiên vì khuôn mặt gã trùm một mặt nạ lạ kỳ. Nó không áp sát vào mặt mà đó chỉ là một mảnh vải thả xuống từ trần che toàn bộ khuôn mặt và có hai khe hở ngang tầm hai mắt. Phần trên mảnh vải lượn tròn theo khuôn một chiếc mặt đồng hồ mà đôi kim chỉ đúng sáu giờ.

"Bảy Con Số"! Bundle nghĩ.

Cũng cùng lúc đó, bảy tiếng gõ nhẹ nhẹ.

Mosgorovsky đi ngang qua giữa phòng bước tới phía mà Bundle biết đó là cửa của cái tủ tường giả. Có tiếng lạch cạch rồi có những tiếng chào trao đổi bằng tiếng nước ngoài.

Bundle chẳng phải chờ lâu để nhìn thấy những người mới tới: họ cũng mang mặt nạ mặt đồng hồ có kim chỉ, người thì bốn giờ, người thì năm giờ. Hai nhân vật này ăn vận y phục buổi tối nhưng có những điểm khác nhau: một người, một thanh niên thanh mảnh đáng lịch sự mặc một bộ áo quần cắt may thật khéo, rất đằm dáng

nhưng không phải hoàn toàn phong cách vương quốc Anh. Người kia gầy và mềm mại, ăn vận bình thường và Bundle đã đoán được quốc tịch trước khi nghe thấy tiếng nói của anh la dùi dằng với những âm sắc xứ Ái-nhĩ-lan pha trộn âm sắc Mỹ quốc.

“Tôi thấy là chúng ta đã tới cuộc họp nhỏ này sớm nhất,” Chàng thanh niên đáng thanh lịch nói bằng tiếng Anh rất chuẩn nhưng chưa sôi lắm..

Bundle gắng tìm hiểu xem anh ta thuộc quốc tịch nào. Mới nghe anh ta nói thì tưởng là người Anh, nhưng cách phát âm đã làm cho ý đó không đứng vững. Có thể đó là một người Áo, người Hung hoặc cũng có thể là người Nga. Người Mỹ qua sang phía bàn bên kia và Bundle nghe thấy tiếng kéo ghế.

“Một giờ” đạt nhiều thắng lợi,” Anh ta nói.

“Năm giờ” nhún vai:

“Nếu ta không xông pha hiểm nguy thì...” Anh ta bắt đầu...

Nhưng giữa lúc đó thì lại bầy tiếng gõ, Mosgorovsky tiến ra phía cái cửa bí mật

Trong một lúc Bundle chẳng nghe được gì rõ ràng vì tất cả những thành viên này đều ở ngoài cái lỗ ngấm của nàg, nhưng bất chợt, lão râu xồm nói to:

“ Xin cho khai mạc phiên họp.

Ông ta đến gần bàn, ngồi xuống chiếc ghế tựa cạnh cái ghế bành ở đầu bàn.

Ngồi chỗ này, ông ta đối diện với chiếc tủ tường trong đó có Bundle. Chàng trai thanh lịch ngồi cạnh ông ta. Chiếc ghế thứ ba ở bên này, nàg không nhìn được nhưng người đàn ông Mỹ mang số 4 đi qua trước mắt nàg để tới đó ngồi.

Phía bên kia bàn, Bundle chỉ nhìn thấy hai chiếc ghế. Một bàn tay nắm lấy chiếc ghế ở giữa và đẩy. Rồi một người nào đó đi qua rất nhanh trước tủ tường và đến ngồi đối diện với Mosgorovsky. Thấy rõ là những người ngồi ở dãy ghế này quay lưng lại với Bundle, nhưng nàg chú ý đặc biệt tới bờ vai rất đẹp của một người đàn bà nào đó ăn vận rất hở hang. Chính bà này cất tiếng nói đầu tiên, một giọng thâm trầm có âm sắc nước ngoài, thánh thót. Bà ta vừa nói vừa nhìn vào chiếc ghế bành để trống:

“Thế là chúng ta sẽ không được nhìn thấy số 7 tối nay? Chẳng lẽ chúng ta chẳng bao giờ nhìn thấy số 7?”

“Có lẽ đúng như vậy!,” Người Mỹ nói.

“Tôi chẳng khuyên bạn tin như vậy đâu, anh bạn ạ” Người Nga nhẹ nhàng nói.

Một lát im lặng... “Một sự yên lặng nặng nề”, Bundle nghĩ. Nàg vẫn tiếp tục nhìn cái lưng đẹp đẽ trước mặt mình. Dưới xương bả vai phải có một dấu hiệu nhỏ màu nâu đen càng làm tôn lên màu trắng của làn da.

Bundle xem như cụm từ “một cuộc phiêu lưu kỳ thú” thật là phù hợp với người đàn bà xinh đẹp này vì nàg chắc chắn là bà ta có một khuôn mặt kiều diễm rám nâu của dòng giống slave với đôi mắt đắm đuối.

Nàg trở lại thực tế vì giọng nói của lão người Nga coi như giữ vai trò chủ tọa trong

cuộc họp.

“Chúng ta hãy tiếp tục thảo luận. Trước hết chúng ta hay tỏ lòng kính trọng với người bạn vắng mặt của chúng ta: bạn số 2,” Và ông làm một cử chỉ lạ lùng chỉ vào chiếc ghế đã quay ra phía sau đặt cạnh người đàn bà. Mọi người làm theo.

“Bạn có nhận được báo cáo của số 2 không?” Người Mỹ hỏi.

“Tính đến lúc này, tôi chẳng nhận được gì cả...”

Ông ngừng lại một lát rồi tiếp:

“Tôi không thể hiểu...”

“Bạn tin là bạn ấy có thể... bị lạc ư?”

“Có thể như thế.”

“Hay nói một cách khác” “Năm giờ” nhẹ nhàng nói. Bạn ấy gặp nguy hiểm?

Anh ta nói câu này với một vẻ gì như vui thích.

Người Nga làm một cử chỉ khẳng định.

“Phải, có sự nguy hiểm. Họ bắt đầu để ý chúng ta... nghi ngờ địa điểm này. Tôi biết là nhiều người chúng ta bị theo dõi.”

Ông lạnh lùng nói thêm:

“Phải làm cho chúng câm miệng hến.”

Bundle cảm thấy ớn lạnh suốt dọc xương sống. Nếu bị phát hiện, liệu người ta có làm cho nàgng câm miệng hến?

Nhưng một từ làm nàgng chú ý

“Như vậy không có gì tiết lộ ở Chimneys chứ?”

“Không, không có gì.”

Số 5 nghiêng mình về phía trước tuyên bố:

“Tôi cũng đặt cùng một câu hỏi như Anna:”

Hội trưởng của chúng ta, số 7 đó, người đã tạo nên chúng ta, hiện nay ở đâu? Vì sao chúng ta chẳng bao giờ nhìn thấy ông ấy?

“Số 7,” Người Nga đáp.

“Lúc nào bạn cũng nói như vậy...”

“Tôi cũng sẽ nói thêm điều khác nữa,” Mosgorovsky tiếp.

Im lặng một cách lúng túng.

“Chúng ta hãy tiếp tục,” Mosgorovsky điềm tĩnh nói.

Bundle giở tai vì mãi tới lúc này nàgng chưa nhìn thấy cũng chưa nghe thấy tiếng nói của số 3.

Tiếng nói này nhỏ, dịu dàng, hơi khó hiểu, đúng là tiếng nói của một người Anh được giáo dục tốt.

“Thưa có.”

Những tờ giấy được trải lên bàn, và mọi người cúi xuống xem. Một lát sau,

Mosgorovsky ngừng đầu lên hỏi:

“Thế còn danh sách khách mời?”

“Thưa đây.”

Người Nga cầm tờ giấy, cất tiếng đọc:

“Ngài Stanley Digby, ông Terence O'Rourke, ngài Oswald và phu nhân Coote, ông Bateman, nữ bá tước Anna Radzky, bà Macatta, ông James Thesiger...”

Y ngừng lại, hỏi nhanh:

“James Thesiger là ai vậy?”

Người Mỹ cất tiếng cười:

“Ô! Chẳng cần bận tâm tới nó! Đó là một thằng ranh ngu dại...”

Người Nga tiếp tục đọc:

“Herr Eberhard và ông Eversleigh. Hết.”

“Thật ư? - Bundle lẩm bẩm - Thế còn cái cô gái duyên dáng, tiểu thư Brent này?”

“Có vẻ như chẳng có ai đáng ngại trong đó” Mosgorovsky nói và nhìn xung quanh bàn... Tôi đặt vấn đề là giá trị phát minh của Eberhard còn gì phải nghi hoặc nữa không?

“Ba giờ” đáp gọn:

“Chẳng còn gì.”

“Về phương diện thương mại thì nó phải đáng giá hàng triệu,” Người Nga nói.

Bundle nghĩ là sau mặt nạ ông ta phải có một nụ cười thật là kiêu hãnh.

“Phải,” Gã nói tiếp.

“Cũng đáng giá một vài mạng sống” Số 5 vừa cười vừa nói.

“Nhưng bạn có biết những người phát minh bây giờ ra sao không?,” Người Mỹ nói.

-Một người như ngài Oswald Coote chẳng bao giờ mắc sai lầm - Mosgorovsky nói.

“Với tư cách là phi công,” Số 5 tuyên bố.

“Tôi thấy là,” Mosgorovsky nói.

“Con gái huân tước Caterham, tiểu thư Eileen Brent.”

“Bauer lẽ ra phải đề phòng để tránh chuyện đó, hẳn đã có phần thiếu cẩn trọng đó. Wade đề gửi thư cho ai?”

“Cho cô em của gã thì phải” Số 3 đáp.

“Thật tai hại,” Mosgorovsky nói.

“Tiếng đồn lan đi khắp mọi chỗ về chuyện bọn trẻ bắn chim” Người Mỹ nói.

“Rất tốt, chẳng có gì cần thêm nữa, nếu không chỉ hết lời khen ngợi cô bạn thân” “Một giờ” và chúc cô may mắn trong vai trò cô sẽ phải sắm.”

“Hoan hô Anna!” Số 5 kêu lớn.

Cả cử tọa vừa làm hiệu bằng tay mà Bundle đã thấy vừa nhắc lại:

“Hoan hô Anna!”

"Một giờ" chào và đứng lên. Những người khác làm theo và lần đầu Bundle nhìn thấy số 3 đang giúp người thiếu phụ trẻ xỏ tay vào áo khoác. Số 3 là một người đàn ông to khỏe.

Rồi những hội viên đi ra bằng cái cửa bí mật mà Mosgorovsky đóng lại sau họ.

Ông ta đứng lại một lát và Bundle nghe thấy ông ta đi sang phòng đánh bạc, rồi ra ngoài, sau khi tắt điện. Mãi đến hai tiếng đồng hồ sau, Alfred xanh tái vì lo sợ mới đến giải phóng cho Bundle.

Cô gái tê dại khắp chân tay mình mẩy.

"Ôi giờ! Thật là kinh khủng, phải không tiểu thư!"

"Chẳng đến nỗi nào," Bundle tuyên bố.

"Đúng là ơn trời như tiểu thư nói đó! Tôi run suốt cả buổi tối! Đó là những con người kỳ cục!"

"Rất kỳ cục!," Bundle vừa nói vừa dùng bàn tay xoa bóp các cánh tay và các bắp chân cho máu lưu thông.

Chương XV

CUỘC ĐIỀU TRA

Bundle về nhà khoảng sáu giờ sáng, nhưng mới chín rưỡi nàng đã dậy, mặc váy áo rồi gọi điện thoại cho Jimmy Thesiger. Sự mau chóng đáp lại của Jimmy làm nàng ngạc nhiên nhưng ngay sau đó anh ta giải thích là sửa soạn để đi tham gia vào cuộc điều tra.

“Tôi cũng vậy,” Bundle bảo.

“Cô có muốn tôi đưa cô đi bằng xe của tôi không? Chúng ta có thể nói chuyện trên đường đi.”

“Rất tốt, nhưng phải đi sớm hơn một chút vì tôi muốn anh đưa giúp tôi đến tận Chimneys mà ở đó viên Chánh cảnh sát phải đến tìm tôi.”

“Ồ! Tại sao vậy?”

“Vì đó là một con người dễ thương.”

“Và cả tôi cũng vậy chứ!” Jimmy nói.

“Ồ anh ấy ư?... Anh là một chàng trai ngờ nghệch, ít ra là tôi đã được nghe như thế tối hôm qua!”

“Ai nói?”

“Một người Mỹ. Đó là...”

“Có thể tôi ngờ nghệch... nhưng tôi không cho phép những người Mỹ bảo tôi như vậy. Cô ở đâu tối qua?”

Nhưng Bundle vội ngắt lời anh.

“Chính là việc đó mà tôi muốn nói với anh. Hẹn chốc nữa nhé...” Và nàng gác máy làm cho Jimmy hoang mang. Nếu anh không cảm thấy cô gái có chút hấp dẫn nào thì ít ra anh cũng đánh giá cao về các khả năng của nàng.

“Cô ta chắc là đã làm cái gì táo tợn đây, mình chắc thế” - Anh nghĩ và ăn nhanh bữa điểm tâm.

Hai mươi phút sau chiếc xe nhỏ hai chỗ ngồi của anh dừng bánh trước ngôi nhà gia đình Caterham, phố Brook Street. Bundle bước xuống bậc tam cấp chạy ra.

Jimmy nhận thấy mắt cô có quầng thâm và dáng dấp trông như một người mất ngủ.

“Nào, cô đã nảy ra những ý đồ đen tối gì vậy?” Anh nói trong khi chiếc xe lăn bánh rời vùng ngoại ô.

“Tôi sẽ nói cho anh biết, nhưng không được hỏi gì khi tôi chưa kể hết đấy.”

Câu chuyện của Bundle thật dài và Jimmy phải thật tỉnh táo nắm tay lái để xe tránh tai nạn có thể xảy ra.

Khi tiểu thư Eileen kể xong, anh thở dài, chăm chú nhìn cô, hỏi:

“Cô không nhạo tôi đấy chứ?”

“Sao kia?”

“Tôi tưởng như đang nằm mơ ấy.”

“Tôi thì chẳng ngạc nhiên về chuyện đó” Cô gái nói.

“Tất cả cái đó thật khó tin,” Jimmy nói tiếp.

“Đúng vậy; tôi cũng thế. Nhưng không phải đó là lý do để cho người ta không bao giờ gặp như thế trong đời sống thực.”

“Tất nhiên rồi” Jimmy công nhận.

-Dù sao thì... sự hoang tưởng cũng vẫn phải dựa trên thực tế vì nếu không bao giờ có biến cố xảy ra thật thì làm sao người ta có thể bịa đặt ra được chuyện nọ chuyện kia.

“Đúng là có sự thật trong câu chuyện này” Jimmy- gật gù. Nhưng, tôi vẫn phải cứ tự hỏi có đúng là tôi đang thức không.

“Tôi cũng có cảm giác như vậy.”

“Cuối cùng, cứ cho là như thế đi. Xem nào: một người Nga, một người Mỹ, một người Anh..., một người Áo hoặc Hung, một bà quốc tịch chưa xác định và có thể là người Ba Lan... đó, một mẫu nhân vật của tất cả các quốc gia!”

“Và còn người Đức, anh quên à?” Bundle nói.

“Ồ!,” Jimmy nói chậm rãi.

“Số 2, người vắng mặt, chắc đó là Bauer tên người hầu tùy tùng. Hình như đó là điều chắc chắn căn cứ vào điều họ nói về một báo cáo chưa nhận được... dù là tôi chẳng hiểu được vì có gì mà họ cho theo dõi lâu đài Chimneys...”

“Chắc là có điều gì đó liên quan tới cái chết của Gerald Wade,” Jimmy bảo.

“Họ phê phán tay này là đã không tìm được bức thư của Gerry.”

“Chuyện thật rõ ràng sáng tỏ và tôi phải xin cô thứ lỗi vì bước đầu đã tỏ ý không tin, cô Bundle! Nhưng tất cả những gì cô kể, mới nghe thật khó chấp nhận. Cô nói là họ biết tôi tuần sau sẽ tới Wyvern Abbey ư?”

“Phải. Và cũng vì chuyện này mà người Mỹ bảo là chẳng cần phải băn khoăn nhiều vì anh chỉ là một anh chàng non trẻ ngờ nghệch mà thôi.”

“A!,” Jimmy kêu to và ấn mạnh nút tăng tốc làm chiếc xe chồm lên.

Anh im lặng một lát rồi hỏi:

“Có phải cô nói với tôi là nhà phát minh người Đức có tên là Eberhard?”

“Vâng, nhưng sao kia?”

“Chờ một chút. Tôi nhớ một kỷ niệm... Eberhard,... Eberhard, phải tôi chắc đúng là

cái tên đó.”

“Có vấn đề gì vậy?”

“Đây này: Eberhard là một nhân vật khám phá ra một phương pháp mới để luyện thép. Tôi không thể cho cô những công thức kỹ thuật vì tôi không đủ trình độ chuyên môn, nhưng tôi biết là ông ta đã thành công trong việc làm cho thép có độ bền cứng đến mức một sợi thép thôi đã sánh ngang được với một thanh sắt dày về độ dai bền.”

Eberhard phụ trách công việc hàng không và người ta có thể giảm đáng kể trọng lượng của một chiếc phi cơ và ngành hàng không sẽ hoàn toàn thay đổi. Tôi tin là ông ấy đã biến phát minh của mình cho chính phủ Đức, nhưng chính phủ này đã từ chối một cách khá sỗ sàng vì thấy phát minh còn có một thiếu sót nào đó. Thế là Eberhard bắt tay vào việc, khắc phục được thiếu sót và mọi khó khăn trong quá trình thực hiện, nhưng bị chạm lòng tự trọng về thái độ của những người đồng bang ông ta nguyên là sẽ không cho toàn nước Đức được hưởng lợi về phát minh của mình. Tôi đã cho là tất cả chuyện đó không có cơ sở, nhưng bây giờ lại dường như là sự thực.

“Đúng vậy, Bundle nói ngay” Anh có lý đấy Jimmy ạ. Eberhard có thể là đã đặt vấn đề với chính phủ ta. Người ta đã tham khảo hoặc sắp tham khảo ý kiến, của ngài Oswald Coote và sắp tổ chức một thứ như là một cuộc hội thảo chính thức ở tu viện Wyvern. Ngài Oswald, Lomax, bộ trưởng không quân và Eberhard sẽ gặp gỡ tại đây. Ông người Đức sẽ mang theo sơ đồ hoặc bản vẽ, và... cái gì đó tôi chưa nhớ tên...

“Công thức” Jimmy gợi ý.

“Cho là công thức đi. Ông ta có cái đó trên mình và... Bảy Con Số muốn đánh cắp của ông ta. Lão người Nga bảo là nó đáng giá tới hàng triệu.”

“Có thể như thế lắm” Jimmy xác nhận.

“Một người khác còn tuyên bố là nó còn đáng giá mấy mạng người nữa kia.”

“Chúng chẳng lường lự gì một khi thấy cần phải loại đi người nào đó,” Jimmy nói, khuôn mặt như sắt lại.

“Anh ấy chẳng nói một tiếng nào khác nữa,” Bundle đáp.

“Tôi rất muốn biết tường tận tất cả những gì mà cậu ta nắm được về vấn đề này,” Jimmy nói.

“Cái gì kia?”

“Tôi hơi bị hoang mang một chút. Nạn nhân tới là ai đây? Tôi nghĩ là đây không phải việc mà một cô gái nên dính vào.”

Bundle cười một cách bất đắc dĩ. Chắc là Jimmy đã phải cân nhắc lâu lắm để đặt cô vào cùng hàng với Lorraine Wade.

“Có nhiều cơ may để nạn nhân tiếp theo đó là anh chứ không phải tôi đâu” Nàng vui vẻ nhận xét.

“Và nếu chúng ta đi trước một bước bằng cách loại trừ kẻ nào đó trong số địch thủ

của mình? Sáng nay sao thấy mình say máu tợn? Cô có tin là sẽ nhận ra một vài đứa trong số cô đã được ngắm kỹ đêm qua nếu lại gặp không?”

Bundle lưỡng lự.

“May ra thì tôi có thể nhận ra số 5. Hẳn có điều bộ thật hần học mỗi khi mở miệng khiến tôi chú ý.”

“Thế còn người Anh?”

Bundle lắc đầu:

“Đó là người mà tôi ít thấy nhất, chỉ nhìn thoáng qua, giọng nói bình thường. Hẳn rất to con, đó là điểm duy nhất tôi có thể nói về con người này.”

“Nhưng có một phụ nữ” Jimmy tiếp. Chắc là người có thể dễ dàng nhận thấy hơn cả.

“Ít cơ may để gặp lại nhân vật này. Chắc là mục được trao nhiệm vụ chài các bộ trưởng để moi những bí mật quốc gia khi những vị này quá chén! Ít ra thì những việc như thế thường xảy ra trong tiểu thuyết. Thực tế, một bộ trưởng duy nhất mà tôi quen biết thường chỉ uống nước nóng với vài giọt chanh thôi. Lấy thí dụ như Georges Lomax. Anh có thể tưởng tượng là ông ta bị một phụ nữ xinh đẹp nước ngoài quyến rũ được không?”

Jimmy làm một cử chỉ để nói là một giả thuyết như vậy là hoàn toàn vô lý.

“Và người bí ẩn, số 7? Lai lịch của hẳn, cô có nắm được gì không?”

“Không biết một tí gì. Cũng theo như trong tiểu thuyết, đó phải là một nhân vật mà tất cả chúng ta đều quen biết.”

“Nếu lại chính là Georges Lomax?”

Bundle lắc đầu.

“Trong tiểu thuyết thì đó thật là tuyệt vời,” Nàng nói. Nhưng khi mà người ta biết rõ Lomax..

Jimmy đồng tình.

Cuộc trao đổi kéo dài một thời gian, anh vô tình cho xe chạy chậm lại. Vì vậy khi tới Chimneys, họ đã thấy đại tá Melrose đang chờ.

Jimmy được giới thiệu với ông và cả ba người cùng tới nơi tiến hành cuộc điều tra.

Cũng như Cảnh sát trưởng của địa phương đã báo trước, cuộc điều tra tiến hành thật đơn giản.

Bundle khai báo, ông bác sĩ cũng thế. Người ta kết luận đó là một cái chết tình cờ do trúng đạn của bọn trẻ tập bắn chim ở khu vườn cây bên cạnh. Khi cuộc khai cung kết thúc, đại tá Melrose sẵn sàng đưa Bundle về Chimneys và Jimmy Thesiger thì trở về Luân Đôn. Câu chuyện của Bundle làm anh rất xúc động, về tới nhà, anh gọi điện thoại cho Lorraine, anh nói với cô:

“Tôi, Jimmy đây. Tôi nghĩ là cô muốn biết kết quả của cuộc điều tra phải không.

Người ta đã kết luận đó là một cái chết ngẫu nhiên thôi.”

“Thật thế ư?”

“Phải. Nhưng tôi cho là có điều gì đó khuất tất. Theo ý tôi thì viên khám cấp đã được rả tai trước. Một kẻ nào đó muốn chìm vụ này đi... Lorraine này...”

“Vâng.”

“Đã xảy ra nhiều sự biến lạ lùng. Cô rất thận trọng đấy chứ?”

Cô gái vội kêu lên đầy lo lắng:

“Nhưng sao vậy Jimmy? Anh bị nguy hiểm ư?”

Anh cất tiếng cười:

“Ồ tôi thì giống như một sinh vật bất tử. Xin chào cô bé” Anh đặt ống nghe xuống, lặng yên nghĩ ngợi một lát rồi gọi Stevens.

“Cậu có thể đi mua cho tôi một khẩu súng ngắn không?” Anh hỏi.

“Một khẩu súng ngắn ư, thưa ông?”

Nhưng như một người hầu mầu mực, hắn không tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Loại súng như thế nào thưa ông?”

“Ta muốn có một thứ mà chỉ cứ bóp cò và để nguyên ngón tay như thế là đạn nổ liền liền.”

“Một khẩu súng tự động, thưa ông?”

“Đúng đấy,” Jimmy nói.

Stevens khẽ kín đáo cười thầm:

“Phần lớn những ông lớn người Mỹ mà tôi biết thường có vật gì đó khác lạ nhét túi quần sau đó, thưa ông” Hắn nhận xét.

Jimmy Thesiger cất tiếng cười.

Chương XVI

CUỘC HỌP Ở TU VIỆN

Bundle tới tu viện Wyvern bằng ô tô vào giờ uống trà, ngày thứ sáu. Georges Lomax vội vã ra đón.

“Eileen thân mến,” Ông ta nói.

“Tôi rất muốn tới đây!” Bundle giả dè nói.

“Bà Maccata sẽ tới bằng chuyến tàu cuối cùng,” Lomax nói thêm.

“Tôi có biết ông Thesiger” Bundle nói và trịnh trọng bắt tay Jimmy.

Cô nhận thấy anh rẽ ngói giữa để trông cho có vẻ chững chạc hơn.

“Nghe này,” Jimmy thì thầm nhanh trong khi Lomax bước ra xa.

“Bill” Bundle nói vẻ khó chịu.

“Tại sao không?,” Jimmy bảo.

“Ô! Tôi biết lắm chứ. Bill là một chàng trai cũng khá, nhưng cậu ta tính hay quấy phá lại hớ hênh!”

“Đúng thế, cậu ta chẳng thông minh lắm,” Jimmy nói.

“Có thể anh có lý. Anh ta tiếp nhận thông tin của anh ra sao?”

“Làm cho cậu ta hiểu sự việc không phải là chuyện dễ nhưng tôi kiên trì và đã thành công. Nhất định cậu ta sẽ tận lực giúp chúng ta đến chết thôi, có thể nói thế...”

Lomax trở lại với họ.

“Tôi phải giới thiệu với Eileen: Ngài Stanley Digby, tiểu thư Eileen Brent, ông O’Rourke.”

Ông bộ trưởng không quân nhỏ con, người tròn trĩnh có nụ cười dễ mến; ông O’Rourke, một chàng trai to lớn, mắt xanh, mẫu người Ái-nhĩ-lan đậm nét. Ông vui vẻ chào đón Bundle.

“Thế mà tôi cứ tưởng,” Ông ta khẽ thì thào.

“Xuyt,” Bundle nói.

“Tôi tưởng là cô biết ngài Oswald Coote” Lomax tiếp tục giới thiệu.

“Chúng tôi chưa từng gặp nhau bao giờ” Bundle cười đáp và đối diện với bà Coote, nàng bảo cha nàng đã ca ngợi nhiều vẻ tài trí của hai ông bà.

Ngài Oswald xiết mạnh tay Bundle làm nàng khẽ cau mày. Còn phu nhân Coote sau khi nghiêng mình về gượng gạo bèn quay sang phía Jimmy dường như hoan hỉ được nhìn thấy chàng.

Bất chấp thói quen xấu là chuyện xuống ăn điểm tâm muộn giờ của Jimmy, phu

nhân Coote vẫn có một sự ưu ái nào đó đối với chàng trai dễ thương có gương mặt hồng hào này. Cái dáng vẻ linh hoạt của chàng đã làm bà thích. Bà cảm thấy có ý muốn của một người mẹ sửa cho chàng những thói xấu và rèn cho chàng thành một con người chăm chỉ.

“Ông Bateman” Lomax giới thiệu ngắn gọn.

“Và một chàng trai gương mặt xanh xao nghiêm nghị nghiêng mình trước tiểu thư Eileen.”

“Bây giờ,” Ông chủ nhà tiếp tục.

Bà này, một lúc trước đó trò chuyện với Bateman, ngồi trên đi-văng hai chân bắt chéo một cách khá táo bạo, tay cầm một cái tẩu hút thuốc lá dài ngoẵng nạm ngọc lam.

Bundle nghĩ là mình chưa bao giờ được đứng trước một người đàn bà đẹp như thế. Bà có đôi mắt to xanh biếc, mái tóc đen huyền, làn da mịn màng, một chiếc mũi hơi dẹt kiểu người Slave, thân hình mảnh dẻ và mềm mại, đôi môi đỏ chót.

Bà kêu lên:

“Bà Macatta phải không?”

Nhưng khi Lomax đáp không phải là bà Macatta và giới thiệu Bundle, bà bá tước gật đầu một cách thờ ơ và lại tiếp tục câu chuyện với anh chàng Bateman bệ vệ.

Jimmy thì thào vào tai cô gái:

“Chắc là Pongo đã bị người đẹp Slave mê hoặc rồi. Thôi hãy ra đây uống trà.”

Hai người tới gần ngài Oswald Coote, ông này nói với Bundle.

“Lâu đài Chimneys của nhà cô rất đẹp!”

“Tôi rất hài lòng được ngài khen.”

“Nhưng nó rất cần được sửa sang lại cho hợp với thời nay- Nhà đại kỹ nghệ tiếp tục nói” Tôi vừa mới thuê cái lâu đài của công tước d' Alton trong vòng ba năm trong khi chờ đợi tìm mua một dinh cơ khác. Tôi cho là thân phụ của cô không có quyền phát mại Chimneys, dù rất muốn bán, có phải thế không?

Bundle như có một viễn tưởng về một nước Anh mà ở đó có rất nhiều ông Coote với rất nhiều lâu đài như Chimneys... mà tất cả, tất nhiên như thế, đều được tân trang.

Nàng thấy vô cùng ác cảm với ông này. Tuy biết thật vô lý. Rõ ràng là nếu đem so sánh huân tước Caterham với ngài Oswald Coote thì ông này trội hơn hẳn vì cá tính mạnh mẽ của ông làm lu mờ tất cả những người khác. Tuy vậy, ngoài những kiến thức chuyên môn và nghị lực phi thường ra thì có thể ngài Oswald là một người cực kỳ ngu dốt. Còn huân tước Caterham là một người thông thạo mọi cách thức tế nhị để hưởng thụ tất cả những gì có ở trên đời mà về khoản này thì ngài Oswald mù tịt.

Trong lúc mê mải trong những suy nghĩ trên đây thì Bundle được biết Herr

Eberhard đã tới nhưng phải nằm dài vì bị đau đầu. Khi trèo lên thang gác, nàng cảm thấy vui vui vì thấy mình là một người khách được trông đợi tuy có bị giảm đi phần nào vì sợ đụng đầu với bà Macaita đáng sợ.

Khi bước xuống, mình vận một áo dài có đăng ten đen trông thật nghiêm nghị, nàng bị xúc động mạnh: một ông mang bộ đồng phục của một đầy tớ tùy tùng đứng ở tiền phòng. Bóng người lùn thấp dễ nhận thấy và Bundle ngờ ngác dừng lại:

“Ngài Cảnh sát trưởng Battle!” Nàng thì thào.

“Phải, chào tiểu thư Eileen.”

“Có phải ông tới đây để, để...”

“Để để mắt tới những biến cố...”

“Tôi hiểu.”

“Cái thư đe dọa làm cho Lomax lo sợ,” Battle nói tiếp.

“Nhưng ông không thấy là...” Bundle chợt ngừng lại không dám nói là cách nguy trang của ông khá lộ liễu, chẳng mấy ai không nhận ra.

“Cô nghĩ rằng,” Ông ta thản nhiên nói.

“Thú thực là... đúng vậy” Bundle thú nhận.

Bóng một nụ cười lướt trên gương mặt bất động của ngài Cảnh sát trưởng Battle.

“Và cô sợ rằng như vậy bọn tội phạm sẽ đề phòng phải không? Thế nào! tiểu thư Eileen, sao lại không nhỉ?”

“Sao lại không?” Bundle ngây thơ nhắc lại.

Battle thông thả lắc đầu.

“Chúng ta chẳng muốn làm rùm beng, phải không nào,” Ông nói.

Bundle nhìn ông thán phục. Chẳng khó khăn gì mà nàng không hiểu là sự xuất hiện bất ngờ của một nhân vật nổi tiếng như ông Cảnh sát trưởng Battle có thể làm kinh hoàng những kẻ có âm mưu xấu.

“Muốn làm một siêu thủ, đó là điều sai lầm,” Nhà thám tử tuyên bố.

Bundle bước đi và tự hỏi: không biết đa số khách mời ở đây đã biết trước có người của Scotland Yard chưa hoặc là rồi đây sẽ biết.

Georges Lomax đứng ở giữa phòng khách, đôi mày cau lại, một điện tín trên tay.

“Đúng là chuyện bức mình. Tôi nhận được bức điện của bà Macatta nói là không tới với chúng ta được. Các con của bà lên quai bị.”

Bundle cảm thấy nhẹ cả người, nhưng Georges lại nói về tiếc nuối:

“Tôi phiền bức phần lớn là vì cô, tiểu thư Eileen ạ vì tôi biết là cô muốn làm quen với bà ta biết chừng nào. Bà bá tước cũng sẽ rất hận đó.”

“Ồ! Cái đó chẳng sao cả,” Bundle nói.

“Đó là một căn bệnh rất phiền phức và nguy hiểm nhưng tôi tin là chẳng dễ gì mà lây lan được. Dù sao thì, nữ bá tước Macatta chắc chắn không thể làm cho chúng ta

bị lây quai bị được. Đó là một phụ nữ có những nguyên tắc rất linh hoạt và có ý thức trách nhiệm cao đối với cộng đồng. Trong cái thời đại nỗ lực toàn quốc gia này, tất cả chúng ta đều phải...”

Nhưng thấy là sắp sa vào một bài diễn văn, Lomax đột ngột dừng lại và nói tiếp:

“Thôi để tới lần sau. Vả lại, với cô thì chẳng có gì nguy hiểm tại nhà mình, còn về phần bà bá tước thì than ôi! Bà chẳng còn ở lâu với chúng ta đâu.”

“Bà ta là người Hung phải không ạ?” Bundle hỏi vì nàng quan tâm đến người đàn bà này.

“Đúng. Chắc là cô đã được nghe về Đảng của những Thanh niên Hung. Bà bá tước là một trong những lãnh tụ của đảng này. Bà rất giàu, goá chồng rất sớm, đã cống hiến tất cả của cải và tài năng cho sự nghiệp chung. Riêng bà phụ trách về vấn đề tử vong của trẻ thơ lúc này đang xảy ra thật khủng khiếp ở Hungari. Tôi... A! Kìa Herr Eberhard!”

Nhà phát minh người Đức trông trẻ hơn là Bundle tưởng. Không thể quá cái tuổi ba mươi ba hoặc ba mươi tư.

Dáng vẻ có chút gì đó thiếu lịch lãm dường như đang có điều chi khó chịu, tuy nhiên anh không có gì tỏ ra vẻ ác cảm cả. Đôi mắt màu xanh của anh có cái nhìn dè dặt và những thói xấu mà Bill nhận thấy ở anh, thí dụ như cắn móng tay thì Bundle cho là đó là lúc anh ta bị kích động chứ chẳng phải vì lý do gì khác.

Thanh mảnh và nhỏ con, anh như một bệnh nhân thiếu máu. Anh nói chuyện một chút với Bundle bằng một thứ tiếng Anh thiếu tự nhiên và cả hai mừng vui chào đón ông O' Rourke vui tính.

Sau một lát, Bill vụng về đi vào. Anh tới gần tiểu thư Eileen có vẻ hoang mang một mõi.

“Chào Bundle. Tôi biết là cô ở đây, nhưng tôi bận việc suốt ngày, nếu không thì đã đến chuyện trò với cô rồi.”

“Công việc quốc gia hôm nay nặng nề đến thế kia ư?” O'Rourke hỏi đầy vẻ cảm tình.

Bill thở dài.

“Tôi không rõ chủ của ông ra sao,” Anh nói.

“Hình như cậu vừa đọc một bài học thuộc lòng thì phải” Jimmy vừa bước vào, nói.

Bill nhìn chàng vẻ trách móc:

“Chẳng ai biết,” Anh buồn rầu nói.

“Thí dụ như cậu bắt buộc phải trông nom chăm sóc bà nữ bá tước,” Jimmy nói giọng nhạo báng.

“Sao lại thế được?” Bundle hỏi.

“Sau bữa uống trà,” Jimmy cười nói.

“Tôi không sao mà từ chối được” Bill nói và mặt đỏ bừng bừng.

Bundle cảm thấy hơi lo ngại vì cô biết điểm yếu của William Eversleigh đối với phái đẹp. Trong tay một người đàn bà như bà bá tước, anh sẽ giống như một cục bunnhào và nàng tự hỏi thêm một lần nữa là Jimmy liệu có nhằm để đặt niềm tin vào anh ta không.

“Bà bá tước, Bill nhận xét” Là một phụ nữ duyên dáng và rất thông minh. Bà ấy, trong khi đi tham quan ngôi nhà, đã đặt ra cho tôi đủ các câu hỏi.

“Những câu hỏi về loại gì?” Bundle hỏi ngay.

Nhưng Eversleigh đáp khá lơ mờ:

“Ồ! Tôi chẳng còn nhớ nữa... về lịch sử của tu viện, những đồ gỗ cổ, v.v...”

Gữa lúc đó, bà bá tước, hơi hớn hển bước vào phòng khách. Bà lộng lẫy trong chiếc áo dài nhung đen thật đom dáng.

Bill đi tới ngay gần bà và chàng thanh niên bệ vệ, mắt mang kính bắt chước chàng.

“Bili và Pongo, cả hai đều bị tiếng sét” Jimmy Thesiger cười nhận xét.

Nhưng Bundle không cho đó là điều có thể đùa vui

Chương XVII

SAU BỮA ĂN BUỔI TỐI

Georges Lomax không phải là phần tử cải cách và tại Tu viện, người ta không quen đốt lò sưởi ở phòng trung tâm. Vì thế mà, sau bữa ăn, các bà trở lại phòng khách. Thời tiết ở đây không thích hợp với những người ăn vận y phục buổi tối theo thời trang.

Lửa cháy trong giàn lưới sắt xám đen trở thành một trung tâm hấp dẫn và cả ba người phụ nữ đều bước tới gần.

“Brrr!” Bà bá tước bật lên giọng có âm sắc tiếng nước ngoài quý tộc.

“Tôi không rõ tại sao Georges lại không cho đốt lửa sưởi ấm cho cả ngôi nhà” Bundle nói.

“Các vị, những người Anh, tất cả đều như vậy” Bà bá tước nói và rút ra cái tẩu hút thuốc lá dài ngoằng bắt đầu châm lửa hút.

“Cái lò sưởi này quá cổ rồi,” Phu nhân Coote nói.

“A!” Bà bá tước la lên.

Có một lát im lặng. Bà khách nước ngoài này tỏ ra khinh khỉnh chơi trội nên khó chuyện trò.

“Thật kỳ quặc!,” Sau một lát phu nhân Coote nói.

“Cái gì,” Bà bá tước cắt ngang.

Bundle và phu nhân Coote cùng bắt đầu giảng giải và cũng khó khăn một chút để làm cho bà hiểu.

“Tôi cho là những trẻ con Hung cũng có thể mắc” Phu nhân Coote tuyên bố.

“Mắc cái gì kia?” Bà bá tước hỏi.

“Những trẻ con Hung cũng có thể mắc bệnh quai bị.”

“Tôi không biết,” Bà bá tước bảo.

Phu nhân Coote ngạc nhiên nhìn bà ta

“Tôi tưởng là bà phụ trách...”

“Ồ! Phải.”

Bà bá tước rút cái tẩu hút thuốc lá ra khỏi miệng và bắt đầu nói liền thoảng:

“Tôi có thể kể cho các vị nghe những chuyện khủng khiếp mà tôi biết. Các vị có thể không tin đâu.”

Rồi bà bắt đầu miêu tả với rất nhiều chi tiết những cảnh đói khổ ở Hungari. Bà nói hoàn cảnh của Budapea sau chiến tranh và qua bao thăng trầm cho tới hiện nay. Chuyện thật bi tráng nhưng Bundle tưởng như nghe một bài học thuộc lòng. Phu

nhân Coote thì tỏ ra rất xúc động, miệng bà hé nửa và đôi mắt sầu buồn nhìn chăm chăm vào bà bá tước. Thỉnh thoảng bà lại chêm vào một câu đại loại như:

“Một cô em họ của tôi có ba đứa con bị thiêu sống, thế có khủng khiếp không chứ!”

Nhưng bà bá tước chẳng một chút chú ý tới bà mà vẫn cứ thao thao bất tuyệt và cuối cùng thì im lặng cũng đột ngột như khi bắt đầu nói.

“Đó, tôi đã kể hết với các vị rồi đấy,” Bà nói.

Phu nhân Coote thở dài.

“Tôi luôn được nghe chồng tôi bảo là sẽ chẳng làm được cái gì ra hồn nếu không thường xuyên có kế hoạch. Ông luôn cho những thắng lợi ông đạt được là nhờ vào việc làm có kế hoạch.”

Bà lại thở dài vì vừa chợt viễn tưởng ngài Oswald của bà sẽ ra sao nếu ông không thành đạt và vẫn giữ nguyên những đức tính mà bà biết rõ ở một người rao hàng trẻ tuổi của hàng sản xuất xe đạp.

Trong một giây đồng hồ, phu nhân Coote nghĩ là cuộc đời của bà sẽ vô cùng ảm áp nếu ngài Oswald đã không có kế hoạch thường xuyên và bằng một sự liên tưởng dễ hiểu, bà quay về Bundle và hỏi nàng:

“Tiểu thư Eileen này, hãy nói cho tôi hay là cô có yêu mến người sắp làm vườn của mình không?”

“Mac Donald ấy à? Trời!,” Bundle lưỡng lự.

“Ồ! Tôi rất biết điều đó” Phu nhân Coote bảo.

Và thật là tuyệt khi người ta bắt anh ta phải ở yên tại chỗ. Bundle tiếp.

“Điều đó không làm tôi ngạc nhiên” Phu nhân Coote lẩm bẩm và nhìn Bundle về thán phục vì nàng đã có thể bắt Mac Donald ở yên tại chỗ một cách dễ dàng.

“Tôi rất thích một khu vườn được giữ gìn và chăm nom chu đáo. Bà bá tước lẩm bẩm, giọng mơ màng.”

Bundle nhìn bà, nhưng đúng lúc đó thì Jimmy đi vào và nói nhanh bằng một giọng rất lạ với nàng:

“Cô có muốn cùng tôi tới xem những hình chạm khắc này không? Lúc này tôi có thể chỉ cho cô chiêm ngưỡng.”

Bundle tức thì đi ra khỏi phòng, Jimmy đi theo.

“Những hình chạm khắc gì vậy?” Nàng hỏi, trong khi đó thì anh ta khép cửa lại phía sau cô.

“Tôi chẳng có cái gì để đưa cô xem đâu, nhưng tôi phải đưa cô ra. Đến đây mau, Bill đang có một mình đợi chúng ta trong thư viện.”

Eversleigh đi đi lại lại trong phòng vẻ rất nôn nóng.

“Này, biết không,” Anh kêu lên.

“Tại sao lại như thế?”

“Còn tại sao nữa, cô đã xen vào một vụ việc nghiêm trọng đấy. Có thể đánh cuộc chín ăn một là sẽ có một chuyện phức tạp xảy ra và lúc đó thì...”

Anh ta nhìn cô gái vẻ xúc động khiến Bundle cảm thấy khoan khoái.

“Cần phải tránh cho cô ấy tất cả những gì có thể mang lại tai họa, phải không Jimmy?”

“Tớ cũng đã bảo cho cô ấy biết rồi” Jimmy nói.

“Cô thấy đấy, Bundie ạ, một người nào đó trong chúng ta có thể bị thương.”

Tiểu thư Eileen ngoảnh sang Jimmy.

“Anh đã nói gì với Bill thế?”

“Ồ! Tất cả.”

“Có những điều mà tôi không hiểu rõ,” Bill thú thật.

Anh lại nhìn nàng vẻ khổ sở:

“Tôi xin cô đấy, cô Bundle.”

“Anh yêu cầu tôi cái gì cơ?”

“Là cô đứng bên ngoài tất cả những cái đó.”

“Tại sao vậy?,” Nàng phản đối.

“Có thể là thích thú đấy, nhưng cực kỳ nguy hiểm. Hãy trông gương Ronny tội nghiệp đó.”

“Đúng thế,” Bundle nói.

“Tôi biết là cô rất can đảm, Bundle ạ, nhưng...”

“Hãy chấm dứt đi những lời khen tặng. Mà hãy gắng hoạch định một chương trình hành động thì hơn đấy.”

Nàng thấy nhẹ cả người khi Bill chấp nhận sự đề xuất của mình.

“Cô có lý” Anh nói. Cần phải quan tâm tới những tài liệu liên quan tới phát minh của Eberhard. Anh ta mang theo đến đây hoặc đúng ra thì ngài Oswald đã có từ trước. Khí cụ mới đã bí mật, hết sức bí mật thử nghiệm tại xí nghiệp của ông và Eberhard đã cùng ông tham dự vào các cuộc đó. Lúc này đây, tất cả bọn họ đều tập trung trong phòng làm việc của Lomax và đang tranh luận.

“Ông Stanley Bridge sẽ ở đây bao lâu?” Jimmy hỏi.

“Ngày mai ông ta quay vào thành phố.”

“Hừm,” Jimmy thốt lên.

“Rất có thể.”

“Những biến cố vậy là, thật may, sẽ xảy ra trong phạm vi có giới hạn, nhưng điều quan trọng là chúng ta không được ngủ. Trước hết cần phải biết rõ là cái công thức quý báu đó nó ở chỗ nào đêm nay? Ở chỗ Eberhard hay là ở chỗ ngài Oswald Coote?”

“Chẳng ở chỗ ai cả. Tôi có thể đoán chắc là tối nay nó sẽ được trao cho ngài Bộ

trường không quân để ông ta ngày mai đem đi. Trong trường hợp này, tất nhiên là O'Rourke sẽ phải giữ và bảo quản.”

“Vậy thì chúng ta chỉ có một việc phải làm. Nếu đặt vấn đề là sẽ có kẻ nào đêm nay tìm cách đánh cắp những tài liệu đó, thì chúng ta phải luân phiên canh gác.”

Bundle mở miệng như để phản đối, nhưng lại mím môi vào không nói gì cả.

“À này,” Jimmy khế bảo.

“Cậu thật tuyệt Watson” Bill kêu lên.

“Vậy là mình thấy như,” Jimmy tiếp tục.

“Mình có thể làm gì khác được? Bill nói” Nếu chúng ta muốn tìm giải pháp cho vấn đề này.

“Vậy như thế là chúng ta sẽ luân lượt canh chừng đêm nay.”

Bundle lại hé miệng nhưng vẫn không nói gì.

“Đúng, phải như vậy,” Bill bảo.

“Đồng ý!”

“Zut! Bill kêu lên” Thế là cậu được gác phiên đầu. Có thể là cậu sẽ được thấy lại cả những gì sẽ xảy ra.

“Ồ! Có ai mà biết được,” Bill nói.

“Tớ thấy đó là điều cần thiết đấy.”

Cuối cùng Bundle hỏi:

“Thế còn tôi?”

“Còn cô ư? Cô đi nằm và ngủ khi thôi.”

“Ồ! Bundle nói. Thế thì chẳng thú vị gì.”

“Cũng chẳng biết đâu được,” Jimmy thân mật bảo.

“Chắc chắn là thế rồi... Jimmy này, tớ thấy nghi nghi cái bà bá tước ấy.”

“Nào, thôi đi,” Bill vội kêu.

“Anh sao mà biết được!” Bundle phản bác.

“Tôi chắc chắn thế. Một trong các tùy viên đại sứ quán Hungari là người bảo đảm cho bà ấy. ”

“Ồ!” Bundle có vẻ sửng sốt về lời khẳng định của Eversleigh.

“Các cô thì đều thế cả. Cô nói vậy là vì bà ta là một phụ nữ đẹp.”

Bundle còn lạ gì cái luận điệu bất công của nam giới đó.

“Dù sao thì anh cũng nên hạn chế thì thầm tâm sự bên tai người đẹp đấy. Tôi đi nằm đây. Ở chỗ phòng khách buồn chết đi được nên chẳng muốn quay lại nữa.”

Nàng đi ra khỏi phòng và Bill nhìn Jimmy.

“Cái cô Bundle này,” Anh nói.

“Tớ cũng thế,” Jimmy nói.

“Bundle rất nhạy cảm, biết là có nhiều bất cập... nhưng chúng ta có phải trang bị

vũ khí không nhỉ? Làm cái việc này, ai cũng phải có vũ khí chứ.”

“Tớ có một khẩu súng ngắn tự động, nòng xanh biếc,” Jimmy có vẻ kiêu nói. Bill nhìn anh vẻ cảm phục và thèm muốn.

“Cái gì đã khiến cậu mua khẩu súng đó?”

“Chẳng biết nữa,” Jimmy thờ ơ đáp.

“Mong là chúng mình không bắn nhầm vào người vô tội” Bill bắn khoăn nói.

“Nếu thế thì phiền lắm đấy” Thesiger nghiêm trang bảo.

Chương XVIII

NHỮNG CHUYỆN MẠO HIỂM CỦA JIMMY

Câu chuyện của chúng ta tới đây phải chia làm ba phần rành rọt. Đêm nay sẽ xảy ra rất nhiều sự kiện và mỗi người trong ba nhân vật có vai trò của mình sẽ nhận định dưới một góc độ riêng.

Chúng ta sẽ bắt đầu bằng chàng trai dễ thương của chúng ta có tên là Jimmy Thesiger, lúc chàng ta dứt khoát bảo bạn là Bill Eversleigh đi ngủ.

“Chớ có quên,” Chàng này bảo.

“Có thể tớ là một thằng ngu đần,” Jimmy nhớ lại có vẻ cảm điều nhận xét mà Bundle nhắc lại cho anh nghe.

“Thì chính cậu cũng bảo Gerry Wade như thế- Bili chậm rãi bảo” Cậu có nhớ không? Và cũng chính đêm hôm ấy, nó...

“Im miệng đi, đồ con vật!,” Jimmy bảo.

“Có chứ,” Bill cãi.

“Có thể như thế.- Nhưng mình thấy cậu như một thằng bé miệng còn hơi sữa ấy.”

“Tớ không sao tin được sự dễ dàng nghe theo của Bundle-Eversleigh nói” Tớ cho là cô ta sẽ tỏ ra rất bướng bỉnh kia đấy. Cô ta đã tiến bộ, có nhiều tiến bộ.

“Thì sếp của cậu cũng đã bảo như thế,” Jimmy nhận xét.

“Tớ thì tớ thấy là Bundle đã xông vào việc khá táo bạo đấy. Nhưng Lomax là một anh ngốc, bảo sao nghe vậy... Và bây giờ, chào nhé. Đến giờ đánh thức tớ, có thể khó làm cho tớ dậy ngay, nhưng phải lay mạnh vào.”

“Nếu cậu cũng bắt chước Gerry Wade, thì dù có lay mạnh cũng chẳng đi đến đâu” Jimmy tỉnh quá nói.

Bill nhìn anh vẻ phật ý.

“Tại sao cậu cứ muốn làm tớ e sợ?” Anh hỏi.

“Đó chỉ là chuyện có vay có trả thôi mà. Thôi cậu đi đi!”

Nhưng Bill còn cứ lần lữa, vẻ băn khoăn, đứng đổi chân nọ rồi lại chân kia.

“Jimmy này!” Anh bảo.

“Cái gì kia?”

“Tớ chỉ muốn nói với cậu điều này: cậu có chắc chắn là không phải trải qua nguy hiểm gì không? Cứng cỏi, gan dạ thì đáng hoan nghênh rồi, nhưng mỗi khi tớ nghĩ đến Gerry và Ronny, hai anh bạn tội nghiệp thì...”

Jimmy nhìn anh bức bối. Bill hẳn là có những ý đồ thật sáng suốt nhưng thiếu

hắn sự khích lệ người khác.

“Tớ thấy là cần phải cho cậu xem Leopold (Anh ta gọi khẩu súng ngắn của mình như vậy).”

Anh thò tay vào túi chiếc áo vét-tông màu xanh thẫm mà anh vừa thay thế cho bộ lễ phục, lấy ra thứ vũ khí mình đã kiếm được.

“Đây đúng là một khẩu súng ngắn liên thanh thứ thiệt màu xanh biếc” Anh nói với vẻ tự hào khiêm tốn.

“Thật thế ư?” Bill hỏi rõ ràng rất xúc động.

“Thằng hầu Stevens của tớ nó lùng mua đấy. Cậu chỉ cần bóp cò là Leopold hoạt động liền.”

“Ồ! Nhưng phải cẩn thận đấy,” Bill nói.

“Rõ. Tất nhiên là tớ đòi hỏi Leopold phải hết lòng giúp tớ vì tớ mua nó kia mà. Cứ yên trí là tớ sẽ không để cho máu hiệu sát của tớ nổi lên đâu.”

“Thôi chào” Bill lại nói, nhưng lần này thì anh bước đi thật và chỉ mỗi Jimmy ở lại để bắt đầu phiên gác.

Phòng dành riêng cho ngài Stanley Digby ở đầu cánh phía Tây, sát với phòng tắm một bên và bên kia trông sang một căn phòng nhỏ hơn, nơi tạm trú của Terence O'Rourke - Cửa của ba căn phòng này đều mở ra phía một hành lang nhỏ. Vậy là công việc của người canh gác khá dễ dàng. Anh ta đặt một cái ghế dưới bóng của một cái tủ lớn gỗ sến ở chỗ mà hành lang nhỏ cắt ngang hành lang chính, ngồi xuống và coi như đã chiếm được một chỗ quan sát hoàn hảo.

Không còn một lối nào khác để đi tới cánh tây. Một ngọn đèn điện lại tỏa sáng xuống dọc hành lang, nên bất cứ kẻ nào lảng vảng đến đây đều không qua mắt được người ngồi canh trong bóng tối.

Jimmy ngồi thật thoải mái, bắt chéo chân và đợi. *Leopold* đặt trên đầu gối. Anh nhìn đồng hồ. Một giờ kém hai mươi phút đêm.

Những người khách của Lomax đều đã lui về phòng riêng được khoảng năm chục phút rồi. Yên lặng hoàn toàn, chỉ còn nghe thấy từ xa xa tiếng tíc tắc của một cái đồng hồ treo.

Cái tiếng động nhỏ nhẹ này, Jimmy chẳng thích tí nào cả. Nó làm cho anh nhớ tới bao nhiêu thứ: Gerry Wade và bảy chiếc đồng hồ báo thức xếp hàng trên mặt lò sưởi. Ai đã đặt lên đó và vì sao?

Sự chờ đợi trở thành nặng nề khó chịu, vì ngồi yên bất động như thế này trong bóng tối quả là rất mệt và những ý nghĩ tiêu cực nhất xâm chiếm đầu óc.

Jimmy nghĩ tới Ronny Devereux và Gerry Wade. Cả hai đều tràn đầy nhựa sống, đầy nghị lực. Đó là những thanh niên cũng như mọi thanh niên khác. Thế mà bây giờ họ đâu rồi? Dưới ba thước đất. Anh không sao xua đuổi đi được những ý nghĩ ghê rợn

này trong đầu. Vì sao lại thế?

Anh lại nhìn đồng hồ. Mới có một giờ hai mươi. Thời gian sao mà chậm chạp! Anh lại suy nghĩ:

"Bundle đúng là một thiếu nữ kỳ lạ. Dám một mình lần mò vào Câu lạc bộ Bảy Con Số! Tại sao anh lại không nghĩ tới chuyện đó? Phải chăng cái ý nghĩ đó quá khác thường?"

"Ai có thể là số 7 đây? Có hẳn trong nhà này vào giờ này không? Có thể hẳn đã giấu mình sau cái lối cửa một người đầy tớ vì hẳn không sao có thể là một trong những khách mời được. Hoàn toàn không thể được!"

Nhưng tất cả mọi việc đâu phải đều là không thể được!

Nếu anh không bị thuyết phục là tuyệt đối thật những gì Bundle kể thì anh đã cho là nàng bịa ra tất cả. Anh ngáp. Thật là lạ sao lại buồn ngủ được khi đã bị kích động như vậy! Anh nhìn vào đồng hồ lần thứ ba: hai giờ kém mười! Thời gian trôi qua...

Bất thành linh, anh ngừng thở, ngھn đầu về phía trước vì vừa có tiếng động.

Một phút trôi qua. Tiếng động lặp lại, hình như từ tầng trệt. Có tiếng răng rắc nhỏ, như có ai đi rón rén trong nhà.

Jimmy nhẹ nhàng đứng lên, tiến tới gần cầu thang.

Tất cả lại yên tĩnh. Nhưng rõ ràng là anh nghe thấy cái tiếng động như cố làm cho nhỏ đi ấy, không phải là tưởng tượng.

Anh thận trọng bước xuống cầu thang, bàn tay phải nắm chặt khẩu súng ngắn, nhưng chẳng nghe thấy gì trong tiền sảnh. Nếu tiếng động đó anh nghe được là từ tầng trệt thì chắc hẳn là phát ra ở phòng thư viện. Jimmy luôn tới gần cửa, ghé tai nghe nhưng không thấy gì.

Thế là bằng một động tác bất ngờ anh mở to cửa đó ra, bật đèn.

Gian phòng lớn rộng không.

Chàng trai cau mày.

"Thế mà, rõ ràng là..." Chàng lẩm bẩm một mình.

Thư viện là một phòng lớn, mà ba cửa ra vào kiêm cửa sổ đều mở ra phía hiên ngoài. Jimmy đến gần cái cửa giữa, nó không được đóng chặt. Anh đẩy cửa, bước ra, nhìn xung quanh mình và chẳng trông thấy gì cả.

"Tất cả đều lặng lẽ," Anh nói.

Anh đứng yên một lát, trầm ngâm suy nghĩ rồi quay trở vào thư viện, đóng và khoá cửa lại, đút chìa khoá vào túi. Rồi anh tắt đèn, nghe ngóng rồi đi đến cửa ra vào kiêm cửa sổ, tay lăm lăm khẩu súng ngắn tự động.

Hình như có tiếng chân bước nhẹ trên hiên nhà. Nhưng không...

Xa xa, tiếng chuông đồng hồ điểm hai giờ.

Chương XIX

NHỮNG CHUYỆN MẠO HIỂM CỦA BUNDLE

Bundle Brent là một thiếu nữ đầy nghị lực và đầy óc tưởng tượng. Nàng đã lường trước là Bill và cả Jimmy cũng nên, phản đối việc nàng nhất định muốn chia sẻ những hiểm nguy có thể có trong bóng tối đêm nay. Đã có ý định sẵn rồi nên nàng thấy là chẳng cần phải tranh cãi, mất thời gian vô ích.

Trước bữa ăn tối, từ trong phòng riêng qua cửa sổ nàng nhìn ra bên ngoài, thấy những điều nghiệm đoán của mình có vẻ như đặc thể để thực hiện dự định.

Những bức tường cũ kỹ của tu viện phủ đầy giầy leo và cái đám giầy leo dưới cửa sổ nàng hình như đặc biệt dai và chắc thật dễ dàng bám vào mà leo lên leo xuống nhất là đối với một người hàng ngày tập thể dục như nàng.

Kế hoạch mà Bill và Jimmy đề ra có vẻ không tồi nhưng, theo nàng, chưa táo bạo lắm. Sở dĩ nàng không có ý kiến vì nàng đã dự tính mình sẽ đi xa hơn trong việc tìm kiếm này.

Trong khi hai chàng trai thay phiên nhau canh chừng bên trong nhà, Bundle muốn riêng mình sẽ canh chừng bên ngoài. Nàng hài lòng vì đã làm như có vẻ ngoan ngoãn đồng thời tự hỏi không biết hai người thấy thế nào mà lại không tỏ ý nghi ngờ gì nàng cả.

Tất nhiên là Bill chưa được thông minh lắm, lại còn rất tin Bundle, nhưng còn Jimmy Thesiger mà lại có thể dễ dàng để nàng qua mặt mình như thế ư?

Ngay lúc trở về phòng, Bundle lập tức bắt tay vào việc. Nàng cởi ngay bộ quần áo dự tiệc tối, mặc vào chiếc quần chèn. Nàng không mang theo cô hầu phòng, tự mình sửa soạn va-li, để không gây sự chú ý cho mọi người khi thấy nàng mang đi chiếc quần chèn cưỡi ngựa để đi... dự họp. Sau khi mặc vào chiếc quần chèn, một áo pull sẫm màu và xỏ vào đôi giày đế crep, Bundle sẵn sàng đối phó với tất cả.

Nàng cũng liếc nhìn đồng hồ. Mới quá nửa đêm tức là hãy còn rất sớm. Dù có gì xảy ra thì cũng phải khuya chút nữa vì còn phải chờ cho mọi người ngủ say đã.

Nàng đoán là mọi sự sẽ yên tĩnh trước một giờ ba mươi sáng. Nàng tắt điện và ngồi vào gần cửa sổ, khi cần nàng sẽ mở ngay ra và nắm chắc đám giầy leo tụt xuống.

Đêm thật đẹp, lạnh và yên tĩnh. Trời đầy sao nhưng không có trăng.

Bundle thấy là tụt xuống sẽ khá dễ dàng vì nàng đã qua tuổi thơ ấu leo trèo như mèo trên các cây trong vườn của lâu đài Chimneys.

Cũng vì vậy, nàng đã tụt xuống đất, hơi hốt hển một chút, nhưng chẳng sao cả.

Nàng ngừng lại một lát để xem xét tình thế. Nàng biết là căn phòng của ông bộ trưởng không quân và thư ký của ông ở phía cánh tây tức là cái phần nhà đối diện với phần nhà mà lúc này nàng đang đứng.

Tu viện về phía nam và phía Tây giáp một cái hiên rộng chấm dứt ở chỗ bức tường ngang của vườn cây. Bundle bước ra hiên về phía nam. Nàng nhẹ nhàng đi dọc trên bờ hiên nhưng lúc tới chỗ ngoặt, nàng bất chợt giật mình.

Một người đàn ông sừng sững trước mặt chắn lối. Nhưng ngay lập tức nàng nhận ra người đó.

“Ô! Ngài Cảnh sát trưởng Battle, ngài làm tôi sợ!”

“Cũng chính vì vậy mà tôi ở đây. Nhà thám tử nhũn nhặn đáp.”

Nàng lại nhìn ông ta và càng ngạc nhiên thấy ông chẳng chú ý gì đến việc cải trang để giấu tung tích của mình cả.

Battle, to lớn, tráng kiện, có dáng người dân Anh rõ rệt. Ông cho người ta cảm tưởng: đó là một người thông minh.

“Ngài làm gì ở đây thế?” Nàng khẽ hỏi.

“Để được biết chắc chắn,” Ông đáp.

“Ô!” Bundle ngơ ngác khẽ kêu lên.

“Như cô chẳng hạn, tiểu thư Eileen ạ. Vì tôi không cho tà cô thường thường dạo chơi vào cái giờ này.”

“Tôi có thể hiểu được là ông muốn tôi đi khỏi đây chẳng?”

Cảnh sát trưởng gật đầu:

“Mới hé nửa lời là cô đã hiểu rồi. Tiểu thư Eileen. Là tôi muốn vậy... Cô đã tới đây bằng cửa lớn hay cửa sổ đấy?”

“Bằng một cửa sổ. Tụt xuống cực dễ khi bám vào túm giây leo.”

Nhà thám tử ngẩng đầu lên dáng suy nghĩ rồi nói:

“Đúng vậy.”

“Vậy là ông muốn tôi đi ư?,” Bundle hỏi lại.

“Có thể không phải chỉ riêng cô là có ý ấy?”

“Nhưng không ai có thể không nhìn thấy ông đó” Nàng nói có vẻ châm biếm.

Cảnh sát trưởng dường như thích thú hơn là phật lòng.

“Tôi rất mong thế,” Ông nói.

Giọng cứng rắn của ông không cho phép bàn cãi. Hơi bối rối một chút, Bundle đành lùi bước. Nàng đưa tay nắm lấy đám giây leo vừa rướn người lên thì một ý nghĩ bất chợt ập đến làm nàng tuột tay xuýt ngã lộn xuống đất.

Nếu Battle nghi ngờ nàng! Liệu có phải trong cung cách hành động của mình làm cho ông ta đặt vấn đề nghi ngờ? Nàng không ngăn nổi mỉm cười rồi đi vào trong phòng.

Dù là Bundle buộc phải nghe theo lệnh của nhà thám tử, nhưng nàng chẳng có ý muốn đi vào giường ngủ chút nào cả.

Hơn nữa, nàng cũng không nghĩ là Battle đã thực sự tin mình đã phục tùng một cách dễ dàng như thế được. Ông ta không phải là một con người dễ chấp nhận một cái gì không thể tin được. Biết rõ ràng có một cái gì đó rất táo tợn và cũng rất đặc biệt nhất định sắp xảy ra mà ở yên thì đối với Bundle không sao chịu nổi. Và điều này Battle biết rất rõ.

Nàng nhìn đồng hồ: hai giờ kém mười. Lướt lự một lát, nàng thận trọng mở cửa căn phòng. Hoàn toàn yên tĩnh. Nàng lặng lẽ đi lần theo hành lang, dừng lại một tí, hình như nghe thấy một tiếng gì kêu rắc rắc. Tưởng mình nghe lầm, nàng yên trí đi tiếp.

Lúc này nàng đang ở trong hành lang lớn và tiến về phía cánh tây.

Tới góc hành lang nhỏ, nàng nghiêng người nhìn và giật mình không thấy Jimmy Thesiger ở chỗ gác.

Có gì xảy ra đây? Chàng trai đó đi đâu và thế là nghĩa lý gì?

Giữa lúc đó nàng nghe thấy chuông đồng hồ đánh hai tiếng.

Bundle vẫn đứng đó, hoang mang, tim như ngừng đập khi thấy:

Cái nắm đấm cửa phòng của Terence O'Rourke nhẹ nhàng từ từ xoay!

Tiểu thư Eileen nhìn vào nó như bị hút hồn nhưng cửa không mở và nắm đấm lại trở về vị trí cũ.

Thế là nàng bất chợt nảy ra một quyết định. Vì Jimmy đã bỏ vị trí của mình, nàng phải đi tìm Bill. Nàng chạy nhanh dọc theo hành lang và chẳng kiểu cách gì đi vào phòng Eversleigh kêu to:

“Dậy đi Bill! Ôi, dậy đi nào!”

Không một tiếng đáp.

“Bill!” Nàng lại gọi.

Rồi nàng bật đèn và chưng hửng.

Phòng trống không và chăn gối giường ngủ vẫn nguyên.

Bill đi đâu nhỉ?

Nhưng bất ngờ, nàng thấy là mình không phải ở trong phòng Bill. Ở thành ghế, nàng nhìn thấy một cái áo choàng, trên bàn trang điểm là toàn bộ đồ trang sức nữ và chiếc áo dài nhung của bà bá tước treo trên giá.

Trong lúc vội vàng, Bundle đã nhầm cửa.

Nhưng bà bá tước cũng đi đâu?

Giữa lúc nàng đặt câu hỏi đó thì sự yên tĩnh trong đêm bất chợt bị phá vỡ...

Tiếng ồn ào đến từ tầng trệt. Bundle ra khỏi phòng và chạy xuống cầu thang.

Những ghế ngồi va chạm nhau trong phòng thư viện và người ta còn nghe thấy cả

tiếng giăng co, vật lộn.

Tiểu thư Eileen gắng sức mở cánh cửa nhưng không được vì nó đã bị cài chốt bên trong và... bất thành lình hai tiếng nổ liên tiếp vang lên.

Chương XX

NHỮNG CHUYỆN MẠO HIỂM CỦA LORAINE

Loraine Wade ngồi lên giường và bật đèn. Lúc đó là một giờ kém mười phút.

Loraine đi ngủ từ lúc chín giờ rưỡi và có cái năng khiếu đặc biệt là có thể thức dậy đúng lúc nào đã định. Nàng ngồi nghỉ một tí.

Hai con chó của nàng đều ở trong buồng. Mỗi con ngược đầu lên nhìn cô chủ trẻ vẻ dò hỏi.

“Nằm yên đấy, Lurcher!” Nàng bảo nó.

Con chó ngoan ngoãn đặt mõm vào giữa hai chân, nhưng vẫn đưa mắt dỗi nhìn cô chủ qua đám lông rậm từ đầu thông xuống.

Bundle đã có một lúc nghi ngờ về ngoan ngoãn phục tùng của Loraine. Nhưng qua cái bề ngoài dịu dàng tỏ ra thật biết điều, thật sẵn sàng đứng ra bên lẽ sự việc của Loraine đã làm tiêu tan tất cả những ý nghĩ đa nghi của nàng.

Tuy nhiên, nếu ngắm thật kỹ khuôn mặt cô gái, ta sẽ nhận thấy cái hàm nhỏ quyết đoán và đôi môi luôn mím chặt toát ra một nghị lực thật cứng cỏi.

Loraine đứng lên, mặc một bộ đồ vải thô, đút vào túi áo một chiếc đèn pin, túi bên kia một khẩu súng ngắn nhỏ bóng bằng ngà voi trông giống như một thứ đồ chơi nàng mới mua ngày hôm trước.

Để được chắc chắn là mình đã không quên gì cả nàng đưa mắt nhìn lướt khắp gian buồng.

Lúc đó, con chó to đứng lên tới gần cô chủ, vẫy vẫy cái đuôi vẻ van nài, nhưng Loraine lắc đầu.

“Không, Lurcher! Ta không muốn mày đi theo đâu. Hãy ở lại đây và hãy ngoan ngoãn.”

Nàng lướt nhẹ một cái hôn lên đầu con vật, bắt nó lại nằm xuống rồi nhẹ nhàng đi ra khỏi buồng đóng chặt cửa lại phía sau mình.

Rồi nàng rời căn nhà đi tới nhà chứa xe, ở đó chiếc xe con của nàng đã sẵn sàng. Khoảng đất chỗ đó hơi dốc nên nàng cho xe lăn bánh một quãng rồi mới khởi động máy. Rồi, nhìn đồng hồ, nàng nhấn ga tăng thêm tốc độ.

Loraine để xe vào chỗ đã chuẩn bị trước nơi hàng rào có một lỗ hổng, qua đó có thể vào khu vườn của tu viện Wyvern một cách dễ dàng. Nàng rảo bước đi thật nhanh về phía ngôi nhà. Phía xa xa, chuông đồng hồ điểm hai tiếng.

Tim cô gái đập mạnh khi đi tới gần hàng hiên. Xung quanh vắng ngắt, yên lặng

tuyệt đối. Cô Wade đứng yên tại chỗ nghe ngóng, nhưng bất ngờ, không hề có một dấu hiệu nào báo trước, một vật gì đó rơi bịch xuống cạnh chân. Nàng cúi xuống và nhặt lên một bọc bên ngoài quấn giấy màu nâu sẫm.

Nàng vô tình ngẩng đầu lên và nhìn thấy một bóng đàn ông đang vúi vào đám giấy leo tụt xuống. Không chút chần chừ, nàng co cẳng chạy mang theo cái bọc giấy màu nâu sẫm.

Phía sau nàng tiếng huỳnh huých vật nhau vang lên. Rồi một tiếng khàn khàn:

“Buông tôi ra!”

Và một tiếng khác mà Lorraine rất quen, đáp:

“Không đời nào!”

Cô gái chạy như điên dọc theo hàng hiên, đến chỗ gấp khúc, nàng xô ngay vào hai cánh tay của một người đàn ông cao to lực lưỡng.

“Nào, nào!” Cảnh sát trưởng nhỏ nhẹ bảo.

Lorraine cố gắng sức lấp bấp:

“Mau, mau lên! Họ đang giết nhau. Ôi! Mau lên...”

Giữa lúc đó, một tiếng súng nổ, rồi tiếp là một tiếng nữa vang lên.

Cảnh sát trưởng Battle chạy nhanh về phía đó, Lorraine bám theo sau. Họ đi tới góc hiên rồi đến cái cửa mở toang của phòng thư viện.

Battle nghiêng người bật đèn pin. Lorraine nhìn qua vai ông và không kìm được một tiếng nức nở.

Jimmy Thesiger nằm sòng sượt trên bậc cửa, dường như, trong một vũng máu. Cánh tay phải thông xuống khác lạ.

Lorraine kêu lên thảm thiết:

“Anh ấy chết rồi! Ôi! Jimmy, Jimmy! Anh ấy chết rồi!”

“Thôi nào, chớ vội hoang mang như vậy,” Battle dịu dàng bảo.

Cô gái tuân theo, lảo đảo đi vào phòng và bật điện. Battle thở phào nhẹ nhõm bảo:

“Không có gì đáng kể. Anh ta chỉ bị thương nhẹ ở cánh tay phải, nhưng máu ra nhiều nên ngất đi mà thôi. Hãy tới đây giúp tôi.”

Có tiếng gõ cửa thư viện và có tiếng nói xì xào. Lorraine nhìn về phía đó hỏi:

“Phải làm sao bây giờ?”

“Chẳng có gì phải vội vã,” Battle bảo.

Lorraine bước đến gần. Bằng một chiếc khăn tay to và sạch, cảnh sát trưởng khéo léo buộc vào cánh tay bị thương của Jimmy.

“Không phải lo gì đâu” Battle nói. Không phải vì mất nhiều máu mà anh ta ngất đi mà còn vì ngã đầu bị va chạm mạnh..

Bên ngoài, tiếng đập cửa càng dữ dội và tiếng Georges Lomax hét to:

“Ai ở trong đó? Hãy mở cửa mau!”

Battle thở dài;

“Thôi, đành phải nhượng bộ họ. Thật đáng tiếc. Nhưng ông còn đưa mắt nhìn khắp gian phòng.”

Khẩu súng lục tự động nằm bên cạnh Jimmy. Cảnh sát trưởng thận trọng cầm lên ngắm nhĩa, thốt một tiếng càu nhàu rồi đặt lên mặt bàn. Sau đó, ông ra mở cửa...

Nhiều người nháy mắt vào cùng nói một lúc. Lomax, trong cơn xúc động, lắp bắp:

“Cái... cái... này là sao đây?”

“A! Kìa ngài cảnh sát trưởng! Có gì xảy ra vậy?”

Billl Eversleigh kêu to:

“Trời đất ơi! Jimmy!”

Phu nhân Coote, trong tấm áo ngủ màu hồng nói:

“Ôi! Chàng trai khốn khổ!”

Và bà đi tới quỳ bên cạnh thân hình chàng trai với dáng vẻ một bà mẹ.

Bundle kêu to:

“Lorraine!”

Herr Eberhard thốt lên:

“Gott in Himmel ^[1]!”

Và một vài tiếng than nữa cùng loại.

Ngài Stanley Digby kêu to:

“Trời Đất, cái gì vậy?”

Một cô hầu phòng rên rỉ:

“Trông kìa máu!”

Người bếp trưởng lấy lại can đảm gọi một vài người đầy tớ và Rupert Bateman, với đầu óc thực dụng hỏi Lomax:

“Thưa ngài, có nên bảo mọi người hãy giải tán không? Mọi người trở lại bình tĩnh.”

“Không thể tin được,” Lomax nói.

Nhưng Cảnh sát trưởng ném cho ông một cái nhìn cảnh cáo khiến ông chủ nhà trở lại vẻ dè dặt thường ngày.

“Thôi nào, mọi người hãy trở về ngủ tiếp đi- Ông vừa nói vừa đi ra phía cửa” Vừa xảy ra một, một...

“Một chuyện nhỏ” Battle bình tĩnh tiếp.

“Đúng thế, một chuyện nhỏ. Tôi sẽ rất biết ơn nếu tất cả mọi người đều trở về phòng mình.”

Tất nhiên là mọi người đều miễn cưỡng tuân theo.

“Phu nhân Coote! Xin mời bà.”

“Chàng trai khốn khổ!” Bà này vừa nhắc lại vừa chậm rãi đứng lên.

Giữa lúc đó thì Jimmy động dậy, ngồi lên và hỏi bằng một giọng mệt nhọc:

“Có cái gì xảy ra thế?”

Lờ mờ nhìn ra xung quanh một lát, trí nhớ của anh trở lại:

“Các ông đã bắt hấn lại chưa?” Anh hỏi nhanh.

“Ai kia?”

“Người đàn ông từ tầng trên nắm đám giầy leo tụt xuống ấy. Tôi đứng ở chỗ này gần cửa ra vào kiêm cửa sổ. Tôi đã tóm lấy hấn và chúng tôi đã đánh nhau.”

“Đó là một tên trộm nguy hiểm,” Phu nhân Coote nói.

Thesiger, sau khi lại nhìn ra xung quanh mình, nói tiếp:

“Hừm! Tôi sợ là chúng ta đã làm cho đồ đạc gãy hỏng hết. Hấn khoẻ như vâm. Chúng tôi đã đánh nhau kịch liệt.”

Tình trạng căn phòng đã xác nhận lời khẳng định đó vì tất cả những gì dễ vỡ ở đây đều đã bị nát gãy tan tành.

“Rồi sau đó, có gì xảy ra nữa?” Battle hỏi Jimmy đang như tìm kiếm một vật gì.

“Leopold, vua của những súng ngắn màu xanh của tôi đâu rồi?”

Battle trở vào vũ khí để trên bàn.

“Có phải nó đây không?”

“Vâng, tôi đã bắn mấy phát?”

“Mỗi một phát.”

Jimmy tỏ ra khó chịu.

“Ô! Tôi thật bức mình,” Anh lẩm bẩm.

“Ai đã bắn trước?”

“Sự thật bắt buộc phải nói ra là chính tôi,” Thesiger nói.

Và anh vò đầu buồn bực.

Ngài Stanley Digby đã chăm chú nghe.

“Anh bảo là người đàn ông đó xuống bằng lối cửa sổ ư?”, Ông kêu lên.

Ông ta chạy ra khỏi phòng và đi khuất. Chẳng ai nói một lời.

Mấy phút sau, ngài bộ trưởng trở lại.

Khuôn mặt tròn to tươi vui của ông xám xanh như mặt xác chết.

“Ông Battle!, Ông kêu lên.

[\[1\]](#) Tiếng Đức có nghĩa: Ôi, Trời đất!.

Chương XXI

THẤY LẠI TÀI LIỆU

“Der Liebe Gott ^[1]!” Herr Eberhard lẩm bẩm, mặt mũi tái xanh.

Lomax vẻ nghiêm trọng quay sang nhà thám tử:

“Có đúng vậy không, ông Battle? Vậy mà tôi đã trao cho ông trách nhiệm về vụ này.”

Cảnh sát trưởng với vẻ thản nhiên thường lệ, không một cơ bắp nào trên mặt động đậy nói:

“Những người có bản lĩnh nhất trong chúng tôi đôi khi cũng tỏ ra bất lực.”

“Vậy là ông muốn nói, muốn nói toẹt ra là những tài liệu đã biến mất hẳn?”

Nhưng tất cả đều hết sức ngạc nhiên thấy Cảnh sát trưởng lắc đầu lia lịa:

“Không, không. Tình thế không đến nỗi tuyệt vọng như các ngài tưởng. Tất cả đều suôn sẻ. Duy chỉ có việc tôi đã không làm tròn trách nhiệm và phải tạ ơn cô gái này.”

Vừa nói ông vừa chỉ tay vào Lorraine đang ngạc nhiên nhìn ông.

Bundle bước đến gần cô, cầm lấy cái gói bọc giấy màu nâu cô vẫn giữ trong tay.

“Thưa ngài Lomax,” Nàng nói.

Ngài Stanley Digby nhanh chân bước lên trước ông chủ nhà, cầm lấy cái bọc, mở ra và xem xét nhanh vật gói trong đó. Một tiếng thở phào nhẹ nhõm, ông lau trán trong lúc Herr Eberhard ôm tập tài liệu vào ngực thốt ra một tràng tiếng Đức.

Ngài Stanley quay về Lorraine, nắm chặt tay cô và nói:

“Con của ta! Chúng ta vô cùng biết ơn con.”

“Chắc chắn là,” Lomax thêm.

Ông dừng lại, bần thần, và nhìn cô gái hoàn toàn xa lạ đối với mình. Lorraine ngược mắt nhìn Jimmy vẻ cầu khẩn. Jimmy vội chạy tới cứu trợ.

“Đó là cô Wade,” Anh nói.

“Thật vậy ư!,” Lomax nói, và đến lượt mình xiết chặt tay cô gái.

Ông dừng lại và một số người có mặt cảm thấy có phần khó khăn để giải thích. Nhưng Cảnh sát trưởng đã ôn tồn can thiệp.

“Có lẽ tốt hơn là chưa nên đề cập đến vấn đề đó vào lúc này, ông ạ.”

Bateman cũng góp phần đánh lạc:

“Có lẽ phải đi tìm bác sĩ xem bệnh trạng cho ông O'Rourke chứ, thưa ông?”

“Tất nhiên!,” Lomax kêu lên.

Ông nhìn Bill rồi ra lệnh:

“Gọi điện cho bác sĩ Cartwright. Mời ông ta đến và, nếu có thể, làm cho ông ta hiểu là phải giữ hoàn toàn bí mật.”

Eversleigh đi ra.

“Tôi theo ông, ông Digby,” Chủ nhà bảo.

Vừa nói ông vừa nhìn Rupert Bateman, con người luôn tỏ ra có tinh thần trách nhiệm này, hỏi:

“Ngài có muốn tôi cùng lên không, thưa ngài.”

Georges gật đầu vẻ cảm ơn vì ông thấy là chàng thanh niên này thực sự hữu ích đối với ông và cả ba người cùng lúc rời phòng Thư viện.

Phu nhân Coote lẩm bẩm giọng thâm trầm:

“Chàng trai khốn khổ! Có thể là tôi phải làm cái gì đó cho anh ta” Và bà cũng bước ra khỏi phòng thư viện.

“Đúng là một từ mẫu,” Battle trầm tư nhận xét.

Cả ba cặp mắt đều hướng về ông ta.

“Tôi tự hỏi là,” Ông chậm rãi tiếp.

“Ôi!,” Lorraine kêu.

Battle lắc đầu.

“Tôi không tin cái gì lại bi thảm như vậy và tôi nghĩ đáng lẽ...”

Ông dừng lại, nghiêng đầu nghe và ra hiệu cho mọi người yên lặng.

Một lát sau mọi người đều nghe thấy tiếng động mà với đôi tai được huấn luyện thuần thục ông đã nghe thấy trước tiên.

Tiếng những bước chân vang lên ngoài hiên và một bóng người to đậm hiện ra trên ngưỡng cửa ra vào kiêm cửa sổ.

Người mới đến dừng bước, đưa mắt nhìn lần lượt mọi người và ngài Oswald, phải, đúng là ông ta coi như trấn áp tình thế lúc đó.

Ông ta hỏi Battle:

“Có gì xảy ra ở đây vậy?”

“Một toan tính trộm cắp.”

“Chỉ là một toan tính thôi ư?”

“Phải, nhờ có cô gái này, cô Wade, bọn trộm đã đánh cắp trượng.”

“A!,” Ngài Oswald nói.

“Ông tìm thấy vũ khí này ở đâu, ông Oswald?”

“Trên bãi cỏ. Có lẽ tên trộm, lúc chạy trốn đã đánh rơi. Tôi thận trọng nhặt lên vì nghĩ là có thể ông muốn tìm dấu vân tay ở trên khẩu súng.”

“Ông đã làm rất đúng, ông Oswald ạ” Battle nói và nhẹ nhàng đón lấy khẩu Mauser đặt lên bàn bên cạnh khẩu súng của Jimmy.

“Và bây giờ,” Ông Coote nói tiếp.

Nhà thám tử tóm tắt ngắn gọn sự việc và ngài Oswald cau mày.

“Tôi hiểu,” Ông nói.

“Tại vì chỉ nghe ông Thesiger kể lại, chúng tôi mới biết có kẻ tấn công ông ta” Battle khô khan nói.

“Ông không nhìn thấy nó ngoặt vào góc hiên ư?”

“Không, tôi chậm mất vài giây. Trời không trăng nên tên đó trở thành vô hình khi bước ra khỏi hiên. Hắn phải chạy thực mạng sau khi đã nổ súng.”

“Hừm!,” Ông vua thép nói.

“Ba người của tôi thì đã đặt canh trong vườn” Battle bình tĩnh trình bày.

“Ô!,” Ngài Oswald có vẻ hơi bối rối nói.

Và tiếp:

“Thế mà... họ chẳng làm gì cả!”

“Thế mà... họ chẳng làm gì cả!” Nhà thám tử nhắc lại vẻ nghiêm trọng.

Ngài Oswald nhìn Battle, giọng nói của Cảnh sát trưởng làm ông ngạc nhiên và ông hỏi ngay:

“Ông có thể nói tôi rõ tất cả những gì ông nắm được chẳng?”

“Tất cả những gì tôi nắm được, vâng, thưa ngài Oswald. Những gì mà tôi tóm tắt có hơi khác một chút. Có thể là ý nghĩ của tôi cũng khá lạ lùng, để tới khi nào mà sự chính xác của nó kiểm chứng được, chứ tôi trình bày ra đây cũng vô ích mà thôi.”

“Thế nhưng,” Oswald chậm rãi.

“Trước hết, thưa ngài, tôi thấy ở đây rất nhiều giây leo. Xin ngài tha lỗi, giây leo bám cả vào vét-tông của ngài. Vâng, có quá nhiều giây leo. Cái đó làm cho vấn đề thêm phức tạp.”

Ngài Oswald nhìn ông định nói gì đó nhưng bị ngăn lại vì Rupert Bateman xộc vào:

“Ôi! Té ra là ngài ở đây, ngài Oswald! Thế là tôi yên tâm. Bà nhà vừa phát hiện sự vắng mặt của ông, tưởng ông đã bị bọn đạo tặc ám hại rồi. Tôi thấy là ngài cần, ngài Oswald ạ, phải ổn định tinh thần cho bà nhà ngay.”

“Maria thật điên rồ,” Oswald cau mày nói.

Và ông rời phòng đi theo người thư ký của mình. - Đó là một chàng trai thật nghiêm túc - Battle nhìn theo họ, bảo - Anh ta tên là gì nhỉ?

“Bateman Rupert, có biệt danh là Pongo” Jimmy đáp. Tôi là bạn học của cậu ta.

“Thật thế ư? Rất hay đấy, ông Thesiger ạ. ý kiến của ông về anh ta như thế nào hồi đó?”

“Ô! Vẫn là một thằng ngu ngơ như bây giờ.”

“Tôi không tin là anh ta lại kém thông minh như ông đã đánh giá.”

“Chắc ông biết rõ tôi muốn nói gì. Chưa hẳn cậu ta là một thằng ngu. Nó cũng có một bộ óc đấy, nhưng đã tự hành hạ mình nhiều, để đầu óc bận rộn quá đáng và

thiếu nghiêm trọng tính hài hước.”

“Thật rất đáng tiếc,” Nhà thám tử bảo.

“Tôi không nghĩ là Pongo luôn có sự phiền muộn,” Jimmy nói.

“Ông Cảnh sát trưởng Battle!” Bundle nói.

“Vâng, thưa tiểu thư Eileen?”

“Ông không thấy ngài Oswald một mình đi dạo trong vườn giữa đêm khuya khoắt là kỳ lạ sao? Mà ông ấy chẳng nói gì cả.”

“Ồ! Ngài Oswald là một con người già dặn,” Nhà thám tử đáp.

Trong giọng nói của Cảnh sát trưởng như chứa đựng một sự thán phục rất chân thực khiến Bundle im lặng.

“Và còn bây giờ,” Battle nói tiếp đồng thời đưa mắt nhìn quanh mình với một cái nháy mắt tinh quái.

“Đáng lẽ cô ta phải thấy xấu hổ,” Jimmy kêu.

“Nhưng vì sao mà tôi lại phải đứng ra một bên kia chứ?,” Loraine hăng hái kêu lên.

“Tôi thì có nghi ngờ chút đỉnh,” Tiểu thư Eileen nói.

“Và tôi thì tôi cứ tưởng cô là một người rất biết điều đấy” Thesiger nói.

“Ồ! Chẳng khó khăn gì để đánh lừa được anh đâu, Jimmy thân mến” Loraine nói.

“Cảm ơn về câu nói tốt lành đó,” Chàng trai nói.

“Khi anh điện cho tôi hay là sẽ có nguy hiểm thì tôi lại càng cương quyết hơn bao giờ hết và tôi đi tìm mua một khẩu súng ngắn, nó đây này.”

Vừa nói nàng vừa chỉ vào khẩu súng mà Battle vừa giật lấy trong tay nàng đưa lên ngắm nhía.

“Đây là một món đồ chơi rất đáng sợ, cô Wade ạ. Battle tuyên bố” Thế cô đã biết cách sử dụng chưa?

“Chưa từng,” Loraine đáp.

“Đúng vậy” Battle nghiêm trang nói.

“Tôi muốn tới đây để xem có gì xảy ra. Tôi đã để xe tôi trên đường, vượt qua hàng rào và trèo lên hiên. Tôi đang đưa mắt nhìn quanh mình thì một vật gì đó bỗng rơi xuống cạnh chân. Tôi nhặt lên và ngẩng đầu xem đồ vật đó có thể từ đâu ném tới thì nhìn thấy một người đàn ông từ trên gác bám dây leo tụt xuống, thế là tôi co cẳng chạy.”

“Hay lắm,” Battle bảo.

Cô gái lắc đầu:

“Trời rất tối, tôi không sao nhận biết rõ. Tôi chỉ thấy đó là một người to lớn, thế thôi.”

“Và còn ông, ông Thesiger?,” Nhà thám tử quay về Jimmy hỏi.

“Hắn lực lưỡng và rất khỏe, tôi chỉ biết ngần ấy. Hắn có thốt ra mấy tiếng ghen lại

trong cổ họng vì lúc đó tôi nắm lấy cổ hắn. Hình như hắn bảo:

"Xin hãy buông tôi ra, ông chủ!".

"Vậy đó là một người trong đám hạ tiện."

"Tôi cho là như vậy, hắn nói năng thô lỗ."

"Tôi không hiểu rõ," Lorraine bảo.

"Không phải thế đâu," Battle đáp.

"Cho tôi?"

"Hay nói đúng hơn, là cho người mà tên trộm đã nhầm cô là người đó."

"Như vậy là câu chuyện đã trở nên phức tạp rồi đó" Jimmy nói.

"Ông Thesiger này, khi ông vào trong phòng đó, ông có bật điện lên không?"

"Có."

"Và ông thấy chỉ có mỗi mình ông trong đó?"

"Hoàn toàn một mình."

"Tuy vậy, ông có tưởng như nghe thấy tiếng ngọ nguậy."

"Vâng."

"Cuối cùng, sau khi mở cửa ra vào kiêm cửa sổ ông đã tắt điện và khoá cửa lại?"

Jimmy gật đầu.

Battle chậm rãi nhìn xung quanh mình và đưa mắt nhìn vào một cái bình phong lớn bằng da Cordoue dựng trước một trong các giá sách thư viện. Ông đi đến phía đó, nhìn vào phía sau chiếc bình phong và kêu lên khiến ba người trẻ tuổi chạy mau tới.

Nằm vật trên sàn nhà, nữ bá tước Radzky nằm bất tỉnh.

[\[1\]](#) Tiếng Đức có nghĩa: Ôi thánh yêu kính.

Chương XXII

CÂU CHUYỆN CỦA NỮ BÁ TƯỚC RADZK

Cách tỉnh lại của bà bá tước khác hẳn cách của Jimmy Thesiger. Bà hồi tỉnh lại rất chậm chạp, một cách vô cùng nghệ thuật... Nghệ thuật là tiếng Bundle dùng lúc nàng vội vàng chạy đến với người đàn bà bất tỉnh nhân sự này. Bà bá tước ngay tức thì đã đưa một bàn tay trắng trẻo và run rẩy lên trán mình đồng thời thốt ra vài ba tiếng nghe không rõ.

Đó cũng chính là lúc mà Bill, sau khi gọi điện thoại, trở lại phòng thư viện và theo ý kiến của Bundle, đã xử sự như một người hâm hâm. Anh cúi xuống bà bá tước vẻ mặt lo lắng và hỏi bà một tràng những câu hỏi chẳng ra đầu ra đuôi gì cả.

“Hãy tin tôi, bà bá tước! Không sao cả! Không có làm sao cả mà! Bà đừng cô nói năng làm gì mà mệt đấy... Bà cứ nên nằm yên... và rồi bà sẽ nhớ ra tất cả. Đừng nói gì cho đến khi bà hoàn toàn hồi phục... Hãy cố gắng nghỉ ngơi, khép mắt lại... trí nhớ sẽ trở lại với bà chỉ trong chốc lát nữa thôi... Bà hãy uống một chút nước... hoặc một chút rượu mạnh. Vâng, đúng thế! Có phải không Bundle nhỉ, một chút rượu Cô-nhắc?”

“Trời đất ơi, Bili, anh hãy để cho bà ấy nằm yên nào,” Bunde nói vẻ giận dữ.

Rồi, với bàn tay thành thạo, nàng lại rẩy nước lạnh lên khuôn mặt đầy phấn son của bà bá tước. Bà này giật nảy người và lồm cồm ngồi dậy.

“A!” Cảnh sát trưởng reo lên.

“Bất thành linh, tôi nghe thấy cái gì đó,” Người thiếu phụ trẻ bắt đầu bằng một giọng bi kịch.

“Nhưng mà...” Thesiger bắt đầu...

Một bàn chân to tướng dẫm vào chân anh và Jimmy im lặng vì anh thấy là Battle muốn nghe tiếp.

“Tôi tưởng chết vì sợ hãi,” Nữ bá tước tiếp tục.

Jimmy lại mở miệng định phản bác, nhưng lại thôi...

“Nó đi qua gian phòng, nhìn ra ngoài, rồi quay lại, tắt đèn, đóng khóa cửa. Tôi sợ run lên! Nó rón rén đi lại trong phòng. Ôi! Thật là khủng khiếp! Nếu nó mà nhảy xổ vào tôi trong bóng tối. Một lát sau tôi nghe thấy nó lại đến gần cửa sổ, rồi yên lặng một lúc lâu... tôi hi vọng là nó đã thoát đi bằng lối đó... Từng phút, từng phút trôi qua, tôi chẳng nghe thấy gì nữa, đã tưởng là... Tôi định bấm đèn pin để cho chắc chắn thì... ngay lập tức, tất cả lại bắt đầu!”

“Thật thế ư?”

“Ôi! Thật kinh khủng... và không bao giờ, không bao giờ tôi có thể quên được! Hai người đàn ông quần nhau, cố gắng sát hại nhau. Đồ đạc xung quanh đổ vỡ tung toé... Tôi tưởng như còn nghe thấy tiếng kêu của đàn bà... nhưng từ xa bên ngoài... Tôi phạm có giọng khàn khàn và nó lại làu bàu đi làu bàu lại câu "Buông tôi ra, buông tôi ra!" Kẽ kia có giọng âm sắc tiếng Anh chọn lọc.”

Jimmy thấy như được phỉnh.

“Nó chửi thề,” Bà bá tước tiếp tục.

Thiếu phụ nhìn Bill cầm lấy tay bà ta vừa vỗ vỗ vừa lẩm bẩm:

“Khốn khổ cho bà! Câu chuyện mới ly kỳ làm sao!”

“Thật ngô nghê quá đối!” Bundle nghĩ thầm.

Battle lặng lẽ đi đến gần giá sách, cúi xuống tìm...

Một lát sau, ông đứng lên bảo:

“Không phải là viên đạn, bà bá tước ạ, mà chỉ là cái vỏ đạn. Ông đã đứng chỗ nào khi bóp cò súng ông Thesiger?”

Jimmy bước tới gần cửa sổ:

“Ở chỗ này thì phải.”

Cánh sát trưởng cũng tới đứng vào chỗ đó.

“Có thể đúng như vậy,” Ông nói.

“Than ôi!” Anh nói.

Bà bá tước nhìn anh khâm phục.

“Ô! Nhưng cánh tay băng bó của ông! Có phải ông...?”

Jimmy giơ tay chào vẻ châm biếm:

“Tôi thật hân hạnh được bà thấy tôi có một giọng nói lịch thiệp, nhưng xin bà biết cho chắc chắn là tôi sẽ chẳng thốt ra lời chửi thề khi biết có một bà phu nhân lắng nghe!”

“Tôi chỉ hiểu lồm bồm thôi mà,” Thiếu phụ vội vã thanh minh.

Jimmy gật gật đầu:

“Đúng là cô giáo chẳng bao giờ dạy bà câu đó. Cô ta chắc là tập cho bà nói cái bút viết của ông cậu bà hoặc cái ô dù của cháu gái người làm vườn... Tôi, tôi biết những câu đó. ”

“Nhưng mà có gì đã xảy ra vậy?” Nữ bá tước hỏi.

Có một lát yên lặng và tất cả mọi người nhìn nhà thám tử,

“Rất đơn giản,” Battle nói.

Nữ bá tước ném một cái nhìn lạ kỳ cho cô Wade và lạnh lùng buông một câu:

“Thật thế ư?”

“Vì một sự trùng hợp ngẫu nhiên may mắn, cô ấy đã có mặt tại đó” Battle cười nói.

Nữ bá tước thở dài, nhắm mắt lại lẩm bẩm:

“Tôi thấy mệt lả cả người!”

“Chẳng lấy gì làm lạ,” Bill kêu.

“Tiểu thư Eileen thật là tốt bụng,” Bà bá tước bảo.

Vừa nói bà vừa đứng lên nắm lấy cánh tay Bill dựa hẳn vào chàng và đi ra khỏi phòng. Bundle đi theo họ ra tới tiền sảnh, nhưng nữ bá tước lạnh lùng bảo lại là bà chẳng còn cần gì, tiểu thư Eileen Brent chẳng nên đi xa hơn nữa...

Bất ngờ, trong lúc dõi mắt theo bóng người đàn bà thanh lịch, Bundle chợt giật mình: cũng như chúng ta đã nhận xét, chiếc áo dài nhẹ và mỏng của người thiếu phụ gần như trong suốt, nên Bundle nhìn thấy rõ ràng dưới xương bả vai phải của bà ta có một chấm nâu đen nhỏ.

Nàng lập tức quay về nhảy xổ đến gần Cảnh sát trưởng vừa rời thư viện theo sau Jimmy và Lorraine.

“Tôi đã đóng cửa sổ,” Ông nói.

“Tôi cần phải báo ngay với ông một việc... ngay lập tức!”

“Nhất định rồi... tôi...”

Giữa lúc đó Lomax xuất hiện cùng với bác sĩ Cartwright và nói:

“A! Ông Battle đây rồi! Chắc ông phải hài lòng khi biết là ông O'Rourke không bị nguy hiểm gì cả.”

“Tôi cũng đã tin như thế” Nhà thám tử đáp.

“Đã cho ông ta một liều thuốc an thần và sáng mai ông sẽ hoàn toàn khỏe mạnh. Còn bây giờ, chàng trai,” Bác sĩ bảo Jimmy.

“Hãy đến đây,” Thesiger bảo Lorraine.

Cả hai bước đi cùng với người bác sĩ và Bundle vẫn tiếp tục phải chờ Battle và Lomax vừa chiếm mất. Battle kiên nhẫn chờ cho đến lúc sự ba hoa của ông này giảm đi chút ít và lợi dụng lúc tạm ngừng đầu tiên để nói:

“Tôi muốn trao đổi riêng với ngài Stanley một chút trong phòng khách nhỏ, ông thấy thế nào?”

“Được thôi, tôi sẽ đi tìm ông ấy ngay” Lomax đáp và trèo mau lên cầu thang.

Battle kéo Bundle vào phòng khách lớn, đóng chặt cửa lại và hỏi:

“Cô muốn nói với tôi điều gì, tiểu thư Eileen?”

“Tôi sẽ cố gắng nói thật ngắn gọn dù điều đó rất dài và thật phức tạp.”

Rồi nàng kể việc đi tham quan Câu lạc bộ Bảy Con Số và những chuyện tiếp theo đó. Khi nàng kể xong, Cảnh sát trưởng thở một hơi dài và duy nhất một lần, vẽ bối rối hiện trên gương mặt xưa nay vẫn lạnh lùng điềm tĩnh.

“Thật kỳ quặc,” Ông nói.

“Thế nhưng, chính ông đã chỉ vẽ cho tôi một chút rồi đấy, Cảnh sát trưởng ạ. Ông

đã khuyên tôi là nên hỏi Bill Eversleigh.”

“Tất nhiên rồi. Thật rất nguy hiểm nếu cung cấp tin tức cho một người như cô, tiểu thư Eileen ạ. Nhưng tôi cũng không ngờ là cô lại đi xa như vậy.”

“Dù sao thì cái đó cũng chẳng đưa lại kết quả gì không hay và ông cũng chẳng phải là người gây ra tai họa cho tôi.”

“Chưa phải như vậy đâu” Battle nghiêm trang nói.

Rồi đắm trong suy nghĩ một lát, ông nói tiếp:

“Tôi không hiểu vì sao mà ông Thesiger lại đồng ý để cô dẫn thân vào hiểm nguy như vậy.”

“Mãi về sau anh ấy mới biết. Tôi không phải hoàn toàn là một con bé ngớ ngẩn đâu. Vả lại ông Thesiger còn bận phải chăm sóc cô Wade, như thế cũng quá đủ rồi.”

“À ra thế đấy!,” Battle nháy mắt và thêm.

“Bill ấy à!,” Cô gái trề môi.

Nàng giải thích là đã nhận ra cái vết màu nâu đen đó như thế nào. Nhưng hết sức ngỡ ngàng, nàng thấy nhà thám tử không hề tỏ ra một chút nào kinh ngạc mà còn tuyên bố:

“Đó chẳng phải là một chứng cứ tuyệt đối tiểu thư Eileen ạ, vì vài ba người có thể có những dấu hiệu như thế. Bà bá tước Radzky rất có danh vọng tiếng tăm ở Hungari.”

“Nếu vậy thì người đàn bà này không phải là nữ bá tước thực. Tôi khẳng định đó đúng là người tôi đã nhìn thấy ở Câu lạc bộ. Vả lại, ta hãy xem trong hoàn cảnh nào chúng ta đã tìm thấy bà ta chiều tối hôm nay. Tôi không tin là bà ta đã thực sự ngất xỉu.”

“Ô! Chẳng nên nói như vậy, tiểu thư Eileen. Vở viên đạn bắn ra đập mạnh vào giá sách gần sát ngay cạnh mình cũng đủ làm cho hoảng kinh bất cứ người phụ nữ nào.”

“Nhưng bà ấy tới đây để làm gì? Chẳng ai đi xuống tìm một quyển sách bằng một chiếc đèn pin.”

Battle xoa cằm, có vẻ như ông chẳng muốn nói gì dài dòng nữa và bắt đầu bước đi hết ngang lại dọc phòng thư viện như một người muốn tìm cách muốn chấm dứt câu chuyện. Cuối cùng ông ngoảnh về phía nàng thiếu nữ:

“Tiểu thư Eileen hãy nghe tôi nói. Tôi sẽ thú nhận với cô: hành tung của bà bá tước đúng là kỳ quặc, tôi biết cái đó, rất kỳ quặc, nhưng buộc phải xử sự thật thận trọng vì chúng ta không muốn làm dấy lên những chuyện rắc rối với các đại sứ quán. Chúng ta phải chờ đợi có sự chính xác.”

“Tôi hiểu. Nếu ông chắc là..”

“Còn có những điều khác nữa,” Battle cắt ngang.

“Như thế có nghĩa là gì?”

“Cô cũng chẳng cần biết là cái đó có nghĩa là gì mà chỉ cần nhớ thế này: Tôi đã biết

tất cả những gì liên quan tới bà bá tước và tôi muốn là người ta chẳng nên hành bà ta làm gì. Bây giờ,” Battle tiếp.

Chương XXIII

CẢNH SÁT TRƯỞNG BATTLE RA TAY LÁI CÁC BIẾN CỐ

Mười giờ sáng hôm sau. Ánh sáng mặt trời tràn vào các cửa sổ phòng thư viện mà Cảnh sát trưởng đã có mặt trong đó từ sáng sớm. Theo yêu cầu của ông, Georges Lomax, ngài Oswald Coote và Jimmy Thesiger, sau khi chén một bữa ngon bổ cũng vừa tới.

Jimmy vẫn có một cánh tay đeo lên cổ nhưng coi như chuyện xảy ra ban đêm cũng chẳng có gì đáng kể. Cảnh sát trưởng điềm đạm nhìn ba người. Bên cạnh ông ta, trên mặt bàn bày một loạt đồ vật mang nhãn chu đáo, và trong số đó, Jimmy nhận thấy có cả khẩu súng ngắn tự động Leopoid của mình.

“Sự việc sẽ không dễ dàng đâu đấy” Battle vui vẻ bảo.

Cuộc bắt trộm thất bại dường như chẳng làm ông ta bối rối nhưng ông chủ nhà tỏ ra chẳng hài lòng và ông rất ghét những đùa vui, hài hước các loại.

“Tôi đã dựng lại tất cả khá rõ ràng,” Nhà thám tử tiếp tục và cầm lên hai vật trên bàn.

“Này, thế có dấu vân tay không?” Ngài Oswald vội vàng hỏi.

Battle lắc đầu và chậm rãi đáp:

“Người cầm nó hẳn có đeo găng tay.”

“Thật tai hại!” Ngài Oswald than.

“Nhưng có gì là lạ đâu, vì một người thận trọng thì phải mang găng rồi. Ông đã nhặt được khẩu súng này cách khoảng mười lăm mét kể từ bậc cuối tam cấp này ra đến hiên, liệu có đúng không?”

Ngài Oswald tới gần cửa sổ.

“Tôi thấy rất đúng” Ông bảo.

“Tôi chẳng muốn đưa ra một lời phê bình chút nào cả, thưa ông, nhưng nếu ông cứ để nguyên tại chỗ khẩu súng này thì tốt biết bao.”

“Lúc đó tôi hoang mang quá” Ngài Oswald nói.

“Ồ! Nhưng điều đó chẳng có gì là quan trọng vì tôi đã có thể dựng lại hiện trường. Tôi đã theo dấu bước chân của ông từ cuối vườn, tôi đã thấy chỗ ông dừng lại và cỏ đã bị xéo nát một cách rất gợi ý. Ông nghĩ sao về việc khẩu súng lại nằm ngay chỗ đó?”

“Tôi cho rằng chủ của nó đã vội chạy trốn mà đánh rơi.”

Battle lắc đầu.

“Nó không thể đánh rơi được. Có hai chi tiết chống lại cái đó: trước hết tôi không

thấy dấu chân ai khác ngoài dấu chân của ông trên thảm cỏ...”

“Có chắc chắn như thế không, ông Battle? – Lomax hỏi. ”

“Hoàn toàn chắc chắn, thưa ông. Một người khác nữa cũng để lại dấu chân trên cỏ, đó là cô Wade nhưng rất xa về phía bên trái.”

Ông dừng lại rồi tiếp:

“Cũng còn cả dấu khẩu súng rơi mạnh xuống thảm cỏ. Tất cả chứng tỏ là khẩu súng bị ném và rơi mạnh xuống chứ không phải là bị rớt.”

“Có thể như thế,” Ngài Oswald nói.

Ông này gật gật đầu.

“Đúng là chúng tôi không lượm được dấu vết gì trên con đường nhỏ,” Battle nói.

“Có thể như vậy,” Ngài Oswald bảo.

“Quả vậy, ông Battle ạ! Lomax cắt ngang” Có phải... hừm... là quan trọng?

“Có thể là không, thưa ông Lomax. Nhưng tôi cứ muốn xác định rõ các chi tiết! Một trong các vị, làm ơn cầm khẩu súng này và ném thử xem sao? Chẳng hạn như ngài, ngài Oswald? Vâng xin rất cảm ơn. Xin ngài hãy tới gần cửa sổ và ném mạnh khẩu súng ra giữa thảm cỏ.”

Nhà kỹ nghệ làm theo, ném thật mạnh khẩu súng ra phía trước mặt mình. Jimmy Thesiger chạy ra theo vẻ mặt đặc biệt quan tâm, còn nhà thám tử lao ra như một con chó săn được huấn luyện tốt.

Chẳng lâu la gì ông ta đã quay lại, mặt mày rạng rỡ tuyên bố:

“Đúng y như vậy, thưa ông, dấu vết cũng cùng loại như dấu vết kia, dù là ông đã ném khẩu súng xa hơn ít nhất là mười mét. Đúng là ngài rất khoẻ, có phải không ngài Oswald?... Xin lỗi, hình như có ai đó gõ cửa thì phải.”

Cảnh sát trưởng quả là có một cái tai đặc biệt thính vì chẳng có ai nghe thấy gì cả. Phu nhân Coote đang đứng cạnh cửa, một chiếc cốc trong tay.

“Mình đã quên uống thuốc sau bữa điểm tâm, Oswald ạ” Bà bước vào, nói.

“Lúc này tôi rất bận Maria ạ,” ông bảo.

“Không có tôi thì mình chẳng bao giờ chịu uống cả,” bà dịu dàng.

Và ông vua thếp ngoan ngoãn phục tùng.

Phu nhân Coote cười vẻ buồn buồn nói với mọi người:

“Tôi đã làm ngắt quãng câu chuyện của các vị... Xin vui lòng thứ lỗi cho... ồ! Kìa những khẩu súng! Những vật thật kinh khủng! Nghe nói là mình suýt bị tên trộm sát hại tối qua phải không?”

“Chắc hẳn là bà phải hết sức kinh hoàng khi không nhìn thấy ông nhà phải không, phu nhân Coote?” Battle

“Tôi đã không nhận thấy ngay là ông ấy đi vắng,” bà thú nhận.

“Vậy ra ngài bị khó ngủ phải không ngài Oswald?” Battle hỏi.

“Thường thì tôi ngủ rất tốt,” Nhà kỹ nghệ đáp.

“Ngài đã đi ra bằng cửa sổ này, đúng không?”

Oswald ngần ngừ một lát trước khi đáp: phải.

“Và bằng đôi giày véc-ni!,” Phu nhân Coote nói.

Và phu nhân buồn bã lắc đầu.

“Maria, xin bà hãy để cho chúng tôi làm việc đi... Còn rất nhiều vấn đề phải bàn đây.”

Phu nhân Coote tay cầm chiếc cốc rỗng không, bước ra khỏi phòng.

“Dù sao thì, ông Battle ạ,” Georges Lomax nói.

“Mà ở đó nó sẽ bị nhân viên của tôi tóm cổ” Battle nhận xét.

“Nhân viên của ông, theo tôi, có vẻ như hết sức lơ là với nhiệm vụ được trao. Họ không nhìn thấy cô Wade đi lọt vào trong vườn thì tất nhiên cũng chẳng nhìn thấy được tên kẻ trộm tháo lui.”

Cảnh sát trưởng hé miệng định phản bác nhưng lại thôi. Jimmy Thesiger tò mò nhìn ông. Anh rất muốn biết nhà thám tử nghĩ gì.

“Tên này chắc hẳn phải là một nhà vô địch về môn chạy việt dã” Đại diện cho Scotland Yard mặc mặc tuyên bố.

“Ông muốn nói sao kia?”

“Như điều tôi vừa nói ông Lomax ạ. Chính tôi đã quành ra góc hiên chỉ năm mươi giây sau tiếng đạn nổ, để cho một người có thể chạy hết quãng đường này và biến mất ở góc con đường nhỏ lát gạch trước khi tôi nhô ra được ở đầu ngôi nhà... thì đó chắc chắn phải là, như tôi đã nói, một nhà vô địch về môn chạy.”

“Tôi không sao hiểu được, ông Battle ạ. Ông có ý gì đó mà tôi chưa... hừm!... nắm được. Ông bảo là người đó không chạy qua thảm cỏ và lúc này ông lại quanh co... Đúng ra thì ông muốn nói gì nào? Là nó không chạy dọc theo con đường nhỏ lát gạch ư? Vậy thì, theo ý ông... nó chạy đi đâu?”

Để thay cho câu trả lời, Battle chỉ lên gác trên.

“Tôi không hiểu” Lomax nói.

Cảnh sát trưởng lặp lại cử chỉ và chủ nhà ngơ ngác nhìn lên trần nhà.

“Hắn đã trèo lên đó,” Nhà thám tử giảng giải.

“Xem nào, Cảnh sát trưởng ạ, không thể được.”

“Được chứ, thưa ông. Hắn đã từng dùng, và có thể dùng lần thứ hai được lắm chứ!”

“Tôi không muốn nói là không thể dùng cách đó, nhưng nếu hắn muốn trốn chạy thì không thể chui vào trong nhà.”

“Nhưng đó lại là nơi trốn lủi tốt nhất.”

“Nhưng cửa phòng ông O' Rourke hãy còn đóng kín, chốt lại phía bên trong khi chúng ta vào phòng ông ấy.”

“Và các ông thì vào bằng cách nào? Đi xuyên qua phòng ngài Stanley... Cũng bằng cách đó mà hắn đã thoát đi. Tiểu thư Eileen nói với tôi là cô ấy thấy nắm cửa của phòng ông O'Rourke động đậy. Đó là lúc tên trộm vào đó lần đầu. Tôi cho là chìa khoá cửa phải là ở dưới gối đầu người thư ký của ngài. Nhưng lần thứ hai, hắn đi qua phòng ngài Stanley không có người vì ông này vừa đi xuống. Vậy là tên trộm của chúng ta có đường đi tự do.”

“Và rồi hắn đi đâu?”

Cảnh sát trưởng Battle nhún vai và đáp lơ mơ:

“Thiếu gì chỗ. Có thể nó vào một gian nhà trống phía bên kia nhà này, đi ra bằng một cái cửa bí mật... hoặc biết đâu nó lại vào ngay trong tu viện và... ở luôn tại đó.”

Georges Lomax nhìn ông ta vẻ phẫn uất.

“Thật ư, ông Battle, tôi sẽ rất... phẫn nộ khi nghĩ là một trong những đầy tớ của mình... hừm! Tôi rất tin chúng nó... thật rất buồn khi phải nghi ngờ chúng...”

“Chẳng ai có ý nghĩ như vậy thưa ông. Tôi chỉ đơn giản chỉ ra những gì có thể xảy ra. Rất có thể những gia nhân của ông vô tội, có thể như thế lắm.”

“Ông làm tôi hoang mang,” Georges nói.

Để làm cho ông ta dịu đi, Jimmy chỉ tay vào một vật cháy dở để ở trên bàn.

“Cái gì đây nhỉ?” Anh hỏi.

“Vật chứng cuối cùng của chúng ta,” Battle đáp.

Vừa nói ông vừa kiêu hãnh cầm lên cái vật đen sì đó.

“Ông thấy ở đâu vậy? Ngài Oswald hỏi.”

Battle vung tay một cái.

“Ở trong lò sưởi. Hầu như nó đã bị cháy hết. Thật kỳ quặc, y như bị một con chó nó cắn, nó rút ra vậy.”

“Có thể là của cô Wade,” Jimmy gợi ý.

Cảnh sát trưởng lắc đầu.

“Không phải là găng tay phụ nữ. Ông thử xỏ vào xem nào.”

Battle giúp Thesiger xỏ vào phần còn lại của chiếc găng tay rồi nói thêm:

“Trông này, ông đi vào hãy còn quá rộng.”

“Ông có cho phát hiện này là quan trọng nhất không?” ngài Oswald lạnh lùng hỏi cảnh sát trưởng.

“Người ta không bao giờ biết cái gì là quan trọng cái gì là không trong những vấn đề về loại này.”

Có tiếng gõ cửa và Bundle bước vào.

“Tôi rất lấy làm tiếc,” Nàng xin lỗi và nói.

Nàng dừng lại.

“Nói tiếp đi, Eileen thân mến” Lomax bảo.

“Tôi không muốn làm đứt đoạn buổi làm việc của các vị nhưng tôi nghĩ là có thể có một sự liên quan giữa những gì các vị quan tâm và điều mà ba tôi lo ngại: một trong những tên hầu tuỳ tòng của chúng tôi đã mất tích. Nó ra ngoài từ chiều hôm qua và không thấy trở về.”

“Nó tên là gì?” Ngài Oswald hỏi.

“John Bauer.”

“Nó là người nước nào?”

“Nó bảo nó là người Thụy Sĩ, nhưng tôi thì cho nó là người Đức dù nó thạo tiếng Anh.”

“A! -Ngài Oswald có vẻ hài lòng” Nó ở Chimneys lâu rồi phải không?

“Gần một tháng thôi.”

Coote quay về phía hai người, nói:

“Đó là kẻ chạy trốn mà chúng ta đang tìm hiểu. Ông Lomax, chắc là ông cũng biết như tôi là rất nhiều chính phủ các nước muốn mua bí mật của Eberhard. Bây giờ tôi nhớ rất rõ tên đầy tớ này: một thanh niên to lớn, nhanh nhẹn gọn gàng. Nó đến nhận việc trước cuộc đi của chúng ta khoảng mười lăm ngày, thật vô cùng khôn khéo. Ở đây, tất cả người làm đều phải đặt dưới sự xem xét rất cẩn thận, còn ở Chimneys, cách đây khoảng chục cây số thì...”

Ông không nói hết câu.

“Ông cho là kế hoạch đã được dự kiến lâu từ trước rồi sao?”

“Tại sao không? Công thức Eberhard đáng giá hàng triệu, ông Lomax ạ. Rõ ràng Bauer hi vọng có thể lục lợi giấy tờ của tôi ở Chimneys và do đó biết được điều chúng ta quyết định. Có nhiều khả năng nó có ở đây một tên đồng bọn làm nội ứng và chính tên này đã đánh thuốc mê cho O'Rourke. Nhưng Bauer chính là người đàn ông to khỏe mà cô Wade nhìn thấy bám dây leo tụt xuống.”

Ông ta quay về phía Cảnh sát trưởng nói thêm:

“Và ông đã để cho nó chạy thoát! ”

Chương XXIV

BUNDLE HOANG MANG

Thấy rõ là Cảnh sát trưởng Battle bị bối rối một chút. Ông gãi cằm vẻ nghĩ ngợi.

“Ngài Oswald nói có lý ông Battle ạ,” Lomax bảo.

“Có thể... Đúng là trường hợp của hấn có vẻ đáng nghi lắm. Tất nhiên là hấn còn có thể trở về Chimneys...”

“Ông có nghĩ là có thể thế không?”

“Không,” Battle thú thật.

“Tôi đã có ý kiến về các nhân viên của ông,” Lomax nói.

Và sự im lặng của ông thật hùng hồn.

“May mắn là,” Battle nhẹ nhàng nói.

Rồi ông nhún vai, lắc đầu, thở dài và bảo:

“Tôi phải gọi điện thoại ngay mới được. Xin các vị thứ lỗi. Ông Lomax ạ, tôi rất lấy làm tiếc, nhưng tôi có cảm giác là tôi đã thất bại trong vụ này... tuy nhiên khó, rất khó không ngờ được đâu.”

Nói đoạn, ông bước nhanh ra ngoài và Bundle bảo

“Đi ra ngoài vườn đi! Tôi có chuyện nói với anh. Khi họ tới hàng hiên, Jimmy cau mày nhìn thảm cỏ.”

“Có cái gì đấy?” Bundle hỏi.

Thesiger nói với nàng về chuyện khẩu súng lục và thêm:

“Tôi không hiểu vì sao Battle lại yêu cầu ông Coote ném khẩu súng đó ra vườn. Tôi cam đoan là ông ta có ẩn ý gì đó. Thế nhưng, khẩu súng đã rơi xuống xa hơn khoảng mười mét ngoài ý mong đợi... Thấy không Bundle, Battle rất thông minh...”

“Đó là một con người kỳ lạ,” Bundle nói xen.

Và nàng nói lại câu chuyện đã trao đổi với Cảnh sát trưởng và Jimmy lắng tai chú ý nghe.

“Như vậy bà bá tước là số 1,” Anh nói.

“Hay lắm!” Bundle nói đầy vẻ cương quyết.

“Sao nữa nào?” Jimmy ngạc nhiên hỏi.

“Thế anh làm gì với số 7 không bao giờ xuất hiện và luôn ở trong bóng tối? Không, không phải đơn giản như thế đâu. Bauer đã ở đây tối hôm qua, đồng ý. Nhưng hấn ở đây chỉ là để đánh lạc hướng mọi sự hoài nghi trong trường hợp xảy ra một khó khăn trở ngại gì đó. Hấn đã cản trở việc chúng ta phát hiện ra số 7, tức là tên cầm đầu: đó là

mục đích công việc của hắn.”

“Bundle này,” Jimmy lo lắng hỏi.

Cô gái ném cho chàng ta một cái nhìn trách móc.

“Chúng ta đã đề ra một giả thuyết hoàn toàn có thể chấp nhận được, nhưng cô chẳng muốn tuân theo gì cả” Thesiger bảo.

“Tôi rất tiếc đã làm anh phật ý,” Bundle cãi.

“Bill nghĩ sao về việc đó?”

“Tôi chẳng cần hỏi ý kiến anh ta” Bundle lạnh lùng đáp.

“Ôi! Thế nhưng cô đã cho anh ta biết những gì cô khám phá về bà bá tước. Nếu cô không nói cho anh ta biết những gì cô vừa nói thì có trời mà biết những gì anh ta sẽ nói với bà bá tước.”

“Anh ta không chấp nhận là bà này có nhiều điều nghi vấn vì anh ta... rõ ràng là quá ngây ngô. Tôi rất muốn thấy anh làm gì để bắt anh ta chấp nhận tầm quan trọng của cái dấu màu nâu đen đó...”

“Cô quên là tôi có đứng trong tủ tường đâu,” Jimmy bảo.

“Có đấy, đúng, là anh ta như vậy đó” Bundle chưa chát nói- Và anh thì lắm to là đã moi gan móc ruột ra với anh ta.

“Tôi lấy làm tiếc vì bây giờ mới thấy rõ. Tôi không bao giờ tin là Bill...”

“Chắc anh cũng đã biết hành vi của những mục giăng hồ quốc tế mạo hiểm này,” Bundle nói.

“Sự thực thì chưa,” Jimmy bảo.

Và anh cất tiếng thở dài.

Một lúc lâu, cả hai đều im lặng. Thesiger suy nghĩ, nhưng càng hồi tưởng lại những sự cố đã xảy ra, anh càng thấy thật nhiều rắc rối.

“Cô bảo là Battle không muốn người ta làm phiền nhiều đến bà bá tước đúng không?” Cuối cùng anh hỏi:

“Đúng.”

“Ông ta hi vọng, qua bà ta, phát hiện ra một người nào khác?”

Bundle gật đầu, Jimmy lại tiếp tục suy nghĩ. Chắc là Battle đã dừng lại ở một ý tưởng nào đó.

“Ngài Stanley Digby đã đi Luân Đôn sáng sớm hôm nay phải không?”

“Phải.”

“Ông ta có mang theo O' Rourke chứ?”

“Hình như thế.”

“Cô không đặt vấn đề là... không, không thể được!”

“Sao kia?”

“Là O'Rourke có đóng một vai trò nào đó trong tất cả chuyện này ư?”

- Không phải là không có thể - Bundle đáp vẻ nghĩ ngợi - Vì ông ta có cái mà người ta gọi là một cá tính mạnh. Tôi sẽ không lấy làm ngạc nhiên nếu... vả lại nói thực ra là chẳng có gì làm tôi ngạc nhiên cả! Đúng là, chỉ có duy nhất một người mà tôi không nghi là số 7!

“Ai vậy?”

“Cảnh sát trưởng Battle!”

“Tôi cứ tưởng là cô sẽ nêu tên Georges Lomax kia đấy!”

“Xuyt! Kìa ông ta đến.”

Quả thật ông chủ nhà đi tới. Jimmy kiểm soát rút đi, và Lomax ngồi xuống cạnh Bundle:

“Tiểu thư Eileen thân mến! Có phải thực là cô muốn từ giã chúng tôi?”

“Ba tôi như bị hoang mang nhiều và tôi thấy cần về để đưa tay mình ra dắt ông cụ.”

“Bàn tay cô đúng là có sức mạnh cứu trợ diệu kỳ,” Lomax nói và thân mật nắm lấy bàn tay cô gái.

“Thế là lại bắt đầu đấy” Bundle thất vọng nghĩ:

-... mà cuộc sống gia đình lâm vào vòng nguy hại vì lý tưởng cũ tự suy vong. Những con người đương thời của chúng ta cần phải nêu gương để tỏ ra mình không bị những ý tưởng quá mới mẻ làm cho thương tổn. Người ta gọi chúng ta là con người “Cứng rắn cho đến chết” và tôi kiêu hãnh về danh hiệu đó! Còn có cả những vật thể, những điều phải giữ “Cứng rắn cho đến chết”: danh dự, sắc đẹp, vẻ đoan trang thủy mị, sự thiêng liêng trong cuộc sống gia đình, lòng hiếu thảo của con cái! Như vậy, tôi có thể nói là tôi thèm muốn sự ưu huệ mà tuổi trẻ đã ban cho cô. Ôi! Tuổi trẻ! Điều kỳ diệu làm sao! Một mỹ từ tuyệt vời! Chúng ta chỉ nhận chân được nó khi chúng ta... có được một chút kinh nghiệm trong cuộc sống. Tôi phải thú thực với tiểu thư là ngày trước tôi rất phàn nàn về sự lông bông nhẹ dạ của cô, nhưng lúc này tôi mới nhận thấy đó là một sự vô tư đáng yêu của tuổi trẻ, từ đó nhận rõ thấy chiều sâu vẻ đẹp của tâm hồn tiểu thư. Tôi hi vọng là cô sẽ cho....

“Tôi xin cảm ơn ông” Bundle nói một cách yếu đuối.

“Nên chấm dứt kể từ nay việc tôi làm cho cô e sợ. Tôi thấy thật băn khoăn khi phụ nhân Caterham bảo với tôi là tôi đã làm cho cô e sợ. Xin bảo đảm với cô là tôi chẳng có gì đáng sợ cả đâu.”

Bundle ngơ ngác thấy Lomax cố chứng minh đức tính khiêm tốn của mình. Georges nói tiếp:

“Xin đừng bao giờ tỏ ra run sợ trước mặt tôi, cô bé yêu quý ạ, và cũng đừng bao giờ làm tôi khó chịu. Đối với tôi niềm vui lớn là được đào tạo một mầm non trí tuệ, nếu tôi dám nói như vậy. Tôi sẽ là nhà cố vấn chính trị đầy kinh nghiệm của cô. Đảng rất

cần có những phụ nữ trẻ đẹp và thông minh như cô. Chắc hẳn tiểu thư có thể noi theo gương, đi theo dấu chân của bà cô của tiểu thư, phu nhân Caterham đó.”

Cái hình ảnh khủng khiếp ghê rợn đó đã làm cho Bundle hoảng hồn, chỉ còn biết im lặng nhìn người đối thoại. Điều này không làm cho ông ta nhụt chí mà ngược lại nữa kia vì ông thường chê trách đàn bà là hay nói nhiều và ít khi ông được gặp một người nghe nhiều hơn là nói. Vì vậy ông hoan hỉ mỉm cười với Bundle.

“Con bướm chui ra từ con nhộng,” Ông tiếp tục.

Ông ta bước đi, Bundle nhìn theo với đôi mắt thất thần.

Bill bất ngờ đi tới làm Bundle giật nảy mình.

“Ma quỷ nào xui khiến mà Lomax lại nắm tay cô?”

“Không phải lão quan tâm đến bàn tay,” Bundle đáp.

“Đừng làm ra vẻ ngây thơ nữa, Bundle!”

“Tha lỗi cho tôi Bill, nhưng tôi cảm thấy hoang mang chút xíu. Anh có nhớ đã nói là Jimmy sa vào nguy hiểm chết người khi đến đây không?”

“Đúng thế. Rất khó khăn thoát khỏi bàn tay của Lomax khi lão bắt đầu để ý đến ai. Jimmy sẽ mắc vào lưới của lão trước khi cảm thấy.”

“Không phải là Jimmy bị lão giăng lưới mà chính là tôi đây này,” Bundle rên rỉ.

Bill khe khẽ huýt sáo.

“Tội nghiệp Bundle! Hãy đi uống một ly cocktail, sắp đến giờ ăn trưa rồi.”

Bundle chậm rãi đứng lên, vừa bước đi cạnh chàng trai vừa lẩm bẩm giọng trầm thiết:

“Sao mà tôi khiếp hãi cái món chính trị đến thế!”

“Nhất định rồi, cũng như tất cả mọi người có lý trí.”

Chỉ có những người như Lomax và như Pongo mới có thể ưa thích... Dù sao thì, cô cũng không nên cho phép Lomax cầm lấy bàn tay mình.

“Tại sao? Lão biết tôi từ ngày tôi còn bé xíu.”

“Có thể như vậy, nhưng cái đó làm tôi chẳng thích.”

“Thật ư?... Ô! Kìa Cảnh sát trưởng Battle!”

Đôi bạn trẻ đi qua một cổng phụ và lọt vào một tiền phòng nhỏ từ đó vào một gian nhà ở đó người ta bày thành hàng những chiếc gậy đánh gôn, những vợt ten-nít và dụng cụ làm vườn.

Battle xem xét kỹ những chiếc gậy chơi gôn và ngẩng đầu lên vẻ hơi khó chịu khi nghe tiếng kêu của Bundle kèm theo câu hỏi:

“Vậy ra ông sắp sửa đi chơi gôn đấy phải không Cảnh sát trưởng?”

“Có thể là tôi chơi rất vụng, tiểu thư Eileen ạ. Nhưng người ta cho là học hỏi thì không bao giờ bị muộn cả và tôi lại có một đức tính hoàn hảo có ích cho tất cả mọi trò chơi.”

“Đó là gì vậy?” Bundle hỏi.

“Không bao giờ nản chí. Khi tất cả dường như bế tắc, tôi sẽ đi vào một lối đi mới!”
Vừa nói, Battle vừa đi ra khỏi gian phòng và khép cửa lại phía sau mình.

Chương XXV

JIMMY PHÁC MỘT KẾ HOẠCH

Jimmy Thesiger bị kiệt sức. Anh tránh gặp Georges Lomax để khỏi phải tranh luận những vấn đề nặng nề và đi ra vườn sau ăn bữa trưa.

Có nhiều hiểu biết về vấn đề biên giới Santa - Fé, nhưng lúc này, anh không muốn bị chất vấn về lĩnh vực đó.

Sau một vài phút, điều anh mong đợi đã xảy ra: Lorraine Wade, cũng có một mình đang đi dọc theo trên một trong những lối đi nhỏ đầy bóng râm của khu vườn. Chàng trai vội đi đến, gặp.

Họ yên lặng bước đi bên nhau một lát rồi Jimmy nói: Lorraine?

“Cái gì anh?”

“Đây nhé: Nói chung thì tôi nói năng không được khéo lắm... nhưng mà, tại sao chúng mình không xin phép đặc biệt, cưới nhau và sống hạnh phúc bên nhau?”

Cô gái chẳng tỏ ra vẻ gì lúng túng trước lời tỏ tình kỳ cục này. Nàng ngả đầu ra sau, cười ròn rã.

“Xin em đừng chế giễu tôi” Jimmy nói, giọng trách móc.

“Em không sao có thể nghiêm chỉnh được. Anh thật là vui tính!”

“Lorraine, cô là một con quỷ nhỏ!”

“Không đâu. Em là, như mọi người nhất trí, gọi em là một cô gái yêu kiều, duyên dáng.”

“Đó là đối với những người không hiểu cô, bị lừa về vẻ bề ngoài dịu dàng và cử chỉ kín đáo của cô mà thôi.”

“Anh nói mới hay làm sao!”

“Lorraine thân yêu, không đùa nữa. Em muốn hay không muốn anh nào?”

Khuôn mặt cô gái trở nên nghiêm trang và có vẻ như sẵn sàng làm mọi thứ như đôi khi xảy ra. Cái miệng nhỏ mím lại, cái cằm đưa ra phía trước như thách thức.

“Không, Jimmy ạ, chưa phải lúc khi vụ việc còn ở trong tình thế hiện giờ... có nghĩa là còn chưa đâu vào đâu cả.”

“Anh biết là chúng ta chưa làm được như ý muốn,” Jimmy công nhận.

“Vậy thì, chúng ta cưới nhau đi!” Lorraine cười nói.

“Em đã nói đấy nhé.”

Nhưng cô gái lắc đầu đáp:

“Không, Jimmy ạ, hãy chờ vụ việc này kết thúc và chúng ta chắc chắn được an

toàn.”

“Vây, em cho là chúng mình bị đe dọa ư?”

“Thế còn anh thấy thế nào?”

Khuôn mặt thiên thần của Jimmy sạm lại và cuối cùng anh bảo:

“Em có lý. Nếu câu chuyện lạ lùng Bundle kể cho chúng ta nghe mà đúng,” và thực sự là rất lạ, và rất khó tin.

“Thế còn những số khác?”

“Những số khác không đáng kể. Chính là số 7 và những phương pháp của hắn đã làm cho anh lo ngại vì anh không biết hắn ta là ai, cũng như không biết tìm hắn ở đâu.”

Lorraine bắt đầu run.

“Em sợ,” Nàng nói nhỏ.

“Đừng sợ, cứ để đấy cho anh. Anh bảo đảm với em là anh sẽ chiến thắng số 7. Một khi chúng ta đã chiến thắng nó... anh không tin là đồng bọn của nó, dù chúng như thế nào chẳng nữa, lại gây cho chúng ta nhiều khó khăn.”

“Nếu anh đi tới chiến thắng nó..., nhưng giả dụ như ngược lại thì sao?”

“Không thể như thế được,” Jimmy vui vẻ tuyên bố.

“Khi em nghĩ đến những gì có thể xảy ra tối hôm qua...” Lorraine lẩm bẩm.

“Phải, nhưng điều đó không xảy ra và cả hai chúng ta đều an toàn vô sự... dù là, anh thú thực, cánh tay đau vô cùng.”

“Anh bạn tội nghiệp!”

“Bị thương và đau vì nghĩa cả thì có sao đâu! Vả lại vết thương của anh và câu chuyện ly kỳ của anh đã chinh phục hoàn toàn phu nhân Coote.”

“Ôi! Anh thấy điều đó có một tầm quan trọng nào đó sao?”

“Nhưng không thể là vô ích được.”

“Jimmy, anh có một kế hoạch phải không? Kế hoạch ấy như thế nào?”

“Một anh hùng trẻ tuổi không bao giờ để lộ những dự định của mình ra với bất cứ ai,” Thesiger cứng cỏi đáp.

“Anh thật ngớ ngẩn!”

“Anh biết, anh biết. Đó cũng là ý kiến của tất cả mọi người. Tuy nhiên, anh đoán chắc với em là trí thông minh của anh làm việc thật ráo riết. Còn em, em dự định hành động ra sao?”

“Bundle đã đề nghị với em là tới Chimneys tạm trú một thời gian.”

“Tuyệt!,” Jimmy tán thành.

“Đáng lẽ Bill phải coi sóc chị ấy” Lorraine gợi ý.

“Bill còn bận ở nơi khác kia.”

“Anh đừng nên cho là như vậy.”

“Sao kia? Phải chăng cậu ta không chết mê chết mệt bà bá tước?”

Cô gái lắc đầu, nói:

“Có cái gì đó mà em không tự giải thích được nhưng chắc chắn là Bill không phải lòng bà bá tước đâu, anh ta yêu Bundle kia. Sáng nay, anh ta đang nói chuyện với em thì ông Lomax tới ngồi cạnh và cầm tay chị ấy, thế là Bill bỏ đi nhanh như tên bắn.”

“Con người có những sở thích thật kỳ cục. Anh không sao hiểu được một người đã có cái may mắn được cùng em chuyện trò tâm sự mà lại có thể bỏ đi vì một bóng hồng khác. Em làm anh ngạc nhiên vì anh cứ đinh ninh là Bill đã bị thiếu phụ ngoại bang xinh đẹp kia hút hồn rồi kia đấy. Dù sao thì Bundle cũng được yên tâm vì chuyện đó.”

“Bundle có thể tin là như vậy,” Loraine phản bác.

“Vậy thì em thấy sao?”

“Anh không tin là có thể Bill cũng đóng vai một thám tử chút ít cho chính anh ta ư?”

“Ô! Không! Cậu ta chẳng thông minh để làm việc đó đâu.”

“Em chẳng thấy chắc lắm, khi một người đàn ông chất phác và tráng kiện như vậy, lại thêm một chút khôn khéo nữa, thì ai mà biết được!”

“Và cái đó giúp cậu ta hành động dễ dàng... Có một chút sự thực trong sự xác nhận đó. Tuy nhiên anh sẽ không bao giờ tin là Bill có thể có những ý định như em đã thổi cho cậu ta vì cậu ta chỉ có khả năng đập khuôn rất khéo mà thôi. Loraine, anh thấy là em có thể ngộ nhận đấy. Nữ bá tước thật cực kỳ xinh đẹp... nhưng chẳng thuộc mẫu người mà anh có thể yêu được,” Thesiger vội thêm.

Lorraine lắc đầu vẻ không tin.

“Tùy em thôi,” Jimmy nói.

Lorraine gật đầu.

“Và bây giờ,” Thesiger nói tiếp.

Bà đang ngồi trên một chiếc ghế bành đặt ngoài vườn và mai trang trí một bức thảm. Hình vẽ miêu tả một phụ nữ dáng điệu uể oải và có phần nào rã rượi tựa vào một chiếc bình choé lớn mà khóc. Phu nhân Coote mời Jimmy ngồi cạnh bà và chàng thanh niên rất ý tứ ngắm nhìn công trình tác phẩm của bà.

“Bức thảm này làm anh thích phải không?,” Phu nhân Coote rõ ràng thấy như được phỉnh.

“Thật khủng khiếp quá!” Jimmy nói.

“Thế còn cánh tay của anh?”

“Cũng không đau lắm, nhưng vết thương làm tôi khó chịu.”

“Phải cẩn thận đấy!,” Phu nhân Coote muốn cho một lời cảnh báo.

“Ô! Tôi hy vọng là không đến nỗi như vậy.”

“Chỉ đơn giản là một lời khuyên mà thôi” Bà Coote nói.

“Hiện tại bà đang sống tại đâu ạ?” Thesiger hỏi.

Anh biết rất rõ hiện tại bà Coote ở đâu, nhưng vẫn hỏi với vẻ hoàn toàn thờ ngây.

Phu nhân Coote thở dài.

“Ngài Oswald có thuê nhà của quận công D'Aiton ở Letherbury, anh cũng biết chứ?”

“Vâng, ngôi nhà rất đẹp.”

“Anh thấy vậy ư? Ngôi nhà cực rộng nhưng tối. Có hai dãy chân dung những thành viên trong gia đình với vẻ mặt quá nghiêm trang, hình những người chủ cũ bao giờ cũng có vẻ buồn, theo tôi. Chắc hẳn anh cũng đã tham quan ngôi nhà nhỏ của chúng tôi ở Yorkshire, anh Thesiger nhỉ, cái hồi mà ngài Oswald mới chỉ là ông Coote! Chúng tôi có ở đó một căn phòng thật nhỏ và một phòng khách luôn có tiếng cười vui vẻ.”

Phòng ăn trông ra hướng đông - bắc thành ra rất ít ánh sáng mặt trời nhưng với giấy dán tường màu đỏ rất đẹp với một số phác thảo màu sáng cho nên cũng được các khách ăn vô cùng tán thưởng.

Rất xúc động vì những hồi ức trên đây mà phu nhân Coote đã để rơi rất nhiều những cuộn len nhỏ lăn lóc trên sân làm cho Jimmy phải vội vã lượm lên để đưa lại cho bà.

“Cám ơn, con của ta,” Bà nói.

“Tôi cho là chẳng bao lâu nữa ngài Oswald sẽ mua được một ngôi nhà mà bà có thể sắp xếp bố trí ra sao tùy thích.”

Phu nhân Coote buồn bã lắc đầu.

“Ngài Oswald nói là ông sẽ trao cho các nhà trang trí, anh biết như vậy là nghĩa gì chứ?”

“Ồ! Nhưng họ sẽ phải hỏi ý kiến bà.”

“Chúng tôi sẽ có việc gì với một trong những ngôi nhà lớn mà chủ nhân lại chỉ quan tâm tới những đồ cổ và coi thường những đồ gỗ mới mà tôi coi như rất tiện nghi và thân mật... Thế nhưng ngài Oswald bao giờ cũng thấy rất thoải mái tại nhà mình và tôi nhận thấy rõ rệt là những sở thích của ông vẫn không thay đổi mà chỉ muốn có những đồ vật quen thân nhất. Ông đã thành đạt một cách thật kỳ diệu và muốn mọi người đều nhận thấy, nhưng có những ngày mà tôi vẫn phải tự hỏi là rồi tất cả những cái đó sẽ kết thúc ra sao đây!”

Jimmy làm ra vẻ thương cảm.

“Tôi phải thú thực với anh là,” Phu nhân Coote nói tiếp.

“Việc gì vậy, thưa bà?”

“Tôi không rõ. Có thể ông ấy băn khoăn về vấn đề nhà máy. May mắn là ông luôn có bên cạnh anh Bateman rất cần cù chịu khó!”

“Cần cù chịu khó tuyệt vời” Jimmy gật đầu.

Ngài Oswald đánh giá rất cao về sự phán xét của anh ta và tuyên bố là Bateman bao giờ cũng đúng.

“Đó là một trong những khuyết điểm tệ hại nhất của cậu ta trong khoảng mấy năm nay” Jimmy Thesiger bảo.

Phu nhân Coote tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Tôi đã qua ngày cuối tuần thật vui vẻ ở nhà bà tại Chimneys - Chàng trai nói tiếp, hay nói đúng hơn là sẽ thật vui vẻ nếu cái cậu Gerry khốn khổ không bị chết. Có biết bao nhiêu các cô gái xinh đẹp.

“Những cô gái thời thượng này làm tôi ngạc nhiên nhiều đấy,” Phu nhân Coote tuyên bố.

“Thật thế ư?,” Jimmy nói.

“Đúng vậy,” Bà Coote công nhận.

Phu nhân Coote đặt công trình tác phẩm của mình xuống và nhìn Jimmy hỏi: - Thế nào, không có một cô gái nào duyên dáng làm anh thích và muốn vì nàng mà ham say lao động để tạo lập một cuộc sống êm đềm ư?

Jimmy đỏ mặt và bà nói tiếp:

“Tôi thấy hình như anh rất tâm đầu ý hợp với một trong số các cô gái ở Chimneys, cái cô Vera Daventry ấy.”

“Socks phải không ạ?”

“Phải, người ta kêu cô ấy như thế và tôi cũng không hiểu tại sao vì nghe chẳng ra sao cả.”

“Ồ! Cô ấy là cô gái dịu dàng,” Jimmy bảo.

“Cô ấy sẽ tới chỗ chúng tôi trong ngày nghỉ cuối tuần đấy.”

“Thật vậy ư?” Chàng trai cố tỏ ra rất vui khi thốt ra câu đó.

“Phải, anh có muốn về đây nghỉ không?”

“Có chứ ạ!,” Jimmy nồng nhiệt kêu lên.

Sau đó, anh từ biệt. Và ngài Oswald về gặp vợ.

“Cái thằng xu nịnh đó nó nói gì với bà đấy?,” Ông hỏi vợ.

“Thế mà đó là một chàng trai dễ thương,” Phu nhân Coote phản bác.

“Tôi biết, trong lúc đi lang thang vì chẳng biết làm gì cả.”

“Tôi thấy mình thật bất công đấy, Oswald!”

“Suốt đời, hấn chưa từng bao giờ có một ngày lao động lương thiện, nếu bắt buộc phải tự mình kiếm sống thì hấn chỉ có mà chết đầu nước.”

“Tối hôm qua, tôi rất sợ mình bị cảm lạnh. Thấy không, Oswald, tôi run bắn lên khi nghĩ là mình đi dạo trong vườn giữa lúc có một tên trộm nguy hiểm rình rập đâu đó. Có thể nó bắn vào mình. À này, tôi đã mời anh Thesiger tới nghỉ cuối tuần ở nhà

mình đấy.”

“Nhưng tôi không muốn tiếp cái tay thanh niên đó tại nhà mình, bà hiểu không Maria?”

“Tại sao nào?”

“Đó là việc của tôi.”

“Tôi lấy làm tiếc, ông bạn của tôi ạ,” Phu nhân Coote bình tĩnh nói.

Ngài Oswald nghe lời nhưng tỏ ra bức tức. Ông nhìn vợ, ngần ngừ như muốn nói điều gì.

Phu nhân Coote bình thản xâu kim.

“Tôi đặc biệt muốn không có mặt Thesiger ngày cuối tuần tới,” Cuối cùng ông bảo.

“Thế Bateman bảo sao?”

“Chẳng có gì hay cả. Hắn còn bảo tôi phải luôn đề phòng chàng trai này.”

“Thật thế ư?” Bà Coote nói giọng nghi ngờ.

“Phải và tôi rất tin sự phán đoán của Bateman. Nó chẳng bao giờ nhầm cả.”

“Trời đất!,” Người vợ nói.

Bà bắt đầu cuộn cần thận tấm thảm lại. Người chồng lại nhìn bà, làm một cử chỉ như muốn nói, rồi nhún vai và đứng lên đi theo bà vào nhà.

Phu nhân Coote cười dịu dàng. Bà rất yêu chồng nhưng cũng rất yêu, yêu một cách giản dị và bằng một cách rất đàn bà là thích làm gì thì cứ làm.

Chương XXVI

CHỦ YẾU LÀ VẤN ĐỀ CHƠI GÔN

“Cô bạn con thật dễ thương, Bundle ạ” Huân tước Caterham bảo.

Loraine ở Chimneys đã được tám hôm và đã chinh phục được ông chủ nhà đặc biệt nhờ vào sự ngoan ngoãn trong việc để cho ông dạy nghệ thuật chơi gôn.

Huân tước Caterham, vì thời gian ở nước ngoài thấy buồn nên bắt đầu học chơi gôn. Ông chơi rất tồi, nhưng cũng như tất cả những người tập tọng chơi nên rất ham. Ông để ra gần như hết các buổi sáng để học từng cú đánh và thường thưởng là làm cho mặt cỏ bị thủng từng lỗ lớn, làm cho Mac Donald vô cùng phiền não.

“Hãy trông đây, Bundle,” Ông tiếp tục.

Quả bóng bị hất đi rất mạnh vọt qua thảm cỏ và biến mất tí trong sâu của một bụi cây sơn lựu hoa lớn và rậm rạp.

“Khỉ thật,” Huân tước Caterham nói.

Mac Donald đi qua, đem mảnh cỏ lấp vào chỗ cũ, dậm dậm chân lên và đưa mắt nhìn ông chủ bằng một cái nhìn đáng làm cho ông chui xuống đất.

“Nếu Mac Donald tỏ ra khắt khe đối với ông bà Coote thì con thiết nghĩ,” Bundle nhận xét.

“Tại sao ba lại không được làm gì tùy thích trong khu vườn của ba?,” Cha cô hỏi.

“Vậy anh ta chơi có hay thật không ạ?” Bundle hỏi.

“Thế mà không kia chứ,” huân tước Caterham thú nhận.

“Ông Thesiger muốn nói chuyện với Tiểu thư qua điện thoại, thưa Tiểu thư,”

Bundle vừa chạy về phía ngôi nhà vừa gọi to: Loraine! Loraine!

Cô Wade chạy đến giữa lúc Bundle cầm lấy ống nghe.

“A lô! Anh Jimmy đấy à?”

“A lô! Cô có khoẻ không?”

“Rất khoẻ.”

“Thế Loraine?”

“Cũng rất tốt, cả cô ấy nữa. Anh có muốn nói chuyện với Loraine không?”

“Để lát nữa. Tôi có rất nhiều chuyện muốn nói với cô, đầu tiên là tôi sẽ tới nhà ông bà Coote vào dịp cuối tuần này... Bundle này, cô có biết người ta mua chìa khoá giả ở đâu không?”

“Tôi không hề nghĩ đến chuyện đó, nhưng có cần thiết là anh phải mang theo chìa khoá giả để đến nhà ông bà Coote không?”

“Cái đó đối với tôi có thể có ích đấy.”

“Vậy thì anh hãy đi hỏi han một tên trộm đáng yêu và bảo nó chỉ vẽ cho.” Đúng đấy, nhưng tôi chẳng quen một tên trộm nào cả. Theo thói quen, tôi lại phải nhờ đến Stevens của tôi thôi. Nhưng chỉ sợ nó đặt vấn đề nghi ngờ mình. Tôi đã bảo nó mua súng ngắn, bây giờ lại chìa khoá giả..

“Jiminy, phải cẩn thận đấy, nghe không? Vì nếu ông Oswald trông thấy anh đi lang thang trong nhà ông, tôi thấy là ông ta có thể tỏ ra khó chịu đối với anh đấy.”

“Hãy yên tâm đi. Vả lại, chính vì với Pongo mà tôi nghi ngại. Không bao giờ nghe thấy tiếng bước chân của hắn thế mà người ta thấy hắn lù lù ngay trước mặt chẳng để làm gì cả, Nhưng Bundle hãy tin tưởng ở tôi.”

Tôi tiếc là không có mặt ở đó cùng với Lorraine để canh chừng cho anh.

“Cám ơn. Nhưng mình có một kế hoạch. Cô thử xét xem, có thể vào sáng mai, cô và Lorraine bị pan xe ở gần Latherbury? Không xa chỗ cô ở là mấy phải không?”

“Khoảng sáu chục cây, nhưng chẳng sao.”

“Tôi chắc là cô đã nghĩ như thế, nhưng chớ có giết Lorraine bằng tốc độ xe phóng quá nhanh đấy nhé vì tôi rất yêu cô ấy. Vậy quyết định như thế: giữa mười hai giờ mười lăm và mười hai rưỡi...”

“Để họ mời chúng mình ăn trưa ư?”

“Đúng, Bundle này, cô có hình dung được không, tôi vừa gặp cô Socks trẻ trung hôm qua. Cô ta cho tôi biết là Terence O' Rourke cũng tới nghỉ cuối tuần tại nhà Coote.”

“Jimmy, anh có nghĩ là ông ta...”

“Cần phải nghi ngờ tất cả mọi người, đó là nguyên tắc. Cô phải biết đó là một chàng trai vô cùng táo tợn và tôi nghĩ là anh ta có khả năng đứng đầu một tổ chức bí mật. Rất có thể anh ta cũng là đồng bọn với nữ bá tước vì năm ngoái anh ta có đi sang Hungari.”

Nhưng những tài liệu lúc nào cũng ở trong tầm tay anh ta.

“Cũng vì thế nên anh ta lại không thể chiếm đoạt ”

Anh ta cần phải hành động ra sao để không gây nghi ngờ. Tóm lại, giả thử anh ta bám vào dây leo trèo lên và trở vào giường, thì đó thật là rất tinh ranh quỷ quái. Và, bây giờ đây là kế hoạch của tôi: sau khi trao đổi vài ba câu xã giao lịch sự với bà Coote, cô và Lorraine phải bám riết lấy Pongo và O'Rourke, giữ hai người đến tận giờ ăn trưa. Chắc là chả khó khăn gì đối với các cô gái xinh đẹp và duyên dáng như hai cô.

“Ô! Anh đã phải dùng đến những thủ đoạn lớn! Dù sao thì tôi cũng ghi lại những lời dặn dò của anh. Còn bây giờ anh nói chuyện với Lorraine nhé.”

Nói đoạn, Bundle trao ống nghe cho cô bạn của mình và kín đáo rời khỏi căn phòng.

Chương XXVII

CHUYỆN TÌNH CỜ XẢY RA TRONG ĐÊM

Jimmy Thesiger tới Latherbury vào buổi chiều của một ngày mùa thu đẹp, được phu nhân Coote đón tiếp thật thân tình dưới con mắt lạnh lùng của ngài Oswald. Biết những dự định về hôn nhân của bà chủ nhà muốn vun vén cho mình, chàng tìm cách tỏ ra thật lịch sự và tình cảm với Socks Daventry. O'Rourke thì rất vui vẻ. Anh ta tỏ ra có một khuynh hướng muốn làm cho các sự kiện xảy ra ở tu viện nhuốm vẻ bí hiểm nên khi Socks luôn luôn hỏi, anh ta cố tình tô điểm thêm cho câu chuyện có vẻ ly kỳ nên khó mà biết được sự thật ra sao.

“Có bốn người đàn ông đeo mặt nạ, tay lăm lăm súng ngắn kia à? Không thể thế được” Cô gái nói.

“Có thể lắm chứ! Tôi còn nhớ có đến sáu tên, chúng dẫn ngựa tôi ra bắt uống một thứ thuốc nước. Tôi tin đó là thuốc độc và chắc là đi đứt rồi.”

“Nhưng chúng đã cướp cái gì, hay định cướp cái gì vậy?”

“Những đồ châu báu đánh trên vương miện của hoàng đế nước Nga, người ta đã trao cho ông Lomax để gửi vào Ngân Hàng Anh quốc.”

“Ồ nói điêu!” Socks kêu lên.

“Tôi nói điêu? Chính là bạn tôi là phi công, đã chở các châu báu ấy bằng máy bay mà! Đó là chuyện rất bí mật mà tôi đã kể cho cô nghe đấy cô Socks ạ. Nếu không tin, cô cứ hỏi Jimmy Thesiger ấy. Với anh này tôi cũng không tin bằng với cô đâu.”

“Có phải đúng là ông Lomax đã đi xuống mà không mang theo súng không?” Socks hỏi.

“Dù sao thì người ta cũng tìm thấy hai khẩu súng ngắn,” Bà Coote nói.

“Ồ! Số của tôi là phải bị treo cổ kia” Jimmy nói.

“Hình như ở đó có một nữ bá tước Nga có một sắc đẹp thật cao quý,” Socks bảo.

“Bà ấy nói với chúng ta những chuyện ghê gớm ở Budapest,” Phu nhân Coote.

Ngài Oswald gầm gừ trong cuống họng.

“Tôi sẽ ghi vào sổ, thưa bà” Rupert Bateman nhanh nhẩu nói.

“Xin cảm ơn. Tôi có cảm tưởng như cũng phải cảm ơn cả trời nữa vì tôi không hiểu vì sao mà ông Oswald không bị bắn chết và cũng không bị chết vì sưng phổi.”

“Đừng có ngớ ngẩn như thế Maria” Người chồng

“Lúc nào tôi cũng rất sợ bọn trộm cướp” Phu nhân Coote tuyên bố.

“Thật là thú vị nếu được mặt đối mặt” Socks lăm bắm.

“Chớ có mong như vậy!,” Jimmy nói.

“Vết thương của anh ra sao rồi?” Phu nhân Coote hỏi.

“Ô! Cũng đã khá, nhưng tôi rất ngượng ngịu là cứ bắt buộc làm gì cũng bằng bên tay trái mà tôi lại không thuận tay này.”

“Lẽ ra phải dạy cho tất cả những đứa trẻ phải thuận cả hai tay” Ông Oswald bảo.

“Ồ!,” Socks nhìn ông Oswald thán phục nói.

“Nhất định rồi, tôi viết được cả hai tay.”

“Nhưng chắc là không cùng một lúc phải không ạ.”

“Làm sao như thế được” Chủ nhà phản bác lại gọn lỏn.

“Không phải vậy,” Socks nói giọng suy tư.

“Những cái đó thật hữu ích khi tham gia chính quyền. O'Rourke bảo,” khi bàn tay phải có thể chẳng biết bàn tay trái làm gì..

“Chắc chắn là không rồi.”

“Thế mà khi chơi bài thì anh đánh bài ra bằng tay trái,” Bateman, người quan sát nói.

“Phải, nhưng cái đó rất khác” O'Rourke nhẹ nhàng phản bác.

Đúng lúc này, tiếng cồng dống dả. Mọi người đứng lên thay y phục để đi ăn tối.

Khi xong bữa, ngài Oswald, phu nhân Coote, Bateman và O'Rourke chơi bài bridge trong khi Jimmy và Socks chuyện trò tán tỉnh nhau.

Những câu cuối cùng mà chàng trai nghe được buổi tối hôm đó trong khi bước chân lên cầu thang, là câu nói của ngài Oswald:

“Mình chẳng bao giờ biết chơi thạo bài bridge cả, Maria ạ.”

Và bà này đối lại:

“Tôi chẳng nghi ngờ gì điều đó, ông bạn ạ. Mình luôn luôn bảo tôi như vậy mà. Nhưng mà mình còn nợ ông O'Rourke hai đồng livres đấy, Oswald ạ!”

Hai tiếng đồng hồ sau, Jimmy tuồn xuống thang gác không một tiếng động. Anh vào phòng ăn một lát, rồi lên vào phòng làm việc của Oswald. Và ở đó, sau khi chú ý lắng tai nghe khoảng một hai phút, anh bắt đầu vào việc.

Phần lớn các ngăn kéo đều khoá chặt, nhưng Jimmy cầm trong tay một dụng cụ nhỏ có thể mở được tất cả các khoá.

Lần lượt, anh xem xét các thứ chứa bên trong và cẩn thận để lại, sắp xếp lại y như cũ.

Hai ba lần anh dừng lại vì tưởng là nghe thấy một tiếng động nào đó xa xa, nhưng không có gì quấy rầy anh cả. Chiếc ngăn kéo cuối cùng cũng đã được lục soát kỹ. Jimmy đã có thể nói là nắm được các chi tiết kỹ thuật về thép nhưng chẳng thấy gì về điều anh quan tâm tức là chẳng thấy tài liệu gì liên quan đến phát minh của Herr Eberhard hoặc căn cước của số 7 bí ẩn cả. Chắc hẳn là anh cũng ít hy vọng bằng cách

này mà tìm thấy những tài liệu về phương diện đó nhưng cũng chẳng nên bỏ qua bất cứ khả năng nào.

Anh xem xét lại thật cẩn thận là đã đóng lại như cũ tất cả các ngăn kéo chưa vì anh biết cái sức mạnh quan sát của Bateman. Anh nhìn xung quanh mình để xem còn dấu vết gì của mình để lại không.

“Thế là chẳng có gì ở đây cả,” Anh khe khẽ lẩm bẩm.

Rồi anh rời khỏi văn phòng, khoá cửa lại. Hình như có tiếng động rất gần, nhưng Jimmy cho là mình nghe nhầm nên vẫn lặng lẽ đi qua đại tiền sảnh, ánh sáng ở những cửa sổ trên cao hắt xuống giúp anh bước đi mà không bị va chạm...

Anh lại nghe thấy một tiếng động, lần này rất rõ ràng...

Không phải chỉ có một mình anh ở tiền sảnh mà có một người nào đó di chuyển cũng thận trọng như mình.

Tim anh đập mạnh, anh chạy vội đến chỗ bật điện, vặn nút, ánh sáng bất ngờ làm anh nheo mắt, nhưng ở một quãng gần, anh nhận ra Bateman.

“Trời đất! Pongo, cậu làm tớ giật mình.”

“Tớ nghe thấy có tiếng động,” Bateman nghiêm nghị giải thích.

Jimmy thần thờ nhìn đôi giày đế cao su của người bạn học cũ, bảo:

“Cậu đã nghĩ đến tất cả, Pongo ạ; mà lại còn mang theo vũ khí nữa” Và anh chỉ tay vào cái túi áo phồng lên của Bateman.

“Cần phải vậy,” Anh này bảo.

“Tớ hài lòng là cậu không bắn vì tớ bắt bắt đầu thấy chán ngấy phải làm bia đỡ đạn...”

“Điều đó có thể xảy ra đấy.”

“Nhưng cậu rất có thể sai lầm,” Jimmy phản kháng.

“Nhưng tóm lại thì cậu làm gì ở đây?”

“Tớ đói bụng,” Jimmy đáp.

“Nhưng đã có sẵn một hộp ngay cạnh giường cậu đó thôi” Bateman nói và chăm chú ngắm nhìn Jimmy qua cặp kính đồi mồi...

“Cậu nhầm rồi, anh bạn ạ! Đúng là có một hộp ngoài viết: “Bánh qui để khách mau đói bụng”, nhưng khi khách mở ra thì chỉ là hộp rỗng không. Vì vậy tớ mới phải đi xuống phòng ăn...”

Và với một nụ cười ngây thơ, Jimmy thò tay vào túi áo ngủ của mình bốc ra một nắm bánh qui.

Một lát im lặng.

“Bây giờ, tớ thấy là phải trở về phòng ngủ,” Thesiser bảo.

Và anh ể oải trèo lên thang gác.

Bateman đi theo. Đến cửa phòng mình, Jimmy quay lại như để một lần nữa chúc

người thư ký ngủ ngon. Nhưng anh này bảo:

“Điều cậu nói về những cái bánh qui ấy thật lạ lùng. Cậu cho phép tớ?”

“Tất nhiên rồi, anh bạn, cậu cứ kiểm tra đi. Bateman đi vào phòng, mở cái hộp ra, thấy rỗng không, cậu ta lẩm bẩm:”

“Đúng là quên thật. Chào cậu nhé, chúc ngủ ngon.”

Rồi hắn đi ra. Jimmy ngồi xuống mép giường nghe ngóng một lát rồi cũng lẩm bẩm:

“May mà thoát! Pongo là một đứa đa nghi, chẳng bao giờ nó ngủ. Đó là một thói quen xấu, đeo súng mà đi dạo như thế!”

Anh đứng lên, mở một ngăn tủ quần áo: một chồng bánh qui xếp cao chạm tới một túm cà vạt.

“Phải ăn hết tất cả đây - Jimmy nghĩ bụng - Vì đánh cuộc chín ăn một là thể nào sáng sớm mai Pongo cũng tới đây kiểm soát.”

Rồi anh thở dài và ngồi vào bàn ăn trước một bữa mà mình chẳng thèm muốn một tí nào.

Chương XXVIII

NHỮNG MỐI NGHI NGỜ

Đúng giữa trưa thì Bundle và Lorraine bước vào trong vườn sau khi đã cho chiếc Hispano vào một ga-ra gần đó.

Phu nhân Coote đón tiếp hai cô gái với sự ngạc nhiên nhưng cũng thấy vui thích, mời luôn hai người ở lại dự bữa trưa. O'Rourke đang nằm ườn trên cái ghế bành rộng, bắt đầu nói chuyện với Lorraine ngồi nghiêng một bên tai ra nghe những lời giảng về kỹ thuật sửa ô-tô vì vừa được Bundle cho biết xe mình bị trục trặc.

“Chúng tôi nghĩ thật là may mắn mà cái xe giờ chứng ngay rất gần đây” Cuối cùng nàng bảo.

“Ông Thesiger đâu rồi nhỉ?” Bà Coote hỏi.

“Hình như ở trong phòng chơi bi-a,” Socks nói.

Cô đi ra, và hầu như ngay lúc đó Bateman xuất hiện.

“Thesiger bảo là bà hỏi tôi, thưa bà Coote,” Hấn nói.

Ngay lập tức Lorraine tấn công. Cô kêu to:

“A! Ông Bateman! Tôi rất muốn được gặp ông. Có phải chính ông đã mách tôi một thứ thuốc chữa cho một con chó luôn luôn bị thương ở chân không?”

Chàng thư ký lắc đầu:

“Không, không phải tôi, nhưng tôi biết thứ thuốc đó.”

“Ông thật là tuyệt vời!,” Lorraine thốt lên thán phục.

“Luôn phải nắm được khoa học hiện đại chứ,” Bateman nghiêm trang nói.

Tererice O'Rourke ghé vào tai Bundle:

“Một con người như hấn hấn là tác giả của những câu: “Thường thường mọi người không biết là muốn giữ được luôn bóng đẹp đồ bày trên lò sưởi thì phải, v/v...” hoặc “Con bọ hung là một trong các sâu bọ có tập tính rất lạ lùng” hoặc nữa: “Tập quán mẫu hệ ở những bộ lạc người da đỏ”, V. V... đăng trên các tạp chí.”

Cô gái mỉm cười và nói với bà Coote:

“Tôi thấy là ở đây bà có một sân gôn.”

“Cô có muốn chơi không, tiểu thư Eileen?” O'Rourke hỏi.

“Chúng mình rủ hai người nữa chơi đi, Lorraine! Ông O'Rourke và tôi, chúng mình chơi với cô và ông Bateman.”

“Hãy nhận lời đi!,” Bà Coote bảo người thư ký trẻ đang có vẻ lưỡng lự.

Bốn bạn trẻ đi ra bãi cỏ. Bundle rủ tai Lorraine:

“Việc tổ chức thật là tốt!”

Cuộc chơi kéo dài mãi tới một giờ trưa. Bateman và Lorraine thắng.

“Tôi chắc là cô cũng đồng ý với tôi,” O'Rourke nói với Bundle.

Cả hai người đều lùi lại sau và hần nói thêm:

“Pongo là một tay chơi cẩn thận chẳng có chút nào hớ hênh, còn tôi thì cứ bừa đi.

Cô có thấy đó là một lối sống hay hay trong cuộc đời không, tiểu thư Eileen?”

“Nhưng lối sống đó có bao giờ gây phiền toái cho ông không?” Bundle cười, hỏi.

“Cũng... luôn luôn đấy! Tuy nhiên, tôi vẫn cứ sống như vậy. Có lẽ tôi sẽ chịu thua dưới cái thông lọng của đao phủ thôi.”

Giữa lúc đó, Jimmy Thesiger nhô ra từ một góc nhà kêu to:

“Thế nào hả Bundle?”

“Câu ở đâu đấy?” O'Rourke hỏi.

“Tôi vừa đi dạo... Nhưng các cô ở đâu tới đó... Lorraine và cô?”

“Hispano bị "pan" và bỏ chúng tôi lại” Bundle nói và kể lại sự việc bất ngờ.

Jimmy lắng nghe một cách thiện cảm rồi bảo: - Nếu phải sửa lâu, tôi sẽ đưa các cô về bằng xe của tôi sau bữa ăn.

Một tiếng cồng nổi lên và mọi người vào nhà.

Bundle ngấm nhìn trộm Jimmy. Nàng nhận thấy như có một cái gì vui vui trong giọng nói của anh và cảm thấy anh đã đạt được phần thắng.

Sau khi ăn xong, hai cô gái từ giã bà Coote, và Jimmy đưa hai cô gái tới tận nhà để xe.

Khi cả bọn đã ở bên ngoài, cả Lorraine và Bundle đều một lúc cất tiếng hỏi:

“Thế nào?”

Jimmy vẽ trêu người:

“Ồ! Không dở lắm, chỉ có điều là tôi bị bội thực vì bánh qui.”

“Nhưng, cái gì đã xảy ra chứ?”

“Tôi sẽ nói cho các cô biết: vì trung thành với sứ mệnh chung mà tôi đã phải nhồi bích qui căng cả bao tử!”

“Sao nào, Jimmy!” Lorraine giọng trách móc.

Chàng trai ngay tức thì trở lại nghiêm trang và hỏi:

“Các cô muốn biết về điều gì nào?”

“Trước tiên, anh có thấy chúng tôi đóng tốt vai trò của mình không?”

“Xin có lời khen, nhất là về việc xử sự với Pongo. Với O'Rourke thì còn dễ hơn, chứ còn với Pongo thì thật khủng khiếp. Không chỗ nào là không đụng đầu với hần và còn tệ hơn là... Không bao giờ người ta nghe thấy tiếng bước chân hần.”

“Anh cho hần là nguy hiểm ư?”

“Tất nhiên là không rồi. Pongo là một thằng ngu, nhưng nó lại làm cho tôi rất là...”

khó chịu.”

Và Jimmy kể lại một cách hài hước sự cố xảy ra tối hôm trước cho hai cô gái nghe. Bundle chẳng tỏ gì có vẻ đồng tình với anh:

“Thực ra tôi chẳng hiểu anh hy vọng tìm thấy gì ở đây?”

“Đó là số 7” Thesiger bảo.

“Và anh tin là sẽ gặp số 7 trong nhà này?”

“Tôi nghĩ là ít nhất cũng thấy được một dấu vết gì đó.”

“Và anh đã tìm thấy chứ?”

“Không phải vào tối hôm qua...”

“Nhưng sáng hôm nay,” Loraine cắt ngang.

“Không rõ nó có giúp ích cho chúng ta chút gì không nhưng trong lúc đi dạo...”

“Đáng lẽ chẳng nên đi quá xa nhà, tôi tưởng là...”

“Không. Có thể nói là tôi đã đi rón rén hoàn toàn ở phía trong. Vì thế, tôi nhắc lại là liệu nó có ích gì không, nhưng tôi tìm thấy cái này...”

Nhanh nhẹn như một nhà ảo thuật, anh lấy từ trong túi ra một cái lọ nhỏ ném cho Bundle. Trong lọ còn đầy lưmg chừng một thứ bột trắng.

“Anh thấy cái này thế nào?” Cô gái hỏi.

“Một thứ bột trắng dạng kết tinh,” Jimmy bảo.

“Anh tìm ra cái lọ này ở đâu?” Bundle vội hỏi.

“Cái này,” Jimmy đáp.

Và mặc cho các cô gái nài nỉ, anh nhất định không nói thêm gì cả.

“Đã tới ga-ra đây rồi,” Anh nói.

Người chủ ga-ra trao cho Bundle một tờ giấy ghi phí tổn năm đồng Shilings và trình bày lơ mơ về những đinh ốc bị hỏng gì đấy... Tiểu thư Eileen tươi cười thanh toán và nói với anh bạn:

“Tôi biết cái gì tôi muốn đòi hỏi ở anh! Anh có nhớ chiếc găng tay bị cháy dở mà Cảnh sát trưởng Battle tìm thấy không?”

“Có nhớ.”

“Ông ta có bảo anh xỏ thử vào không?”

“Có, nhưng chiếc găng hơi quá rộng. Điều đó làm cho ta nghĩ đến một con người to cao và lực lưỡng.”

“Đó không phải là điều tôi quan tâm. Georges Lomax và cả ông Oswald cũng có mặt tại đó chứ?”

“Phải.”

“Vậy thì Battle đáng ra phải bắt một trong hai người đó đi thử?”

“Tất nhiên rồi.”

“Thế nhưng, Battle không làm thế mà lại chọn anh, Jimmy, anh không hiểu là

điều đó có nghĩa là gì ư?”

Thesiger nhìn Bundle đáp.

“Xin lỗi Bundle. Đầu óc tôi chắc là chẳng được sáng suốt như thường ngày, nhưng tôi không hiểu ý cô muốn nói gì?”

“Thế còn chị, chị Lorraine, chị nghĩ sao?”

Cô gái tò mò nhìn bạn, và lắc đầu nói:

“Vậy thì chị thử nói xem cái đó có nghĩa gì?”

“Đồng ý. Jimmy bị thương cánh tay phải và phải đeo lên cổ.”

“Đúng,” Chàng trai chậm rãi nói.

“Ông ta không muốn làm ai chú ý vào điểm này. Đưa cho anh thử và sờ dĩ ông ta nói về vóc dáng người mang nó là chỉ để đánh lạc hướng những sự nghi ngờ mà thôi. Điều đó phải chăng là để chứng tỏ, trong bất cứ trường hợp nào thì người bắn vào anh cũng cầm súng bên tay trái.”

“Vậy thì chúng ta phải tìm kẻ thuận tay trái” Lorraine nói vẻ nghĩ ngợi.

“Phải đấy, tôi sẽ đưa ra thêm một chứng cứ khác nữa về vấn đề này. Điều mà Battle gắng khám phá trong căn phòng nhỏ mà ở đó, tôi gặp ông ta, đó là một câu lạc bộ chơi gôn thuộc về một người thuận tay trái.”

“Trời đất!” Jimmy bất ngờ kêu lên.

“Gì vậy?”

“Tôi nghĩ là cái đó chẳng có ý nghĩa gì, nhưng thật khá là kỳ cục.”

Và anh kể lại câu chuyện trao đổi mà anh tham dự hôm trước.

“Như vậy ngài Oswald Coote là một người thuận cả hai tay?” Bundle hỏi.

“Phải, và tôi nhớ là vào cái buổi tối mà Gerald Wade qua đời ở Chimneys, tôi nhìn vào đám chơi bài bridge và thấy một người nào đó ra bài thật vụng về ngược ngịu... đúng, phải là một người thuận tay trái. Rõ ràng đó là ngài Oswald!”

Cả ba người nhìn nhau.

Lorraine lắc đầu,

“Một người như ngài Oswald Coote! Vô lý. Ông ta được gì khi đứng đầu một hội bí mật?”

“Đúng là vô lý,” Jimmy nói.

“Số 7 có những phương pháp làm việc riêng của mình,” Bundle khế nói.

“Nhưng tại sao ông ta lại phải dựng lên cả một màn kịch ở tu viện trong khi ông đã có những tài liệu ở xí nghiệp của mình?”

“Ta cũng có thể giải thích điều này bằng cùng một lý lẽ như ta đã đưa ra về vấn đề ông O'Rourke. Phải đánh lạc hướng những sự nghi ngờ.”

Bundle gật gật đầu.

“Tất cả đều ăn nhập. Dĩ nhiên là người ta phải đặt vấn đề nghi vấn Batier và nữ bá

tước. Chẳng ai nghĩ đến việc buộc tội ngài Oswald Coote.”

“Tôi tự hỏi là Bundle có nghĩ tới không... – Jimmy nói giọng tự lự.”

Một hồi ức chợt loé lên trong trí nhớ của Bundle: nàng như nhìn thấy Cảnh sát trưởng Battle đưa tay lên ngực lấy một mẩu dây leo vướng vào áo vét tông của nhà triệu phú. Có phải ngay từ đầu Battle đã đặt vấn đề nghi ông này?

Chương XXIX

THÁI ĐỘ LẠ KỲ CỦA GEORGES LOMAX

“Thưa ngài, ông Lomax tới đây ạ.”

Huân tước giật nảy người, vì ông đang hết sức tập trung nghiên cứu cử động của cổ tay trái của mình nên không nghe thấy tiếng bước chân của người quản gia đi trên thảm cỏ. Ông khó chịu, đúng hơn là giận dữ nhìn Tredwell, lẩm bẩm:

“Sáng nay ta đã bảo nhà người là ta đặc biệt bận kia mà...”

“Thưa ngài đúng thế, nhưng...”

“Ra bảo với ông Lomax là bác đã nhầm, là ta đã đi vắng hoặc ta đang đau khớp, hoặc... nếu cần thì bảo là ta... đã chết rồi!”

“Nhưng ông Lomax đã nhìn thấy ngài khi cho xe đi dọc theo đại lộ.”

Huân tước Caterham thở dài một hơi thật sâu.

“Thôi được, Tredwell, ta ra vậy.”

Tính ngài huân tước Caterham là dù gặp việc bất như ý, ông vẫn tiếp đón khách đặc biệt niềm nở. Vì vậy ông ra đón Lomax với vẻ thân tình không chê vào đâu được.

“Bạn thân mến, tôi thật hân hoan được gặp ông. Xin mời ông ngồi,”

Ông đẩy Lomax ngồi vào một chiếc ghế bành đồ sộ và tự mình ngồi xuống trước mặt khách.

“Tôi muốn có một cuộc nói chuyện đặc biệt với ngài” Georges bảo.

“Ôi!” Huân tước Caterham khe khẽ và yếu ớt thốt lên, lòng như thất lại trong lúc đầu óc ông gợi và lướt rất nhanh tất cả những gì có thể gây nên sự khó chịu và bất ổn ẩn chứa trong cái câu đơn giản đó.

“Một cuộc trao đổi rất đặc biệt” Georges nhắc lại và nhấn mạnh.

Tim huân tước càng thất lại vì ông có cảm tưởng là những gì ông chờ đợi sẽ chẳng hay ho gì mà ông không sao có thể tưởng tượng được.

“Thật vậy ư!” Ông nói với vẻ bình tĩnh một cách giả tạo.

“Cô Eileen có ở đây không nhỉ?”

Ông già cảm thấy như được an ủi nhưng cũng ngạc nhiên nữa.

“Có, có,” Ông đáp.

Lomax cắt ngang lời ông:

“Tôi rất vui được biết cô Eileen có ở đây. Lát nữa có thể tôi sẽ nói chuyện với cô ấy...”

“Được thôi, được thôi, anh bạn thân của tôi.”

Huân tước mỗi lúc lại càng ngạc nhiên nhưng cũng thấy nhẹ người.

-... Nếu điều đó không làm phiền ông.

“Không có thể làm phiền tôi đâu.”

“Tôi cho là, ngài Caterham ạ, ngài chưa thấy là Eileen chẳng còn là một đứa trẻ nữa. Đã là một thiếu nữ và hơn nữa là một thiếu nữ duyên dáng và đầy tài năng. Người đàn ông nào chinh phục được cô ấy thì sẽ là một người sung sướng, tôi nhắc lại, một người sung sướng.”

“Có thể như vậy,” Huân tước Caterham nói.

“Ý ngài muốn nói là cô ấy không thích mình là một người sống một cách vô ích chứ gì. Eileen rất thông minh, ngài Caterham ạ, và có nhiều tham vọng. Cô ấy quan tâm đến các vấn đề thời sự đương thời và xem xét bằng trí thông minh trẻ trung và trong sáng của mình.”

Huân tước Caterham nhìn ông ta. Ông thấy như cái mà người ta gọi "sự căng thẳng của cuộc sống đương thời" như in dấu trên con người Lomax và cách ông ta miêu tả Bundle rõ ràng là chẳng lấy gì làm chính xác.

“Ông có chắc chắn là ông rất khoẻ mạnh không?” Huân tước Caterham hỏi một cách tò mò.

Georges có một cử chỉ sốt ruột và nói:

“Chắc chắn chứ, ngài Caterham. Nhưng có phải ngài bắt đầu muốn tìm hiểu lý do vì sao tôi tới thăm ngài sáng nay? Tôi không là người dễ dàng để chịu những trách nhiệm mới và tôi mong là mình đã làm đúng với cương vị hiện tại của mình, như vậy là tôi đã cân nhắc rất kỹ vấn đề này: một cuộc hôn nhân, nhất là ở tuổi của tôi, không thể giải quyết một cách nông nổi. Môn đăng hộ đối, cùng một sở thích, hợp tính hợp tình, cùng một tín ngưỡng... đó là những yếu tố quan trọng mà phải cân nhắc kỹ càng. Tôi nghĩ là mình có thể dâng hiến cho vợ một địa vị xã hội không thể coi thường, nhưng Eileen cũng sẽ phải biết làm cho xứng đáng một cách tốt đẹp. Căn cứ vào nguồn gốc xuất thân, vào sự giáo dục của gia đình, với trí thông minh sẵn có, với sự nhạy bén về chính trị, nàng hoàn toàn có đầy đủ năng lực để giúp tôi phát triển sự nghiệp có lợi cho cả đôi. Tôi thấy rõ, ngài Caterham ạ, là... hừm... có một sự hơi chênh lệch về tuổi tác giữa hai chúng tôi, nhưng nói để ngài yên tâm là tôi rất khoẻ, căng tràn sức lực. Một người chồng lớn tuổi hơn vợ nhiều năm là một điều tốt chứ sao. Hơn nữa Eileen có những sở thích thật là nghiêm chỉnh, và một người đàn ông ở tuổi tôi, lại hợp với cô ấy hơn là một thằng trẻ ranh nứt mắt chưa ráo máu đầu, không có một chút kinh nghiệm gì của cuộc sống cũng như sự lịch lãm trong giao tiếp đối xử. Ngài Caterham ạ, tôi xin xác nhận là... hừm.. tôi yêu quý sự tươi trẻ của cô ấy, tôi yêu và tán thưởng, ưa thích cô ấy. Có gì hạnh phúc hơn, được ưu đãi hơn là được chứng kiến sự đơm hoa kết trái của trí thông minh tuyệt vời của cô ấy. Có ai dám bảo là tôi

chẳng thấu hiểu chút nào về...”

Ông ta lắc đầu vẻ ngao ngán và huân tước Caterham cảm thấy thật khó khăn để nói nên lời, bỗng thốt lên:

“Phải chăng tôi phải hiểu là.. Chà, chà, ông bạn thân của tôi, ông không nghĩ đến việc lấy Bundle làm vợ chứ?”

“Ngài ngạc nhiên ư? Tất nhiên là quyết định của tôi đúng là có bất ngờ một chút. Nhưng ngài cho phép tôi được nói chuyện riêng với cô ấy chứ?”

“Dĩ nhiên rồi,” Huân tước Calerham đáp.

“Tôi cho những câu nói của ngài là xuất phát từ thiện ý, ngài Caterham ạ, dù là ngài diễn đạt một cách khá lạ lùng. Tuy vậy tôi vẫn quyết định cầu may... Vậy là tôi có thể gặp tiểu thư Eileen chứ?”

“Ồ! Điều đó đối với tôi không có gì quan trọng,” Huân tước Caterham nói.

Lomax đứng lên, quyết định thực hiện ý đồ:

“Tôi sẽ tìm cô ấy ở đâu?” Ông ta hỏi.

“Trời đất! Nào tôi có biết,” Cha Bundle đáp.

“Tôi đoán là cô ấy ở chỗ cô Wade. Đơn giản nhất là ngài bấm chuông gọi quản gia của ngài tới bảo đi tìm Eileen và báo với cô ấy là tôi muốn gặp nói chuyện khoảng dăm ba phút.”

Huân tước Caterham ấn ngay nút chuông. Khi người quản gia tới, ông bảo:

“Tredwell, bác làm ơn đi tìm cho tôi tiểu thư Eileen và báo nó là ông Lomax muốn gặp nó nói chuyện trong phòng khách.”

“Dạ vâng, thưa ngài.”

Tredwell lui ra, Georges nắm lấy bàn tay huân tước Caterham, nồng nhiệt nắm chặt lấy chẳng chú ý gì đến nét mặt rầu rầu của ông bạn già.

“Nghìn lần cảm ơn ngài,” Ông ta nói.

Và ông ta vội vã đi ra.

“Nhưng này!,” Huân tước Caterham nói.

Rồi sau một lúc lâu im lặng, ông khẽ kêu:

“Vậy Bundle sẽ làm gì, nhưng rồi nó sẽ làm gì đây?”

Cửa phòng lại mở.

“Ông Eversleigh, thưa ngài.”

Và, vì Bill bước nhanh vào, huân tước Caterham vội đi tới, nắm lấy tay anh, nói:

“Ồ! Bill! Anh tìm Lomax phải không? Hãy nghe đây, nếu anh muốn giúp ông ta một việc lớn thì hãy đến ngay phòng khách, bảo ông ta đi họp Nội các hoặc kiếm một cố gì khác lôi ông ta đi. Thật là không đúng khi để cho con người khốn khổ này giờ mặt ra tự làm cho mình lố bịch trước sự châm chọc chế nhạo của một đứa con gái.”

“Tôi không đến tìm Lomax,” Bill nói.

“Không thể được, ít ra là trong lúc này. Georges đang cùng với nó ở trong phòng khách.”

“Điều đó có gì là quan trọng?”

“Nhưng rất quan trọng đấy,” Huân tước Caterham bảo.

“Nhưng ông ta đã nói gì để đến nỗi...?”

“Có trời mới biết được, chắc là những lời bậy bạ. Nguyên tắc của tôi là không nói nhiều, nhưng chỉ khiêm tốn hôn tay cô gái và để cho chính sự việc diễn biến.”

Bill ngơ ngác nhìn ông.

“Nhưng, thưa ngài, tôi rất vội. Tôi rất cần phải trao đổi với Bundle.”

“Ồ! Chắc là anh không phải chờ lâu đâu. Thú thực là có anh bên cạnh, tôi rất mừng vì tôi tin là Lomax sẽ muốn gặp tôi khi mọi chuyện đã kết thúc.”

“Nhưng, có việc gì kia? Ông Lomax làm gì?”

“Xuyt!,” Huân tước Caterham đưa ngón tay lên ngang miệng.

“Yêu cầu gì?”

“Yêu cầu kết hôn... với Bundle! Cũng không hiểu vì sao. Tôi cho là ông ta đã tới cái tuổi nguy hiểm. Không sao có thể lý giải khác được...”

“Cầu hôn Bundle! Con người thô lỗ! Già như thế mà...”

Bill đỏ tía cả mặt này.

“Ông ta tuyên bố là đang sung sức” Huân tước Caterham nói.

“Ông ta! Nhưng ông ta đã hoàn toàn lụ khụ, tôi... Trong cơn giận dữ, Bill như bị ghen thờ.”

“Chưa hoàn toàn đâu,” Caterham lạnh lùng phản bác.

“Một tên táo bạo khủng khiếp! Lomax với Bundle! Một cô gái như Bundle! Lẽ ra ngài chẳng nên cho phép...”

“Không bao giờ tôi chống lại bất cứ một cái gì cả” Huân tước Caterham nói.

“Lẽ ra ngài nên nói ngài nghĩ gì về ông ta.”

“Khốn nỗi, nền văn minh của chúng ta đâu có cho phép,” Huân tước Caterham nói giọng tiếc nuối.

“Bundle! Bundle! Khi tôi nghĩ là mình chẳng bao giờ dám cầu hôn vì biết là sẽ bị nàng chế giễu. Thế mà Lomax! Một cái thùng rỗng! Một con buôn trơ tráo! Một tên đạo đức giả! Một tên hãnh tiến bất chính!”

“Tiếp tục nữa đi,” Huân tước Caterham nói.

“Trời!” Bill xúc động nói. Tôi phải đi đây.

“Không, không, đừng đi vội. Tôi muốn anh ở lại. Anh còn muốn gặp Bundle kia mà.”

“Không còn muốn gặp lúc này nữa. Điều mà ngài vừa nói đã làm tôi chẳng nghĩ được cái gì khác nữa... Tiện đây xin hỏi ngài có biết Jimmy Thesiger ở đâu không nhỉ?”

Tôi cho là cậu ta phải ở tại nhà Coote. Không biết có còn ở đấy không?”

“Hình như hắn đã về thành phố hôm qua rồi. Bundle và Loraine có tới nhà Coote hôm thứ bảy. Nếu anh có thể chờ một chút...”

Bill lắc đầu và bước nhanh ra khỏi phòng.

Huân tước Caterham đi nhón chân trong tiền sảnh, cầm lấy chiếc mũ và nhanh nhẹn đi ra ngoài bằng cửa bên.

Giữa lúc đó ông nhìn thấy ô tô của Eversleigh đi dọc theo đại lộ.

“Chàng trai này sẽ gặp tai nạn” Ông nghĩ.

Nhưng Bill đã tới Luân Đôn an toàn, cho xe vào ga- ra và tới nhà Jimmy Thesiger.

“Chào Bill, có chuyện gì đấy? Sao mặt mũi phờ phạc vậy?”

“Tớ đang rất hoang mang, lại vừa bị một cú nữa làm càng bối rối tợn.”

“Ồ!” Jimmy bảo.

Bill không đáp. Anh đắm đắm nhìn vào tấm thảm dưới chân vẻ lưỡng lự khổ sở làm cho Jimmy nảy trí tò mò.

“Có phải đúng là đã xảy ra cái gì kỳ quặc không, William?” Anh dịu dàng hỏi.

“Phải, một cái gì đó thật là kỳ quặc, mình không thể hiểu được nữa.”

“Về chuyện Bảy Con Số ư?”

“Về chuyện Bảy Con Số. Sáng nay tớ nhận được một bức thư.”

“Một bức thư? Thư loại gì?”

“Một bức thư của những người thực hiện di chúc của Ronny Devereux.”

“Trời đất! Sau bao nhiêu ngày!”

“Dường như nó để lại những lời dặn dò. Vào trường hợp bị chết bất thường, một bì thư có gắn xi phải gửi cho mình đúng mười lăm ngày sau cái chết của nó.”

“Và họ đã gửi cho cậu?”

“Phải.”

“Cậu đã mở ra?”

“Phải.”

“Trong đó có gì?”

Bill nhìn anh thật lạ lùng khiến Jimmy xúc động.

“Nào, nào,” Anh kêu lên.

Anh rót một ly rượu mạnh Whisky pha với soda và đưa cho Bill uống một cách ngoan ngoãn. Lúc này khuôn mặt chàng trai cũng có vẻ hoảng hốt như bạn.

“Tớ không sao tin được điều mà bức thư đó cho tớ hay.”

“Thôi đi,” Jimmy phản đối.

Và anh ra khỏi phòng cất tiếng gọi:

“Stevens!”

“Tôi đây, thưa ông.”

“Làm ơn đi kiểm thuốc lá, tôi hết mất rồi.”

“Vâng, thưa ông.”

Thesiger chờ cho tới lúc nghe thấy tiếng cửa khép lại, rồi mới trở lại phòng làm việc mà Bill vừa đặt cái ly trên bàn. Anh ta có vẻ bình tĩnh lại một chút và đã tự chủ hơn.

“Tớ nghe cậu đây,” Jimmy bảo.

“Nhưng thật quá sức tưởng tượng!”

“Vậy chắc chắn đó là sự thật, xem nào.”

Bill thở dài một hơi thật sâu:

“Tớ sẽ kể hết cậu nghe. ”

Chương XXX

MỘT TIẾNG GỌI KHẨN CẤP

Loraine đang đùa rồn với một con chó nhỏ, hơi ngạc nhiên lúc thấy Bundle trở lại với cô sau hai mươi phút vắng mặt. Cô thở gấp và khuôn mặt có vẻ gì đó khó tả.

“Úi!,” Cô nói, để rơi mình xuống ghế.

“Có việc gì đấy?” Loraine ngạc nhiên nhìn cô và hỏi.

“Đó là Georges Lomax, Georges Lomax.”

“Ông ta đã làm gì chị?”

“Ông ta tỏ tình. Thật kinh khủng. Ông ta lúng túng, lúng túng, nhịu giữa những câu nói, nhưng vẫn cứ tiếp tục. Chắc hẳn ông ta đã học thuộc lòng những gì muốn nói với tôi và khốn thay mình lại không biết trả lời ra sao cả.”

“Thế nhưng hẳn là cậu phải biết mình sẽ phải làm gì chứ? ”

“Tất nhiên rồi, mình đâu có muốn lấy một lão già xấu máu như Georges. Mình muốn nói là mình đã không biết chọn một câu trả lời cho thích hợp theo cuốn sổ tay về nghệ thuật ứng xử. Mình chỉ có thể nói là rất cảm động vì vinh dự ông ta đem tới cho mình v.v... nhưng sau đó vì bức và sợ không chịu được, mình đã nhảy qua cửa sổ trốn ra đây. ”

“Vô lý, Bundle, cái đó chẳng giống với cậu tí nào cả.”

“Chưa bao giờ mình ngờ là chuyện đó có thể xảy ra. Lúc nào mình cũng cho là Georges không ưa được mình và đó là sự thật. Loraine, bạn thấy không, thật là nguy hiểm mà can thiệp vào cái tính cách kỳ cục của một người đàn ông. Giá mà bạn được nghe ông ta nói về cái tâm hồn non trẻ của mình và sự vui sướng của ông ta được đào tạo, được uốn nắn tâm hồn mình. Tâm hồn của mình! Nếu ông ta được đọc chỉ một nửa thôi những gì trong đó thì nhất định ông ta sẽ khiếp vía mà ngắt xiủ!”

Wade không nhịn được cười.

“Ồ! Mình biết rõ đó là khuyết điểm,” Bundle tiếp.

Huân tước bước tới gần về đăm chiêu khổ sở.

“Lomax đi rồi ư?” Ông hỏi với vẻ thân tình gượng gạo.

“Ba đã đặt con vào một tình thế thật đẹp!,” Con gái ông nói.

“Thế, thế... con bảo ba phải nói với ông ta như thế nào nào?,” Huân tước Caterham nói.

“Con chẳng tin như thế đâu! Bundle cãi” Con thì cho là Georges đã dồn ba vào một góc nhà và khùng bố ba.

“Cũng gần như thế đó. Ông ta đã nhận được lời đáp của con ra sao... Xấu phải không?”

“Con cũng chẳng nhớ ra nữa. Con còn sợ là đã có phần hơi đột ngột.”

“Ồ!,” Huân tước Caterham nói.

“Một trận chơi gôn có thể làm giãn thần kinh của mình. Lại đây Loraine!” Bundle nói.

Giờ phút tiếp sau đó trôi đi trong không khí thanh bình và cả ba người đều vui vẻ khi trở về lâu đài.

Một bức thư để trên bàn ở tiền phòng.

“Ông Lomax đã để lại bức thư này hầu ngài,” Tredwell giải thích.

Huân tước Caterham xé phong bì, đọc thư thốt lên một tiếng rên và ngoảnh lại phía con gái. Tredwell đã biến đi rồi.

“Bundle! Đáng lẽ con phải nói rõ ràng chứ!”

“Ba muốn nói sao?”

“Này hãy đọc đi.”

Cô gái cầm lấy lá thư và đọc:

Ngài Caterham kính mến, tôi lấy làm tiếc là không gặp lại ngài. Tôi có nhớ là để tỏ ý muốn nói với ngài sau khi đã gặp tiểu thư Eileen: Cô gái thân mến không một chút nghi ngờ tình cảm của tôi và tỏ ra thật xúc động. Tôi chẳng muốn làm cho nàng bị quá bất ngờ. Tính e lệ thẹn thò trẻ trung của nàng thật vô cùng quyến rũ do đó lòng yêu mến của tôi càng tăng lên gấp bội. Tôi rất tận thưởng tính e ấp trinh trắng của nàng. Tôi cần phải cho nàng có thời gian để quen dần với tình cảm đó. Sự e thẹn của nàng chứng tỏ là nàng chẳng đến nỗi vô tình đối với tôi và tôi có thể tin chắc đó là một cách trả lời ưng thuận. Hãy tin ở tôi, ngài Caterham kính mến, trân trọng kính chào - Georges Lomax.

“Trời đất ơi!,” Bundle kêu lên như hụt hơi.

“Đúng là một thằng điên!,” Huân tước Caterham nói.

Tiếng chuông điện thoại reo và Bundle chạy ra.

Một lát sau, Lomax và lời tỏ tình của ông ta bị quên đi và Eileen ra hiệu cho Loraine đến với mình. Huân tước Caterham trở về bàn giấy.

“Đó là Jimmy,” Bundle nói.

“Nhờ trời, tôi đã gặp cô,” Tiếng Thesiger.

“Vâng.”

“Tôi không có đủ thời gian để giải thích tất cả được sự việc. Vả lại rất khó nói hết qua điện thoại. Nhưng Bill đã đến chỗ tôi và kể câu chuyện. Thật hết sức lạ lùng như trong giấc mơ vậy. Nếu là chuyện thật... thì chúng ta coi như đã được tham gia vào một vụ việc nổi tiếng nhất thế kỷ. Bây giờ, đây là những gì các cô có thể bắt tay vào làm: cả hai về ngay thành phố, để xe vào một nơi nào đó rồi đến thẳng câu lạc bộ Bảy

Con Số... Khi tới đó, phải loại ra ngoài vòng chiến tên người hầu mà các bạn đã biết đó.”

“Alfred? Dĩ nhiên rồi. Để cho tôi việc đó.”

“Tốt. Gạt hẳn ra xa và chờ tôi và Bill đến. Đừng để lộ mặt ra ở cửa sổ nhưng khi chúng mình đến thì mở ra ngay. Bạn có hiểu không?”

“Rõ.”

“Rất tốt. Còn nữa, Bundle nhé! Đừng để ai biết là bạn đi Luân Đôn. Nói là bạn đưa Lorraine về nhà cô ấy. Nói như thế có được không?”

“Hoàn toàn được. Jimmy này, mình đang ở trạng thái thật là hưng phấn.”

“Bạn có thể để lại di chúc trước khi đi đấy!”

“Tốt thôi! Nhưng tôi muốn biết chuyện gì đã.”

“Bạn sẽ biết khi chúng ta gặp nhau. Nhưng tôi có thể nói trước như thế này: Chúng ta sẽ cho số 7 một đòn ra đòn!”

Bundle đặt ống nghe xuống, quay về phía Lorraine tóm tắt nhanh câu chuyện vừa trao đổi trên điện thoại cho cô ta biết. Wade chạy lên thang gác chuẩn bị hành lý. Trong lúc đó, Bundle thò đầu vào văn phòng cha cô và nói:

“Ba ạ, con đưa Lorraine về nhà cô ấy đây.”

“Tại sao vậy? Bạn con đã đi rồi ư?”

“Việc cần đến cô ấy ba ạ” Bundle nói kiểu lơ mơ. Họ vừa gọi điện. Hẹn gặp lại ba!

“Hãy chờ một chút đã Bundle! Khi nào con về?”

“Con chẳng biết nữa.”

Rồi sau lời chào qua loa đó, nàng chạy vào buồng mình, đội mũ, khoác áo bành tô lông thú sẵn sàng lên đường. Nàng đã bảo chuẩn bị chiếc Hispano từ trước.

Cuộc đi đến tận Luân Đôn không có gì xảy ra. Hai cô gái gửi xe vào một ga-ra rồi đi thẳng đến Câu lạc bộ Bảy Con Số.

Alfred ra mở cửa. Bundle, theo sau là Lorraine bước vào. Bundle bảo:

“Alfred! Đóng cửa lại! Ta đến để giúp cho anh một việc: cảnh sát đang truy tìm anh đấy!”

“Ôi! Tiểu thư!” Và mặt gã như chàm đỏ.

“Ta chủ ý báo cho anh vì bữa nọ, anh đã giúp đỡ ta,” Bundle nói nhanh.

Ba phút sau, Alfred sợ hết hồn rời ngay nhà số 14 phố Hunstanton hứa là sẽ không bao giờ quay lại.

“Thế là xong!” Bundle hài lòng, nói.

“Có cần là mình phải tỏ ra cứng rắn thế không?” Lorraine hỏi

“Để cho chắc chắn hơn,” Bundle đáp.

Họ đến đấy. Chẳng bỏ phí thời gian, chắc là họ rình chờ cho tên người hầu đi khỏi. Lorraine, chạy xuống mở cửa cho họ đi!

Lorraine làm theo, Jimmy Thesiger nhảy xuống xe nói:

“Hãy chờ một chút Bill! Cậu bấm còi khi thấy có ai nhé!”

Rồi anh chạy nhanh lên bậc tam cấp, đóng cửa lại sau mình. Anh có vẻ mặt thật vui tươi.

“Bundle đâu! Chúng ta phải hành động ngay. Chìa khoá căn phòng mà bạn lọt vào lần trước đâu?”

“Đó là một trong các chìa ở tầng trệt. Chúng mình đã cẩn thận giữ lấy tất cả.”

“Đúng đấy, nhưng phải mau lên, chúng ta không có thời gian đâu.”

Chiếc chìa khoá tìm thấy dễ dàng, cánh cửa bọc đệm dày xoay trên bản lề và cả ba bước vào bên trong. Căn phòng vẫn y nguyên trong tình trạng mà Bundle trước đây đã thấy, bảy chiếc ghế tựa vẫn bày xung quanh bàn.

Jimmy nhìn xung quanh mình trong khoảng vài ba phút không nói năng gì, rồi anh đưa mắt nhìn hai cái tủ tường.

“Bundle! Chỉ cho tôi chiếc tủ mà cô đã núp trong đó.”

“Cái kia kìa.”

Jimmy đi đến phía đó, mở cánh cửa tủ, những tấm ván trong đó vẫn bày các đồ thuỷ tinh.

“Cần phải dọn tất cả những cái này đi,” Anh lẩm bẩm.

Lorraine đi ra.

“Anh sẽ làm gì nào?” Bundle sốt ruột hỏi.

Jimmy quì xuống và tìm cách nhìn qua các khe chiếc tủ tường kia.

“Chờ Eversleigh lên đây, rồi bạn sẽ hiểu tất cả,” Anh nói.

Quả vậy, cô gái chạy như điên, bước vào mặt tái xanh, mắt tròn tròn sợ hãi, miệng kêu:

“Ôi! Bundle! Bill... Bill...”

“Có gì xảy ra đấy?”

Thesiger nắm lấy vai cô hỏi:

“Lorraine! Cái gì vậy, nói ngay đi!”

Cô gái vẫn hỗn hển nói trong hơi thở:

“Tôi... tôi cho là... anh ấy chết..., chết rồi... Anh ấy ở... trong xe... nhưng không nói năng, không... động đậy gì cả. Chắc là... anh ấy chết rồi!”

Jimmy vắng tục và chạy đến cầu thang, Bundle theo sau, ngực đập rộn rã, cảm thấy thất vọng. Bill... chết? Ồ! Không, không phải thế!

Eiieen và Jimmy ra đến chỗ ô tô đỗ, Lorraine theo sau.

Thesiger nhìn vào trọng xe. Bill vẫn ngồi như trước, nhưng đầu ngật ra sau, mắt nhắm nghiền.

Thesiger nắm cánh tay anh lôi kéo nhưng anh ta vẫn im lìm.

“Tôi không hiểu ra sao cả,” Anh lầm bầm trong miệng.

Họ đã đưa được Bill vào trong nhà không khó khăn gì, chỉ có mỗi một đệ tử của lưu linh trông thấy và cái tiếng lè nhè:

“Rõ ràng... là cái ông... này đã... đã... quá chén ấy mà!...”

“Mang câu ta vào phòng khách nhỏ ở tận cuối nhà!” Jimmy bảo.

Họ đặt Bill nằm dài xuống. Bundle quì xuống bên cạnh nắm lấy cái cổ tay cứng đờ vào hai bàn tay mình.

“Mạch đập yếu lắm,” Cô nói.

“Câu ấy rất khỏe mạnh khi tôi để lại câu ấy trong xe” Jimmy khẳng định. Cũng dễ thôi, chỉ cần một mũi tiêm và một kẻ nào đó có thể đến gần lấy cớ là hỏi giờ chẳng hạn. Chỉ còn một việc cần làm, tôi phải đi tìm một người thầy thuốc. Các cậu hãy ở tại đây trông chừng...

Anh đi nhanh ra cửa rồi dừng lại bảo:

“Đừng sợ, nhưng có lẽ tốt hơn là mình để lại khẩu súng ngắn này... trường hợp... Mình sẽ cố trở về thật nhanh...”

Anh đặt khẩu súng xuống chiếc bàn nhỏ cạnh đi văng, đi ra, và người ta nghe thấy tiếng cánh cửa đóng sầm lại.

Căn nhà trở nên rất tĩnh mịch và hai cô gái ngồi xuống cạnh Bill mà Bundle vẫn tiếp tục nghe mạch ở cổ tay chàng trai. Mạch có vẻ đập mạnh hơn nhưng không đều.

“Mình rất muốn có thể làm được cái gì đó” Bundle nói nhỏ với Lorraine.

Wade gật đầu đáp:

“Đúng đấy, dường như Jimmy đi đã được một thế kỷ rồi, thế mà (cô xem đồng hồ tay) chỉ mới được một phút rưỡi.”

“Mình nghe thấy có tiếng động,” Bundle nói.

“Mình không hiểu vì sao Jimmy lại để lại cho chúng ta khẩu súng của anh ấy,” Lorraine nói.

“Bọn tội phạm đúng là đã tấn công Bill...” Bundle bắt đầu nhưng lại thôi.

Lorraine run rẩy thì thào:

“Đúng thế, nhưng... Chúng mình ở trong nhà, người nào vào là nghe thấy ngay. Hơn nữa, chúng mình lại còn có khẩu súng.”

Bundle nhìn lại Bill và nhắc lại:

“Mình muốn làm một cái gì đó. Có phải người ta thường cho những người bị đầu độc uống cà phê nóng không nhỉ?”

“Mình có một lọ muối trong túi xách,” Lorraine nói.

“Để mình đi tìm.”

Nàng bước nhanh lên cầu thang, đi qua phòng đánh bạc và bước vào căn phòng nhỏ mà Bảy Con Số đã họp tại đó. Chiếc túi xách của Lorraine được đặt trên bàn.

Giữa lúc Bundle giơ tay ra cầm thì chợt nghe thấy một tiếng động phát ra phía sau mình.

Một người đàn ông, đứng nấp sau cánh cửa, một túi vải chứa đầy cát trong tay. Trước khi cô gái kịp quay lại, đã bị túi cát đánh mạnh xuống đầu.

Bundle thốt lên một tiếng rên khế rồi ngã xuống ngất lịm.

Chương XXXI

HỘI "Bảy Con Số"

Rất chậm chạp, Bundle từ từ tỉnh lại. Nàng có cảm giác như mình đang bị chìm sâu trong bóng tối và đầu đau nhức nhối mà lẫn vào đó đều đều tiếng nói quen quen nhắc đi nhắc lại vô hồi những tiếng được lặp đi lặp lại.

Bóng tối dần bớt đi và cái đau dồn lại trong đầu, Bundle thấy mình đã có đủ ý thức để thấy thật là đặc sắc những lời mà tiếng nói đó thốt ra:

“Em yêu! Bundle yêu quý! Ôi! Em yêu của tôi! Em đã chết rồi, chắc chắn là em đã chết mất rồi! Anh yêu em biết chừng nào! Em yêu, em yêu...”

Bundle nằm im, mắt nhắm nghiền, nhưng đã hoàn toàn tỉnh lại. Bill ôm nàng trong hai cánh tay mình, vẫn nhắc đi nhắc lại:

“Bundle yêu quý, tình yêu của tôi! Tôi biết làm gì bây giờ? Ôi! Bundle của anh! Tôi đã giết em! Tôi đã giết em!”

Bundle thì thảo dụi dàng:

“Nhưng, không mà. Anh chàng cồ vụng dại ạ!”

Bill giật nảy người, kêu lên:

“Bundle, cô còn sống ư?”

“Tất nhiên rồi.”

“Cô tỉnh lại từ lúc nào thế?”

“Được khoảng năm phút thôi... Tôi thì chẳng muốn tỉnh lại chút nào, thật là thích...”

“Sao kia?”

“Những điều bạn nói với tôi thật là... thích. Vì chẳng bao giờ bạn còn nhắc lại được hay như thế. Bạn quá rụt rè e thẹn mà.”

Mặt mày Bill đỏ tía.

“Bundle,” Anh khẽ nói.

“Thật là buồn cười! Nhưng tại sao chứ?”

“Tôi rất sợ là bị chế giễu, cô rất thông minh... tôi nghĩ là cô phải lấy một nhân vật vĩ đại nào kia...”

“Như Georges Lomax phải không?” Bundle gợi ý.

“Không, không phải cái con lừa kiêu ngạo đó, nhưng là một con người thực sự xứng đáng với cô... mà... mà tôi cũng chưa biết.”

“Anh thật dễ thương.”

“Nhưng... Nhưng, Bundle! Cô có... giải quyết được không?”

“Giải quyết cái gì cơ?”

“Là lấy tôi! Tôi biết là mình có cái đầu khá tối, nhưng tôi yêu cô, Bundle ạ... Tôi sẽ là nô lệ của em.”

“Anh giống y như một chú khuyển ngoan ngoãn,” Bundle nói.

Chàng trai ngơ ngác lùi lại và lẩm bẩm:

“Bundle, không thể thế được!”

“Vậy thì,” Bundle nói.

“Bundle... em yêu...”

Bill ôm lấy nàng, và run rất dữ...

“Bundle, có thật không? Em có biết là anh yêu em biết bao nhiêu không?”

“Ồ! Bill!”

Thật là vô ích tả lại chi tiết câu chuyện trao đổi giữa hai bạn trẻ kéo dài suốt mười phút đồng hồ sau đó vì toàn là những lời lặp lại thôi.

“Em yêu anh thật chứ?” Bill hoài nghi hỏi đến lần thứ hai mươi.

“Thật... thật... thật! Nhưng lúc này chúng ta hãy ngoan và biết điều một chút. Đầu em vẫn nhức lắm, thế mà em muốn biết tất cả những gì đã xảy ra. Chúng ta đang ở đâu và có gì ở đây?”

Vừa hỏi, Bundle vừa bắt đầu nhìn ra xung quanh.

Họ đang ở trong căn phòng kín. Cửa phòng có những cánh cửa bọc đệm đóng im ỉm. Có phải là họ đã bị giam?

Bundle đưa mắt hỏi, nhưng Bill chẳng một chút nào chú ý đến câu hỏi của nàng mà đắm đắm nhìn ngắm cô gái đầy vẻ sùng kính.

“Bill, bạn của em, hãy tỉnh táo lại đi! Chúng ta cần phải ra khỏi nơi đây!”

“Sao? Cái gì?... À! Phải! Rất dễ thôi.”

“Chính vì yêu em mà anh tưởng tượng vậy đấy,” Bundle bảo.

“Nhưng mà đúng như thế,” Bill nói.

“Xuyt!,” Vị hôn thê của anh kêu lên.

“Anh không cho phép em đâu,” Bill bảo.

“Nào, nào, Bill! Làm sao ra khỏi được căn phòng này?”

“Anh nhắc lại với em là chẳng có gì khó khăn cả... Anh ngừng lại vì Bundle nắm lấy tay anh có ngụ ý.”

Nàng nghiêng người về phía trước và chăm chú nghe. Không, nàng không nhầm... tiếng chân bước nghe thấy rõ ở phòng ngoài. Tiếng chìa khoá tra vào ổ khoá và tiếng chìa khoá xoay.

Bundle nín thở. Có phải Jimmy tới để giải thoát cho họ... hay một người nào khác? Cửa mở và ông Mosgorovsky, người đàn ông râu rậm hiện ra trên ngưỡng cửa. Bill

bước lên một bước trước mặt ông và nói nhanh:

“Tôi cần phải nói chuyện với ông một lát.”

Ông người Nga không trả lời ngay mà đưa bàn tay vuốt vuốt bộ râu rậm mỉm cười, nói:

“A! Tôi hiểu. Rất tuyệt. Xin mời cô làm ơn đi theo tôi.”

“Hãy nghe theo đi Bundle!,” Bill bảo.

Tiểu thư Eileen ngoan ngoãn đứng lên. Giọng ra lệnh của Eversleigh đối với cô thật mới lạ. Anh ta có vẻ rất tự tin, sẵn sàng đối phó với mọi tình thế và cô thiếu nữ tự hỏi tất cả cái đó có nghĩa gì đây.

Vậy là nàng đi ra khỏi căn phòng, theo sau là ông người Nga đóng cửa lại sau ông. Rồi ông chỉ vào cầu thang bảo:

“Xin cô đi theo lối này.”

Thế là Bundle bước lên cầu thang lên tầng trên và được đưa vào một căn phòng nhỏ khá tồi tàn mà cô đoán đó đã là phòng ngủ của Alfred.

Mosgorovsky bảo cô:

“Xin hãy chờ ở đây và đừng gây tiếng động.”

Rồi ông ta đi ra và Bundle nghe thấy tiếng chìa khoá xoay trong ổ khoá. Nàng ngồi xuống một chiếc ghế dựa, đầu vẫn đau nhức nhối và cảm thấy bất lực bất bộ óc phải vận hành. Bill có vẻ rất tự tin, chắc là sớm muộn thế nào cũng có người tới giải phóng cho cô.

Những giây phút trôi qua. Đồng hồ tay của Eileen đã bị chết nhưng nàng ước lượng là ông người Nga đưa nàng tới đây đã được hơn một tiếng đồng hồ. Cái gì đã xảy ra? Cái gì đang xảy ra? Cuối cùng nàng nghe thấy tiếng chân bước lên thang gác. Đó là Mosgorovsky nói với nàng bằng một giọng kiêu cách:

“Thưa tiểu thư Eileen Brent, cô được mời tham dự một cuộc hội nghị bất thường của Hội “Bảy Con Số”. Xin mời cô theo tôi.”

Ông ta đi xuống thang trước nàng, mở cửa căn phòng bí mật rồi đứng né sang một bên nhường cho cô thiếu nữ bước vào. Cô giật thót người khi nhìn thấy lần thứ hai những gì mà cô chỉ mới được nhìn qua cái lỗ nhỏ khoan vào cánh cửa cái tủ tường.

Những nhân vật đeo mặt nạ ngồi quanh bàn và trong lúc nàng đứng yên thì Mosgorovsky vừa bước vào chỗ của ông vừa chỉnh ngay ngắn chiếc mặt nạ có mặt đồng hồ lên mặt mình.

Nhưng lần này, chiếc ghế tựa ở đầu bàn đã có chủ, Số 7 đang ở chỗ của mình.

Tim Bundle đập rộn lên: nàng đang đứng ở chỗ đối diện với hắn và nàng chăm chú nhìn vào mảnh vải có trang trí cái mặt đồng hồ đã che kín mặt hắn. Người đàn ông này hoàn toàn bất động và Bundle cảm thấy có một sức mạnh to lớn toát ra từ hắn. Nàng có một ý muốn nóng bỏng là muốn được nghe hắn nói, được nhìn thấy một cử

chỉ của hắn, nàng thấy trong lòng thật ngổn ngang bối rối...

Cùng lúc đó Mosgorovsky đứng lên. Cái giọng uyển chuyển và đầy uy lực của ông như từ rất xa vẳng tới.

“Tiểu thư Eileen, cô được tham dự một cách ngẫu nhiên hội nghị bí mật của Hội và lẽ dĩ nhiên là cô được thông báo về tôn chỉ mục đích và chương trình kế hoạch của Hội chúng tôi. Cô có thể nhận thấy là chỗ dành cho số 2 hiện còn để trống: chỗ ấy lúc này là của cô.”

Bundle thở hổn hển thấy mình như đang sống trong một giấc mơ hoang đường quái dị. Có thể như thế được không, khi người ta kết nạp mình vào một tổ chức của những tội phạm?

Câu hỏi ấy phải chăng cũng đã đến với Bill và đã bị anh khinh bỉ đẩy ra?

“Tôi không thể nhận được” Nàng khô khan đáp.

“Xin đừng nên hấp tấp, vội vàng,” Mosgorovsky nói, cô gái dường như thấy ông ta mỉm cười sau cái mặt nạ.

“Tôi đã đoán thấy” Bundle bảo.

“Thật vậy ư?”

Tiếng cuối cùng này do Bảy giờ phát ra mà giọng nói như đánh thức dậy một tiếng vang trong ký ức Bundle. Nàng đã nghe thấy ở đâu?

Số 7 từ từ đưa tay lên và bắt đầu cởi những nút của chiếc mặt nạ.

Tiểu thư Eileen nhin thở. Cuối cùng nàng sắp được biết...

Chiếc mặt nạ rơi xuống... Và Bundle đối diện với khuôn mặt bất động và lạnh lùng vô cảm của Cảnh sát trưởng Battle!

Chương 32

BUNDLE CHẾT SỬNG

Biên dịch: NQK^[1]

“Thế là đúng,” Battle nói khi Mosgorovsky nhồm dậy, vòng qua chỗ Bundle. “Lấy cho cô ấy một cái ghế. Tôi thấy cô ấy có vẻ bị sốc.”

Bundle thả người xuống ghế. Sự việc bất ngờ khiến cô như mê muội, còn Battle vẫn tiếp tục nói với giọng nhẹ nhàng, thông thả đặc trưng của mình.

“Cô không ngờ lại thấy tôi ở đây, tiểu thư Eileen. Cả những người đang ngồi quanh bàn này cũng thế. Ông Mosgorovsky đây có thể nói là phụ tá của tôi, dĩ nhiên là ông ấy biết tôi từ đầu. Nhưng phần lớn những người khác chỉ biết nhận lệnh từ ông ấy mà thôi.”

Bundle vẫn không thốt ra được lời nào - quả chẳng giống cô thường ngày - đơn giản là không biết nói gì.

Battle gật đầu, tỏ vẻ thông cảm, cho thấy ông hiểu được trạng thái tình cảm của cô lúc này.

“Tôi e là cô cần phải gạt ra khỏi đầu một vài suy nghĩ định kiến đi đã, tiểu thư Eileen. Ví dụ như về cái hội này. Tôi biết là trong sách, truyện có viết nhiều - một tổ chức tội phạm có một tay siêu ma đầu mà chưa ai thấy mặt bao giờ. Dạng tổ chức đó có thể vẫn tồn tại thực trong cuộc sống, nhưng phải nói là tôi chưa bao giờ biết tới, cho dù tôi cũng có khá nhiều kinh nghiệm về vài lĩnh vực.

“Nhưng sự lãng mạn thì thế giới này lại có nhiều, tiểu thư Eileen ạ. Người ta, nhất là người trẻ tuổi ấy, thích đọc về những điều như vậy và cũng thích làm những việc như vậy nữa. Giờ tôi xin phép giới thiệu cho tiểu thư một nhóm nghiệp dư có uy tín đã làm nhiều việc rất có giá trị cho cơ quan của tôi, những việc không ai khác làm được. Thế nên nếu họ thích chọn loại trang phục có vẻ khác biệt, kỳ bí thì có gì mà không được? Họ sẵn sàng đối mặt với những hiểm nguy - những mối nguy hiểm bậc nhất. Thực tế họ đã làm như vậy, lý do là họ thích mạo hiểm mà thôi. Theo đánh giá cá nhân thì tôi thấy đây là những việc hoàn toàn lành mạnh trong cái thời đại mà ta luôn yêu cầu *an toàn là trên hết*. Họ làm thế cũng vì thực lòng muốn phục vụ đất nước mình.

“Giờ thì, thưa tiểu thư Eileen, tôi xin giới thiệu họ cho cô biết. Đầu tiên là ông Mosgorovsky - có thể nói là cô đã biết rồi. Chắc cô cũng nhận thấy là ông ấy điều hành câu lạc bộ này, và điều hành cả một vài điểm khác nữa. Ông ấy là mật vụ chống

Bôn-sơ-vích tốt nhất ở Anh quốc. Số 5 chính là Bá tước Andras thuộc Sứ quán Hungary, là người rất gần gũi, thân cận với anh Gerald Wade quá cố. Số 5 là ông Hayward Phelps, nhà báo người Mỹ, có sự đồng cảm rõ rệt với nước Anh và có khả năng *săn tin* rất ấn tượng. Số 3...”

Ông ta dừng nói, mỉm cười, còn Bundle há mồm không nói nên lời, trân trối nhìn Bill Eversleigh đang nhe răng cười với mình.

“Số 2,” Battle nói nhưng giọng trầm hơn, “hiện nay chỉ còn là chỗ trống. Chỗ này trước đây thuộc về Ronald Devereux, một thanh niên lịch lãm, đã hy sinh vì đất nước như một đấng nam nhi ước có thể làm như vậy. Số 1, à, số 1 là Gerald Wade, cũng là một thanh niên lịch lãm và cũng hy sinh vì tổ quốc. Chỗ của anh ấy đã có người thay thế - tôi thấy hoàn toàn xứng đáng - bởi một quý bà, người đã chứng minh được là hoàn toàn phù hợp với vị trí đó và đã giúp đỡ chúng tôi rất nhiều.”

Là người cuối cùng, Số 1 cũng đã gỡ bỏ mặt nạ. Bundle không ngạc nhiên gì khi thấy sau mặt nạ là khuôn mặt xinh đẹp của nữ bá tước Radzky.

“Nhẽ ra tôi phải biết,” Bundle bức tức nói, “rằng người phụ nữ ngoại quốc lãng du, xinh đẹp như bà thì làm gì cũng được chứ.”

“Thế là em chưa biết cái điều hay nhất rồi,” Bill nói. “Bundle, đây chính là cô gái Babe St. Maur đấy - chắc em nhớ lần anh kể về bà ấy từng là diễn viên thay đồ chứ - bà ấy đã chứng minh khả năng rất tốt đấy.”

“Chẳng phải thế sao!” giọng mũi của cô St. Maur cất lên. “Nhưng vai này cũng không hẳn là do tôi giỏi đâu, vì cha mẹ tôi từng là người vùng Yurup - thế nên tôi bắt buộc cũng chẳng khó khăn gì. À, mà tôi đã suýt nữa bị lộ một lần ở tu viện Abbey đấy, lúc nói chuyện về vườn cây.”

Bà ta ngừng rồi nói tiếp:

“Cũng... cũng không phải chỉ là tiêu khiển đâu. Mọi người chắc biết là tôi rất quý Ronny. Thế nên khi cậu ấy gặp chuyện - tôi... tôi quyết phải tìm ra cái tên đã sát hại cậu ấy. Thế thôi.”

“Tôi chả còn hiểu gì nữa,” Bundle nói. “Mọi thứ không còn như tôi tưởng.”

“Thực ra cũng có gì đâu, tiểu thư Eileen,” Cảnh sát trưởng Battle nói. “Lúc đầu chỉ là một nhóm thanh niên ham hố phiêu lưu. Chính cậu Wade là người đầu tiên tới gặp tôi. Cậu ta gợi ý thành lập một nhóm, cô cứ gọi là những kẻ nghiệp dư, làm công tác bí mật. Tôi đã cảnh báo cậu ấy rằng như vậy có thể nguy hiểm đấy - nhưng cậu ấy không phải hạng người coi điều đó ra gì. Tôi đã nói thẳng với cậu ấy rằng ai tham gia thì phải hiểu cho rõ những rủi ro. Nhưng điều đó cũng chẳng ngăn được ai trong đám bạn của cậu Wade cả. Thế là mọi sự bắt đầu.”

“Nhưng mục tiêu là gì cơ chứ?” Bundle hỏi.

“Chúng tôi truy lùng một kẻ cụ thể - rất muốn tóm được hắn. Hắn không phải là

một tên lưu manh bình thường. Hắn từng làm việc trong thế giới của cậu Wade, chính là một thằng Raffles^[2], nhưng giỏi hơn nhiều. Hắn để mắt tới những vụ lớn, liên quốc gia. Đã có ít nhất hai trường hợp những phát minh bí mật, quý giá bị đánh cắp - rõ ràng thủ phạm là người nắm được thông tin nội bộ. Giới chuyên nghiệp đã tham gia tìm kiếm, nhưng thất bại. Thế rồi những kẻ nghiệp dư này nhận việc - và đã thành công.”

“Thành công ư?”

“Phải - nhưng cũng không phải là không bị tổn hại gì. Hắn là kẻ nguy hiểm. Hắn đã có hai nạn nhân mà đã thoát đi được. Tuy nhiên Bảy Con Số đã lần theo, và như tôi nói: họ đã thành công. Nhờ có cậu Eversleigh đây, hắn cuối cùng cũng đã bị bắt quả tang.”

“Hắn là ai thế?” Bundle hỏi. “Tôi có biết hắn không?”

“Cô biết khá rõ đấy, tiểu thư Eileen. Tên hắn là Jimmy Thesiger. Hắn đã bị bắt chiều hôm nay.”

^[1] Ba chương cuối gồm 32, 33 và 34 do NQK dịch bổ sung.

^[2] Raffles là một tên tội phạm lòng danh, được nhắc tới nhiều trong các tác phẩm trinh thám. (NQK)

Chương 33

BATTLE LÀM RÕ SỰ VIỆC

Cảnh sát trưởng Battle ngồi xuống rồi thoải mái giải thích mọi chuyện.

“Trước đây tôi đâu có nghi ngờ gì hần ta. Manh mối đầu tiên có được là khi tôi biết lời trắng trối của cậu Devereux. Dĩ nhiên lúc đó theo cô hiểu thì là cậu Devereux muốn nhấn cho Thesiger rằng Bảy Con Số đã hại cậu ấy. Đúng là lớp nghĩa đầu tiên là như vậy. Nhưng đương nhiên tôi biết chuyện đó là không có. Chính Bảy Con Số mới là đối tượng cậu Devereux muốn nhấn nhủ - nhấn nhủ điều gì đó liên quan tới Jimmy Thesiger.

“Chuyện quả là khó tin vì Devereux với Thesiger lại là bạn thân của nhau. Nhưng tôi lại nhớ ra một việc - những vụ trộm đó đều do một kẻ biết được thông tin nội bộ ra tay. Kẻ đó, nếu như không phải làm việc trong Bộ Ngoại giao, hẳn đã nghe lỏm được mọi người ở đó nói chuyện. Tôi cũng thấy rất khó xác minh được việc Thesiger lấy tiền ở đâu ra. Số tiền mà cha hần ta để lại không nhiều, nhưng hẳn thì lại sống rất xa hoa. Tiền ở đâu ra nhỉ?

“Tôi biết cậu Wade rất xúc động về điều gì đó cậu ấy phát hiện ra. Cậu ấy cam đoan là đã đi đúng hướng. Cậu ấy không nói với ai về hướng điều tra đó cả, cho đến khi đã hoàn toàn chắc chắn thì mới tiết lộ gì đó cho cậu Devereux. Đó là thời điểm ngay trước khi họ tới lâu đài Chimneys nghỉ cuối tuần. Cô cũng biết là cậu Wade đã thiệt mạng ở đó - do hấp thụ thuốc ngủ quá liều. Sự việc có vẻ rất đơn giản, như cậu Devereux lại không chịu nghĩ thế một phút nào. Cậu ta tin chắc Wade đã bị kẻ nào đó gạt đi một cách thông minh và kẻ nào đó trong lâu đài chính là kẻ chúng tôi lùng tìm bao lâu nay. Tôi nghĩ rằng cậu ấy đã sắp sửa tâm sự điều đó với Thesiger, vì tới lúc đó cậu ta chưa nghi ngờ gì hần. Nhưng có điều gì đó đã ngăn lại.

“Cậu ấy đã làm một việc khá lạ lùng: sắp xếp bảy chiếc đồng hồ lên bàn, vứt cái thứ tam đi. Cái đó biểu trưng rằng Bảy Con Số sẽ trả thù cho cái chết của thành viên trong hội. Rồi cậu ta chăm chú quan sát xem có ai lộ ra hay có vẻ bối rối không.”

“Vậy chính Jimmy Thesiger đã đầu độc Gerry Wade ư?”

“Phải. Hần lén bỏ thuốc vào rượu và soda mà cậu Wade đã uống dưới gác trước khi về phòng ngủ. Thế nên khi viết thư cho cô Wade thì cậu ta đã buồn ngủ lắm rồi.”

“Còn tay hầu cận Bauer, có liên quan gì tới chuyện này không?” Bundle hỏi.

“Bauer là người của chúng tôi, thừa tiểu thư Eileen. Chúng tôi cho rằng tên trộm này sẽ nhắm vào phát minh của Eberbard nên Bauer được bố trí làm việc tại lâu đài,

đăng giúp chúng tôi theo dõi mọi việc. Nhưng anh ta không giúp ích được nhiều. Như tôi đã nói, tay Thesiger đã dễ dàng bỏ thuốc ngủ vào rượu đó thôi. Sau đó, khi mọi người đã ngủ, một cái chai, một cái ly và một chai chloral đã hết sạch được Thesiger đặt vào chỗ Wade. Lúc đó Wade đã bất tỉnh rồi, hắn chỉ việc ấn đầu tay lên ly và chai thuốc để phòng ngừa khi có ai đặt câu hỏi gì chẳng. Tôi không rõ bảy cái đồng hồ xếp trên kệ kia có tác động gì tới Thesiger không. Chắc là hắn không để lộ điều gì với Devereux cả. Tôi nghĩ là hắn mất vài phút cân nhắc mọi việc, rồi từ đó bắt đầu để mắt tới cậu Devereux.

“Sau đó chúng tôi cũng không biết chính xác việc diễn ra thế nào. Từ lúc Wade mất, mọi người ít gặp Devereux. Nhưng rõ là cậu ấy đã theo đúng con đường Wade đã từng đi, và tới cùng một kết luận - chính Thesiger là thủ phạm. Tôi cũng thấy lạ là cậu ấy cũng bị hại theo đúng phương pháp ấy.”

“Ông nói vậy là sao?”

“Thông qua cô Lorraine Wade. Cậu Wade yêu cô ta, có khi còn hy vọng cưới làm vợ, vì hai người đâu phải anh em thật. Chắc là cậu ta đã tâm sự với cô này nhiều chuyện hơn mức cần thiết. Nhưng cô Lorraine Wade này lại dâng hiến tâm hồn và thể xác cho Thesiger. Hắn nói gì cô ta cũng làm theo. Thông tin cũng là do cô ta chuyển cho hắn. Cậu Devereux thích cô nàng nên đã có lời bộc bạch về Thesiger. Thế nên, Devereux bị buộc phải im lặng - khi chết còn cố nhấn cho Bảy Con Số rằng thủ phạm là Thesiger.”

“Thật là kinh khủng,” Bundle thốt lên. “Giá mà tôi biết trước.”

“Sao mà biết được chứ. Bản thân tôi cũng thấy khó tin. Nhưng rồi xảy ra sự việc tại tu viện Abbey. Giờ cô chắc còn nhớ tình thế khó xử lúc đó - nhất là với cậu Eversleigh đây. Cô và tay Thesiger đang rất gần gũi, còn cậu Eversleigh đã bị bế mặt khi cô cứ nằng nặc đòi được đưa tới chỗ này, nhất là khi cậu ấy biết rằng cô đã nghe lỏm được nội dung cuộc họp. Phải nói là chết sống.”

Cảnh sát trưởng ngừng lời, mắt lấp lánh như muốn nói.

“Tôi cũng giật mình, tiểu thư Eileen ạ. Chưa bao giờ tôi nghĩ lại có thể xảy ra việc như vậy. Cô đã thắng tôi một ván.

“Còn cậu Eversleigh thì tiếng thoai lưỡng nan. Cậu ấy không thể lộ cho cô bí mật về Bảy Con Số mà lại không khiến Thesiger biết luôn - chuyện đó thì không đời nào. Thesiger lại kiếm ngay được cớ để được mời tới tu viện Abbey, giúp âm mưu của hắn dễ thực hiện hơn.

“Tôi có thể nói là Bảy Con Số đã gửi thư cảnh báo tới ông Lomax. Mục đích là để ông ấy mời tôi đến hỗ trợ, sao cho tôi có mặt ở đó một cách rất tự nhiên. Tôi đến đó chẳng phải dấu điểm gì cả, cô cũng thấy rồi đấy.”

Một lần nữa đôi mắt của Cảnh sát trưởng lại lấp lánh.

“Cả Eversleigh và Thesiger đều kiếm cớ để chia ca canh gác. Thực tế là cậu

Eversleigh và cô St. Maur đây đã canh gác. Cô ấy đang gác tại cửa sổ thư phòng thì nghe thấy tiếng Thesiger đi tới, vội lánh vào sau bức bình phong.

“Giờ mới thấy Thesiger tài tình tới mức nào. Tới một mức nào đó thì quả là hẳn ta kể đúng sự thật. Tôi phải thú thực là với vụ đánh nhau và mấy việc khác thì tôi đã bị chấn động nhẹ - bắt đầu phân vân liệu có đúng hẳn là tên trộm hay không, hay là chúng tôi đã đi sai hướng mất rồi. Cũng có một, hai trường hợp đáng nghi trở sang hướng điều tra hoàn toàn khác. Cũng phải nói với cô rằng là lúc đó tôi đang chưa biết làm gì thì có yếu tố mới phát sinh.

“Tôi tìm được một chiếc găng tay bị cháy dở trong lò, trên găng có dấu răng - thế là... là tôi biết mình đã đi đúng đường rồi. Nhưng hẳn quả là một tay ranh ma.”

“Thực tế lúc đó xảy ra chuyện gì?” Bundle hỏi. “Người đánh nhau kia là ai?”

“Chẳng có ai khác trong vụ đánh nhau đó. Để tôi dựng lại toàn bộ câu chuyện cho cô biết. Đầu tiên là Thesiger với cô Wade cùng tham gia vụ này. Họ đã ước hẹn về một thời điểm chính xác. Cô Wade lái xe đến, chui qua hàng rào tới bên ngoài nhà. Cô ả đã chuẩn bị một câu chuyện hoàn hảo, phòng khi bị ai đó chặn hỏi - cuối cùng thì cũng kể ra đó. Nhưng lúc đó cô ta tới tường nhà yên ổn, ngay sau khi đồng hồ điểm hai tiếng.

“Tôi cũng phải nói là khi cô ta đi vào thì người của tôi đã phát hiện được ngay, nhưng họ đã được lệnh không ngăn ai đi vào - chỉ không cho thoát ra. Cô nên hiểu là tôi muốn biết càng nhiều càng tốt mà. Thế là cô ả Wade đến bên tường nhà, rồi khi thấy cái bọc kia rơi xuống chân, ả nhặt lên. Có người leo cây tụt xuống, cô ả bỏ chạy. Sau đó thì sao? Vụ vật lộn và rõ hơn cả hà tiếng súng. Mọi người sẽ phản ứng ra sao? Lao đến chỗ đánh nhau. Còn cô Lorraine Wade hẳn có cơ hội thoát ra, lái xe đi cùng với tài liệu kia trong tay.

“Nhưng thực tế thì lại không hẳn như vậy. Cô nàng Wade lại đâm thẳng vào tôi. Từ lúc đó mọi việc thay đổi hẳn. Không phải tấn công mà chuyển sang phòng ngự. Cô Wade kể phần chuyện của mình, rất đúng và hoàn toàn phù hợp.

“Còn về tay Thesiger thì sao? Có một điểm tôi chú ý ngay từ đầu, đó là vết đạn đó không thể nào mà khiến anh ta lăn ra ngất như vậy. Hẳn là anh ta đã ngã và bị đập đầu - hoặc là anh ta chẳng hề ngất chút nào. Lúc sau chúng ta nghe lời kể của cô St. Maur - có một điểm đáng chú ý. Cô St. Maur có nói rằng sau khi đèn tắt đi, Thesiger đi ra chỗ cửa sổ, anh ta đứng yên đến nỗi cô ấy tưởng anh ta đã ra khỏi phòng, ra ngoài rồi. Phải thấy là nếu ai đó ở trong phòng thì ta hẳn nghe thấy cả tiếng tim đập nếu chú ý lắng nghe ấy. Nếu như Thesiger thực đã ra ngoài, thì hẳn đi đâu? Leo cây lên phòng ông O'Rourke. Tối hôm trước rượu và soda của ông O'Rourke đã bị bỏ thuốc. Hẳn lấy tài liệu, ném xuống cho cô nàng kia, lại theo cây trèo xuống, rồi... bắt đầu đánh nhau. Cũng dễ thôi, nếu cô biết tưởng tượng một chút. Đạp bàn ghế, lăn lộn, kêu vài

tiếng, rồi giả giọng kêu tiếp. Rồi để chốt lại, có hai tiếng súng. Một tiếng là từ khẩu Colt hắn đã công khai mua ngày hôm trước, nhắm vào một tên trộm tưởng tượng. Sau đó hắn đeo găng vào tay trái, rút khẩu Mauser đã để sẵn trong túi rồi tự bắn vào phần mềm bên tay phải. Hắn lẳng khẩu súng qua cửa sổ, dùng răng xé găng tay, vứt vào trong lò. Khi tôi tới, hắn đang nằm ngất trên sàn nhà.”

Bundle hít một hơi dài.

“Lúc đó ông không tỏ tường ngay hay sao, Cảnh sát trưởng Battle?”

“Không, lúc đó thì không. Tôi cũng tin như tất cả mọi người thôi. Phải về sau khi tôi sắp xếp lại sự việc cơ. Phát hiện ra cái găng tay là điểm đầu tiên. Sau đó tôi bảo Ngài Oswald ném khẩu súng qua cửa sổ. Súng rơi xa hơn nơi tôi nghĩ. Nhưng người thuận tay phải thì không ném xa được như vậy bằng tay trái. Kể cả lúc đó thì vẫn chỉ là nghi ngờ - một điểm nghi ngờ rất mờ nhạt.

“Thế rồi có một điều khác làm tôi chú ý. Rõ ràng chỗ tài liệu đó ném xuống là để người khác tới nhặt. Nếu như cô Wade chỉ tới đó tình cờ thì người tới nhặt chủ đích là ai chứ? Tất nhiên, đối với những người không biết nội tình thì câu trả lời là rất dễ dàng - là nữ bá tước. Có điều tôi lại biết. Tôi biết rõ về nữ bá tước. Thế rồi sao nữa? Tôi nghĩ là chỗ giấy tờ đó đã được người cần nhặt tới nhặt lên. Càng nghĩ về việc đó thì tôi càng thấy rằng việc cô Wade tình cờ tới chỗ đó vào lúc đó thật đáng phải quan tâm.”

“Chắc ông đã gặp thế khó khi tôi bày tỏ nghi ngờ về nữ bá tước rồi nhỉ.”

“Đúng vậy, tiểu thư Eileen. Tôi phải mượn cớ để đánh lạc hướng cô sang việc khác. Cậu Eversleigh càng thấy khó hơn khi bà ta tỉnh lại khi bị ngất mà có thể không biết nên nói gì cho phải.”

“Thảo nào lúc đó Bill có vẻ lo lắng thế,” Bundle nói. “Nhất là khi anh ấy cứ bảo là bà ấy nên tĩnh trí, đợi khỏe khoắn lại rồi nói gì thì nói.”

“Bill tội nghiệp,” St. Maur nói. “cậu bé này cần được bảo ban lại thôi - càng ngày càng nặng xì lên.”

“Đúng vậy đấy,” Cảnh sát trưởng Battle nói, “tôi nghi ngờ Thesiger nhưng lại không có bằng chứng rõ ràng. Nhưng chính Thesiger cũng chợt dạ. Hắn đã cảm nhận được đang phải đối mặt với Bảy Con Số - nhưng hắn muốn biết Số 7 thực ra là ai. Hắn lần la tìm hiểu về nhà Cootes vì cho rằng Ngài Oswald Coote là Số 7.”

“Chính tôi nghi ngờ Ngài Oswald,” Bundle nói, “nhất là lúc ông ấy từ vườn đi vào đêm hôm đó.”

“Tôi thì không nghi ngờ ông ta gì cả,” Battle nói, “nhưng tôi phải nói là tôi có nghi ngờ anh bạn trẻ kia, anh chàng thư ký ấy.”

“Pongo?” Bill thốt lên. “Sao lại là Pongo tội nghiệp?”

“Có chứ, Eversleigh, dù cậu có gọi là Pongo tội nghiệp. Đó là người rất cừ, có thể làm mọi việc nếu để tâm tới. Mỗi nghi ngờ của tôi một phần là do cậu ta chính là

người mang chỗ đồng hồ tới phòng của Wade đêm đó. Cậu ta có cơ hội để đặt chai và ly lên bàn. Và có một điểm nữa là cậu ta thuận tay trái. Cái găng tay đó trở thẳng tới cậu ta - nếu không có một chi tiết-”

“Chi tiết gì?”

“Vết răng - chỉ có người bị sao đó ở tay phải mới phải dùng răng mà xé bỏ găng tay chứ.”

“Vậy là Pongo ra khỏi nghi vấn?”

“Pongo bị loại, đúng như cô nói. Tôi chắc chắn anh chàng Bateman sẽ ngạc nhiên lắm khi biết từng bị tình nghi.”

“Chắc rồi,” Bill đồng tình. “Một đứa lảm lỳ, ngốc nghếch như Pongo mà ông có thể nghĩ là...”

“Nếu nói về chuyện đó thì chính cậu từng nói Thesiger là một kẻ không có đầu óc gì đấy. Một trong hai người đó đang đóng kịch. Khi tôi xác định kẻ đó là Thesiger thì tôi đã tới hỏi Bateman xem anh ta nghĩ gì về con người này. Hóa ra từ lâu Bateman đã rất nghi ngờ Thesiger rồi, và đã thường trình bày với Ngài Oswald.”

“Lạ thật,” Bill nói, “Pongo lúc nào cũng đúng. Điên thật đấy.”

“Như tôi đã nói,” Cảnh sát trưởng Battle tiếp tục, “chúng tôi đã làm Thesiger phải căng lên, giật mình trước hành động của Bảy Con Số, không rõ khi nào sẽ gặp hiểm nguy. Việc tóm được hắn hoàn toàn là nhờ cậu Eversleigh. Cậu ấy đã biết phải đối mặt với ai, và đã liều cả mạng sống đấy. Nhưng cậu ấy không bao giờ ngờ là cô cũng bị kéo luôn vào, tiểu thư Eileen ạ.”

“Không, không,” Bill xúc động nói.

“Cậu ấy sang phòng tìm gặp Thesiger, thủ sẵn một câu chuyện bịa,” Battle kể tiếp. “Cậu ấy vờ rằng đang nắm được một số tài liệu của Devereux, số tài liệu đó có vài điểm hướng nghi ngờ về phía Thesiger. Như một người bạn chân tình, cậu Eversleigh lao tới để nghe lời giải thích của Thesiger. Chúng tôi đã tính trước rằng Thesiger sẽ tìm cách loại bỏ cậu Eversleigh, và cũng tính được cả cách thức hắn triển khai nữa. Theo đó, Thesiger mời khách uống rượu và soda. Lúc hắn rời phòng một lát, cậu Eversleigh đã đổ vào cái lọ trên kệ, nhưng tất nhiên là dả bộ như bị ngấm thuốc. Cậu ấy biết là thuốc sẽ ngấm từ từ, không đột ngột. Cậu ấy nói hết, lúc đầu thì Thesiger quyết liệt phủ nhận, nhưng do thấy - hoặc tưởng là thấy - là thuốc đã ngấm nên hắn thú nhận hết, còn nói là cậu Eversleigh là nạn nhân thứ ba nữa.”

“Khi cậu Eversleigh đã gần như bất tỉnh thì Thesiger dìu cậu ra xe, kéo bạt nắp xe lên. Hắn đã gọi cho cô, cậu Eversleigh không biết điều đó. Hắn đã khéo léo gợi ý cho cô, rằng cô nói là sẽ đưa cô Wade về nhà.”

“Cô không nói với ai về việc nhận tin nhắn từ hắn cả. Sau đó, khi xác cô bị phát hiện ở đây thì hắn cô nàng Wade sẽ thề có Chúa là cô đã đưa cô ả về rồi lên Luân Đôn

để tự mình đột nhập vào đây.

“Cậu Eversleigh thì vẫn tiếp tục vai diễn của mình - bị bắt tỉnh. Thực ra thì khi hai người đó đi khỏi phố Jermyn thì người của tôi đã vào nhà, tìm thấy chỗ rượu bị thuốc, trong đó chứa đủ lượng hydrochloride để làm hai người thiệt mạng. Xe của họ cũng có người bám theo. Thesiger cho xe đi tới một sân golf nổi tiếng, ở đó vài phút cho mọi người đều thấy, nói là sẽ chơi một ván. Dĩ nhiên cái đó để tạo bằng chứng ngoại phạm, phòng khi cần tới. Rồi hấn lên xe đi, đem theo cậu Eversleigh, đi vào một con đường hẹp, từ đó vòng lại thành phố, tới câu lạc bộ Bảy Con Số này. Ngay khi thấy Alfred đã bỏ đi, hấn đánh xe đến bên cửa, vờ nói vài câu với cậu Eversleigh khi hấn xuống xe, phòng khi cô để ý, rồi vào trong nhà diễn vở hài kịch.

“Khi hấn nói là đi kiểm bác sĩ thì thực ra hấn chỉ sập cửa rồi lén đi lên gác, nấp sau cánh cửa phòng này, cũng là nơi cô nàng Wade kiểm cố bảo cô lên. Tất nhiên cậu Eversleigh đã phát hoảng khi thấy cô, nhưng cậu ta cho rằng tốt nhất cứ tiếp tục diễn đi đã vì biết là người của chúng tôi đang theo dõi căn nhà này, thế nên hấn cô sẽ không gặp nguy hiểm ngay tức thì. Đằng nào thì cậu ấy cũng có thể *hồi tỉnh* khi thấy cần mà. Nhất là khi thấy Thesiger đặt súng lên bàn rồi đi khỏi thì mọi việc có vẻ như rất an toàn. Còn về phần sau thì...” Ông ngừng lại, nhìn Bill. “Có lẽ cậu muốn tự kể tiếp, nhỉ.”

“Lúc đó anh đang nằm trên ghế,” Bill nói, “cố ra vẻ như mê mết, sắp chết đến nơi, thì đột nhiên nghe thấy có người chạy trên gác xuống. Lorraine đứng lên, ra mở cửa. Anh thấy tiếng Thesiger, nhưng không nghe rõ, chỉ nghe Lorraine bảo ‘Thế cũng được. Càng hay.’ Rồi thấy hấn bảo: ‘Giúp anh khênh thang này lên. Cũng mệt đấy, nhưng nên để hai bọn nó ở cùng nhau, làm quà cho Số 7.’ Anh không hiểu bọn nó mưu tính chuyện gì, nhưng thấy bọn chúng vằn anh lên gác. Cũng mệt đấy, vì anh cũng chả nhẹ nhàng gì. Chúng đẩy anh vào đây, anh thấy Lorraine bảo: ‘Anh chắc là ổn chứ? Con đấy không tỉnh lại chứ?’ Rồi thằng Jimmy - thằng dê tiện ấy - bảo: ‘Đừng lo. Anh đập hết sức rồi.’

“Chúng bỏ đi, khóa cửa lại. Anh mở mắt ra thì thấy em. Ôi Chúa ơi, Bundle. Chắc không bao giờ anh thấy hoảng loạn hơn thế nữa. Anh cứ tưởng em chết rồi.”

“Chắc là nhờ cái mũ đỡ cho một phần ạ,” Bundle nói.

Một phần,” Cảnh sát trưởng Battle nói. “Nhưng một phần là do Thesiger bị thương ở tay. Chắc hấn không nhận thấy thôi, nhưng sức vung ra chỉ còn một nửa. Nhưng việc đó chẳng làm cho Sở tự hào gì. Chúng tôi đã không bảo vệ được cô, tiểu thư Eilend. Đó là vết đen trong cả vụ này.”

“Tôi cứng đầu mà,” Bundle nói. “Cũng may mắn nữa. Điều tôi không hiểu là Lorraine lại tham gia việc này. Cô ấy thật là hiền thực mà.”

“Ah!” ông cảnh sát trả lời. “Cô ả giết năm đứa trẻ ở Pentonville cũng hiền thực đấy.

Không đánh giá như thế được. Cô ả có cái đó trong máu rồi - chắc bố cô ả đã không ít lần ăn cơm tù.”

“Ông bắt cả cô ta ư?”

Ông cảnh sát gật đầu.

“Chắc là cô ta sẽ không bị treo cổ đâu - bởi thẩm thường mềm lòng. Nhưng thằng Jimmy Thesiger thì chắc sẽ đung đưa trong gió - nhưng thế cũng tốt - đáng cho một tên tội phạm giỏi giang, lì lợm tôi từng phải đối mặt.”

“Mà này,” ông nói tiếp, “nếu đầu của tiểu thư không còn đau nhiều nữa thì có lẽ ta cũng tổ chức ăn mừng chứ nhỉ? Ngay góc phố có nhà hàng nhỏ ngon lắm.”

Bundle vui vẻ đồng ý.

“Tôi sắp chết đói đây, cảnh sát trưởng ạ. Với lại,” cô nhìn quanh, “tôi cũng phải làm quen với các thành viên khác chứ.”

“Bảy Con Số,” Bill hào hứng. “Chúng ta đúng cần phải ăn mừng. Chỗ này co cho phép ăn nổ vài chai rượu không ông Battle?”

“Không có gì phải lo đâu. Chuyện đó cứ để tôi.”

“Cảnh sát trưởng Battle,” Bundle nói, “ông là người tuyệt vời. Thật tiếc là ông đã có vợ rồi. Thế nên tôi đành chịu đựng anh Bill đây vậy.”

Chương 34

HUÂN TƯỚC CATERHAM CHẤP THUẬN

“Cha ơi,” Bundle nói, “Con có chuyện quan trọng muốn nói. Cha sắp mất con gái rồi đấy.”

“Vớ vẩn,” Huân tước Caterham gạt đi. “Đừng có nói là con tiêu xài phung phí hay trái tim con mềm yếu hay gì nữa. Ta không tin đâu.”

“Có phải là chết đâu, cha,” Bundle nói. “Cưới chồng thôi mà.”

“Cũng chẳng khác mấy đâu,” Huân tước Caterham nói. “Thế là ta sẽ phải tới đám cưới, mặc mấy bộ lễ phục chật căng, chải thoa mái tóc nào rồi dâng con ta cho kẻ khác. Mà lão Lomax có khi còn sẽ đòi hôn ta trong phòng thánh ấy.”

“Lạy Chúa nhân từ! Cha không nghĩ là con sẽ lấy ông già George đấy chứ?” Bundle hét toáng lên.

“Lần trước ta thấy con ta có cảm giác như thế mà,” huân tước nói, “mới sáng hôm qua đây thôi.”

“Người con cưới làm chồng tốt hơn ông già George hàng trăm lần, cha ạ,” Bundle nói.

“Ta hy vọng thế,” huân tước Caterham nói. “Nhưng ai mà biết được. Ta thấy con đâu biết xét đoán tính cách người ta ra đâu. Chính con bảo ta là Thesiger là một tay chả biết làm việc gì thế mà ta nghe nói hắn là một trong những tên tội phạm giỏi nhất thời nay. Chán nhất là ta chưa gặp mặt hắn lần nào đấy. Ta đang định sẽ viết hồi ký, dành hẳn một chương đặc biệt kể về những tên sát nhân ta từng gặp - thế mà vô tình lại bỏ qua anh bạn trẻ này.”

“Cha làm gì còn sức mà viết hồi ký hồi kiếc gì chứ,” Bundle nói.

“Ta đâu có phải tự viết đâu,” huân tước Caterham nói. “Nếu tự viết thì không xong được. Nhưng ta có gặp một cô gái tuyệt vời hôm rồi, việc đó sẽ là của cô ấy. Cô ấy sẽ thu thập tài liệu và viết luôn.”

“Thế cha sẽ làm gì?”

“À, cung cấp một vài dữ kiện thực. Mỗi ngày khoảng nửa tiếng. Thế là đủ rồi, không hơn.”

Sau khi ngừng một chút, huân tước nói tiếp:

“Cô ấy quả là đẹp - rất dễ gần, biết cảm thông.”

“Cha ơi,” Bundle nói, “con có cảm giác là không có con bên cạnh cha sẽ gặp nguy hiểm chết người đấy.”

“Ai chả có nguy hiểm của riêng mình, con gái,” huân tước Caterham nói.

Khi bước ra tới cửa, ông ngoái lại hỏi:

“Mà này, Bundle, con cưới ai thế?”

“Con cứ tưởng,” Bundle nói, “cha sẽ không buồn hỏi cơ chứ. Con sẽ cưới Bill Eversleigh.”

Ông già suy nghĩ một phút rồi gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

“Tốt lắm,” ông nói. “Nó biết chơi golf đúng không? Ta sẽ cùng nó chơi vào giải Mùa thu.”

NQK, Hà Nội, 5-3-2015